

НАОМИ НОВИК
ДРАКОНЪТ НА НЕГОВО
ВЕЛИЧЕСТВО

Част 1 от „Темерер“

Превод от английски: Емануил Томов, 2007

chitanka.info

На Чарлз
Sine qua non

I

ПЪРВА ГЛАВА

Палубата на френския кораб бе хлъзгава от кръвта и разбуненото море я люлееше толкова силно, че ударите поваляха не само целта, но и онези, които ги нанасяха. В разгара на кипящата битка Лорънс нямаше време да се изненадва от решителния отпор на врага, но дори и сред притъпяващата сетивата пелена на сражението и хаоса от саби и пистолетен дим забеляза изтерзания, налудничав поглед на френския капитан, докато той окуражаваше с викове хората си.

Това изражение все още беше на лицето му, когато не след дълго се срещнаха на палубата и французинът с голямо нежелание предаде сабята си: в последния момент пръстите му почти се сключиха около острието, сякаш имаше намерение да го издърпа обратно. Лорънс погледна нагоре, за да се увери, че знамената са свалени, и прие оръжието с безмълвен поклон. Той самият не говореше френски и за официалния разговор трябваше да изчака присъствието на третия му лейтенант, който в момента бе зает да установява контрол над френските оръдия под палубата. С прекратяването на бойните действия останалите французи буквално изпокапаха по палубата. Лорънс забеляза, че бяха по-малко, отколкото бе очаквал от фрегата с тридесет и шест оръдия, и до един изглеждаха болни и с хлътнали бузи.

Мнозина лежаха мъртви или издъхващи по палубата. Лорънс поклати глава при вида на касапницата и изгледа неодобрително френския капитан. Не трябваше да им оказва съпротива. Освен очевидния факт, че „Самоуверен“, меко казано, превъзхождаше „Дружба“ по броя на оръдията и моряците, екипажът на превзетия кораб бе смален наполовина от болести и глад. Заплетените платна бяха в окаяно състояние, и то не заради битката, а от бурята, вилняла същата сутрин. От „Дружба“ успяха да изстрелят един залп, преди „Самоуверен“ да се доближи и да ги вземе на абордаж. Капитанът изглеждаше потресен от загубата, ала все пак не бе някой младок, та да позволи на емоциите да го завладеят. Трябваше да е по-загрижен за хората си, а не да ги въвлича в толкова безнадеждно начинание.

— Господин Райли — започна Лорънс, привличайки вниманието на втория лейтенант, — погрижете се хората ни да отнесат ранените долу. — Той препаса сабята на капитана. Не смяташе, че онзи заслужава честта да си я получи обратно, въпреки че при нормални обстоятелства би му я върнал. — И предай да повикат господин Уелс.

— Разбрано, сър — отвърна Райли и се обърна да даде необходимите заповеди.

Лорънс пристъпи към перилата и погледна надолу, за да види какви щети е понесъл корпусът. Изглеждаше сравнително невредим, а и той изрично бе наредил на хората си да избягват да стрелят под ватерлинията. Със задоволство установи, че няма да им е особено трудно да издърпат кораба в някое пристанище.

Няколко кичура се бяха изплъзнали от късата опашка и паднаха пред очите му, докато гледаше надолу. Мъжът ги отметна припряно, вследствие на което пръстите му оставиха кървави ивици по челото и изсветлялата му от слънцето коса. Наред с широките плещи и суровия поглед, това придаде неосъзнато свиреп вид на лицето му, докато разглеждаше трофея си, контрастиращ на фона на обичайното му замислено изражение.

Уелс се появи отдолу в отговор на повикването и се приближи до него.

— Сър — започна, без да чака да го заговорят, — моля да ме извините, но лейтенант Гибс казва, че в трюма има нещо странно.

— Така ли? Ще отида да видя — отвърна Лорънс. — Моля те, кажи на този господин — той посочи френския капитан, — че трябва да ми даде уверение, че той и хората му ще се държат подобаващо. В противен случай ще се наложи да бъдат затворени.

Французинът не отговори веднага, наместо това обходи с нещастен поглед подчинените си. Разбира се, би било далеч по-добре, ако ги пазеха пръснати по долната палуба, понеже тогава би било невъзможно да възвърнат контрола си над кораба. Въпреки това се поколеба, увеси нос и отрони с още по-унило изражение:

— Je me rends.^[1]

Лорънс кимна леко.

— Може да се върне в каютата си — каза той на Уелс и се обърна да слезе в трюма. — Том, ще дойдеш ли с мен?

Той слезе, следван по петите от Райли, и намери първия си лейтенант. Кръглото лице на Гибс още лъщеше от пот и емоции. Той щеше да закара пленения кораб в пристанището и тъй като ставаше въпрос за фрегата, почти със сигурност щеше да си спечели повишение в чин капитан. Задоволството на Лорънс не бе съвсем искрено — въпреки че Гибс изпълняваше добре дълга си, все пак му бе натресен от Адмиралтейството и двамата така и не успяха да се сблизят. Той искаше Райли за първи лейтенант и ако бе успял да се наложи, сега Том щеше да получи повишението. Но такава бе същността на службата и той не завиждаше на Гибс за късмета му, макар и да не се радваше толкова, колкото ако можеше да види как Том Райли получава собствен кораб.

— Така, добре. Да видим сега какво има в трюма — каза Лорънс.

Моряците се бяха скупчили около странно поставена преграда откъм задната страна на кораба, пренебрегвайки задълженията си по отчета на плячкосаните складове.

— Сър, ако дойдете насам... — предложи Гибс. — Направете място — нареди той и моряците се отдръпнаха от онова, което Лорънс разпозна като вход в стената от задната част на трюма. По всяка вероятност бе направен наскоро, тъй като дървесината му определено бе по-светла от околните греди.

Мина приведен през ниската врата и се озова в чудновато помещение. Стените бяха подсилени с истински метал, което със сигурност бе добавило доста излишна тежест към кораба, а подът бе постлан със стари платна. В ъгъла се мъдреше малка печка с въглища, в момента угаснала. Единственият предмет — голям дървен сандък, на височина приблизително половин човешки бой и също толкова широк — бе здраво закрепен за пода и стените посредством дебели корабни въжета, завързани за метални пръстени. Лорънс не можеше да потисне силното си любопитство и след кратка борба се предаде.

— Господин Гибс, мисля да надзърнем вътре — обяви той и отстъпи. Върхът на сандъка бе старателно закован, но накрая поддаде под натиска на множеството усърдни мишци. Отковаха го, повдигнаха най-горния слой подплата и моряците проточиха вратове, скупчвайки се един до друг.

Никой не продума. Всички зяпаха в пълна тишина лъскавата извивка на черупката, която се подаваше от натъпканата слама. Лорънс

не можеше да повярва на очите си.

— Повикайте господин Полит — отрони накрая с хрипкав глас. — Господин Райли, моля, уверете се, че възлите са стегнати.

Райли не отговори веднага — просто беше твърде смаян, за да го чуе. После се изпъна и с едно отривисто „Да, сър“ се наведе да провери възжетата.

Лорънс пристъпи по-близо и се втренчи изотгоре в яйцето... Едва ли би могло да има съмнение относно естеството му, макар и да нямаше необходимия опит, за да е сигурен. Отърсвайки се от първоначалното изумление, той протегна плахо ръка и докосна внимателно повърхността. Беше гладка и твърда на допир.

Отдръпна пръсти почти на мига, за да не рискува да му причини вреда.

Господин Полит слезе в трюма с типичния си непохватен маниер — стискаше с две ръце ръбовете на стълбата и оставяше кървави отпечатъци подире си. Никакъв моряк не ставаше от него — бе заел длъжността корабен лекар късно, чак на тридесет, след някакви недоизяснени несполуки на сушата. При все това бе сърдечен човек, харесван от екипажа, въпреки че ръцете му невинаги бяха особено стабилни на операционната маса.

— Да, сър? — каза той и в следващия миг зърна яйцето. — Боже милостиви!

— Драконово е, нали? — попита го Лорънс. С усилие сдържаше триумфа в гласа си.

— О, да, определено, капитане... Само от размера е видно. — Господин Полит бе избърсал ръцете си в престилката и вече разчистваше сламата от върха на находката в опит да установи ширината му.

— Охо, вече доста се е втвърдило. Чудна работа — какво ли им се е въртяло в главите, та да го разнасят толкова далеч от сушата?

Това не звучеше твърде обещаващо.

— Втвърдило се? — рязко повтори Лорънс. — Какво значи това?

— Ами, скоро ще се излюпи. Ще трябва да погледна в книгите си, за да съм сигурен, но в Бестиария^[2] на Бадке се твърди, че когато черупката достигне крайния етап на втвърдяване, излюпването може се очаква в рамките на седмица. Какъв прекрасен екземпляр! Ей сега ще си взема метъра.

Лекарят припряно си проправи път навън и Лорънс размени бързи погледи с Гибс и Райли. Това беше знак да се приближат до него, така че да могат да разговарят, без да ги чуват любопитните сеирджии.

— На поне три седмици път сме от Мадейра, и то при благоприятен вятър, как мислите?

— Най-малко, сър — кимна Гибс.

— Не мога да си представя как се е озовало тук... — отбеляза Райли. — Какво смятате да сторите, сър?

Лорънс наблюдаваше яйцето с отсъстващ поглед. Осъзнаването на трудната ситуация започваше да превръща първоначалното му задоволство в гневно недоумение. Въпреки мъждукащата светлина на фенера находката сияеше с топла мраморна лъскавина.

— О, проклет да съм, ако знам, Том — въздъхна той. — Но ми се чини, че трябва да върна сабята на френския капитан. В крайна сметка не е толкова чудно защо се сражаваха тъй упорито.

Всъщност Лорънс прекрасно знаеше какво трябва да се направи — имаше само едно възможно решение, колкото и неприятно да беше.

Той се чумереше, докато пренасяха сандъка с яйцето на борда на „Самоуверен“ — единствено той бе мрачен, като се изключат френските офицери. Беше им разрешил да се движат по долната палуба и те унило наблюдаваха всичко от перилата. Навред около тях, по лицата на всички моряци цъфтяха скришни и злоради усмивки. Бездействащите се бутаха един друг и даваха ненужни съвети на потящите се мъже, които извършваха същинската работа по прехвърлянето.

Когато яйцето се озова на палубата на „Самоуверен“, Лорънс си взе сбогом с Гибс.

— Ще оставя пленниците при теб. Няма смисъл да им даваме възможности за някой отчаян опит да си върнат яйцето — обясни той. — Движи се с нас, доколкото можеш. Разделим ли се обаче, ще се срещнем на Мадейра. Имате най-сърдечните ми поздравления, капитане — добави, стискайки ръката на Гибс.

— Благодаря ви, сър, и ако ми позволите, бих искал да ви изразя благодаразу... благодарността си... — Тук красноречието на Гибс, което поначало не беше твърде впечатляващо, окончателно го предаде. Той

си замълча, ухилен до уши на Лорънс и на целия свят, преливайки от доброжелателство.

Бяха събрали корабите един до друг, за да пренесат яйцето. На Лорънс не му трябваше лодка — просто прескочи при една висока вълна. Райли и останалите офицери вече бяха преминали. Командирът даде заповед за отплаване и побърза да слезе в каютата си, да се бори с проблема насаме.

През нощта умът му не му предложи нито една приемлива алтернатива. На следващата сутрин той отстъпи пред необходимостта и даде нарежданията си, в резултат на което всички офицери и курсанти на кораба се събраха в каютата му — гладко избръснати, издокарани в най-добрите си униформи и леко притеснени. Никога досега Лорънс не ги бе привиквал всичките наведнъж и каютата му се оказа недостатъчно голяма, за да ги побере. Капитанът видя нервни погледи по много лица — без съмнение израз на някое скрито провинение, — докато по други се четеше любопитство. Само Райли изглеждаше разтревожен, навярно предполагаше какво възнамерява Лорънс.

Капитанът се прокашля. Стоеше изправен, понеже бе наредил да изкарат навън бюрото и стола му, за да има повече място, макар че си беше оставил мастилницата и перото. Сега те се намираха на перваза зад него.

— Господа — започна той, — вече всички знаете, че намерихме драконово яйце на борда на завладения кораб. Благодарение на господин Полит нямаме никакво съмнение в това.

Множество усмивки и побутвания между моряците. Дребният младши офицер Батърси изписука:

— Поздравления, сър!

Вдигна се доволен хор от гласове.

Лорънс се намръщи. Разбираше настроението им и ако обстоятелствата бяха малко по-различни, би го споделял. Пренесено в безопасност на брега, яйцето би струвало хиляда пъти теглото си в злато. Всеки мъж на кораба щеше да сподели част от наградата, а като капитан, на Лорънс се полагаше най-голям дял.

Офицерите на „Дружба“ бяха изхвърлили корабните дневници, но моряците не бяха толкова дискретни и Уелс научи достатъчно от оплакванията им, за да стане ясно забавянето им. Треска сред екипажа,

безветрие около Екватора, продължило почти месец, пробив във водните резервоари и като капак на всичко бурята, през която бяха преминали наскоро. Това бе поредица от изключителни злочестини и Лорънс знаеше, че суеверните души на хората му ще трепнат, ако узнаят за тях — особено след като яйцето, което ги бе причинило, вече беше на борда на „Самоуверен“.

Щеше да се погрижи екипажът да не научава това. Ето защо, когато отново се възцари тишина, Лорънс каза само следното:

— За нещастие трофеят ни доста се е забавил. Очаквали са да достигнат суша преди повече от месец, ако не и по-рано, и закъснението е направило ситуацията с яйцето нетърпяща отлагане. — На повечето лица се изписа неразбиране и объркване, което всеки миг щеше да се превърне в тревога. Лорънс реши да приключи въпроса и директно отсече: — Накратко, господа, то всеки момент ще се излюпи.

Още мърморене, този път разочаровано, и дори няколко тихи простенвания. Обикновено щеше да запомни кои са и да ги смъмри покъсно, но сега ги остави. Скоро щяха да имат и други основания да пъшкат. Още не си даваха сметка какво значи излюпването. Засега просто бяха намалили наградата от плячката до стойността на диво драконче, което струваше по-малко от едно яйце.

— Може би не всички сред вас са наясно — продължи капитанът, спирайки с поглед шушуканията, — че Въздушният корпус на Англия е в много неблагоприятна ситуация. Разбира се, ездачите ни летят по-добре от всяка друга нация на света, но французите ни водят двойно по численост и е невъзможно да отречем по-голямото им разнообразие от видове. Добре обяден дракон струва колкото боен кораб със сто оръдия, дори да е обикновен Йелоу Рийпър^[3] или тритонен Уинчестър, а по размерите и цвета на яйцето господин Полит заключи, че новоизлюпеното ще е отличен екземпляр, най-вероятно някоя от редките по-големи породи.

— О! — възкликна младши офицер Карвър с нотки на ужас в гласа си, когато схвана какво има предвид Лорънс. Няколко чифта очи обаче се впериха в него и той веднага се изчерви и затвори уста.

Капитанът не обърна внимание на прекъсването. И без инструкции от негова страна Райли щеше да спре дажбите ром на Карвър. От друга страна, възклицието му поне подготви останалите.

— Мисля, че сме длъжни да опитаме да обзвдим звяра. Вярвам, господа, че никой от вас не е неподготвен да изпълни дълга си към Англия. Давам си сметка, че не сме били обучавани в Корпуса, но и Флотът не е лека работа и сред вас едва ли има такива, които да не знаят що е тежка служба.

— Сър... — започна угрижено лейтенант Феншоу — младеж от добро семейство, графски син — да не би да имате предвид... така де, всички ли ще...

Той натърти на „всички“, което явно издаваше егоистични мисли, и Лорънс усети как почервениява от гняв.

— Да, всички, господин Феншоу, освен ако сред вас няма твърде големи страхливци — отсече той, — ала в подобен случай господата може да се обяснят пред военния съд, когато пуснем котва при Мадейра. — Капитанът хвърли огнен поглед из стаята, който никой не посмя да срещне. Никой не посмя и да възрази.

Обстоятелството, че разбира и споделя това нежелание, го разяри още повече. Никой, който не бе обучен като такъв, не можеше да е спокоен при перспективата внезапно да стане летец, и Лорънс се мразеше, задето принуждаваше хората си да я обмислят. Това все пак значеше край на всякакво подобие на нормален живот. Не беше като във Флота, където можеха да ти вземат кораба и да те оставят на сушата, независимо дали го искаш, или не.

Дори в мирни времена нямаше как да сложиш дракон на котва, нито пък да му позволиш да се скита на свобода, а за да не прави един двадесеттонен звяр каквото си пожелае, се искаше почти пълното отдаване на летеца и цял екип от помощници. Тези създания не можеха да бъдат подчинени със сила и бяха ужасно придирчиви по отношение на ездачите си. Някои въобще не се поддаваха на контрол, дори и новоизлюпени, а след първото хранене изчезваше и последната възможност за опитомяване. Един див дракон можеше да живее в развъдник и да бъде държан там, при положение че редовно му се осигурява храна, партньори и подслон, ала на свобода бе невъзможно да бъде контролиран и отказваше да разговаря с хора.

Тъй че ако новоизлюпеното ти позволише да му сложиш юзда, дългът ви свързваше завинаги. Един летец не можеше да се справи с управлението на какъвто и да е имот, нито пък да създаде семейство и да си изгради име в обществото. Такива хора живеяха отделени, в

общи линии извън закона, защото не можеш да накажеш летец, без да изгубиш дракона му. В мирно време водеха див, безотговорно волен живот в малки анклави, обикновено в най-отдалечените и негостоприемни места във Великобритания, където драконите им можеха да се ползват с поне малко свобода. И въпреки че мъжете от Корпуса се ползваха с безусловно уважение заради храбростта и отдадеността си на службата, перспективата човек да се присъедини към редиците им не би допаднала на никой джентълмен, отраснал в порядъчно общество.

При все това повечето бяха от добри семейства — синове на благородници, дадени за обучение на седемгодишна възраст, — и би било немислима обида към Корпуса някой друг, освен офицер от редиците му, да дръзне да обяди дракон. Ето защо, ако някой трябваше да се нагърби с този риск, най-справедливо беше да го поемат всички. Е, ако Феншоу не се бе изказал тъй нетактично, Лорънс нямаше намерение да намесва Карвър, понеже момчето имаше ужасен страх от височини — сериозен недостатък за един летец. След малодушните думи на лейтенанта обаче това би се възприело като покровителство, което беше абсолютно неприемливо за капитана.

Той си пое дълбоко дъх, все още изпълнен с гняв, и отново заговори:

— Понеже никой от нас не е преминал необходимото обучение, най-справедливият начин ми се струва тегленето на жребий. Разбира се, семейните господа са извинени. Господин Полит — обърна се той към лекаря, който имаше жена и четири деца в Дарбишир, — надявам се, че ще се съгласите да изтеглите имената. Господа, всеки от вас ще си напише името на едно листче и ще го сложи в торбата.

Той откъсна частта от листа, на която бе неговото име, сгъна я и я пусна в малката торбичка.

Райли веднага пристъпи напред, а другите послушно го последваха. Под хладния взор на Лорънс Феншоу се изчерви и написа името си с трепереща ръка, докато Карвър, макар и преbledнял, свърши работата си смело. Най-накрая Батърси, за разлика от всички останали, скъса тъй невнимателно листа си, че парчето му се получи необичайно голямо. Капитанът го чу да шепне на Карвър:

— Няма ли да е славно да яздиш дракон?

Лорънс поклати глава при безразсъдството на младите. В интерес на истината обаче щеше да е по-добре да се падне някой от тях, защото приспособяването щеше да е по-лесно. При все това, ако задачата легнеше върху плещите на някое от момчетата, би му било трудно да се срещне със засегнатото семейство. Същото обаче бе валидно за всеки от присъстващите — включително и за него.

Бе направил всичко по силите си да не мисли егоистично, ала ето че сега, в решаващия момент, не можеше да потисне личните си страхове. Малкото листче хартия можеше да възвести край на кариерата му, преобръщане на живота му, позор в очите на баща му... А трябваше да мисли и за Едит Галман. Но почнеш ли да извинява хората си заради някакви неясни връзки с жени, накрая нямаше да остане никой. Във всеки случай не можеше да си представи да се извинява поради каквато и да е причина — нямаше как да накара екипажа си да го стори, а той да го избегне.

Подаде торбата на господин Полит и се помъчи да застане свободно и да изглежда необезпокоен, склучвайки ръце зад гърба си. Лекарят разтръска торбата два пъти, бръкна вътре, без да гледа, и извади малко сгънато листче. Лорънс се засрами от дълбокото облекчение, обляло го още преди да прочетат името — листчето бе сгънато един път повече от неговото.

Напрежението продължи само миг.

— Джонатан Карвър — изрече Полит. Феншоу изпусна шумно въздуха от дробовете си, Батърси въздъхна, а главата на Лорънс клюмна и той отново наруга мислено Феншоу. Карвър — толкова обещаващ морски офицер и вероятно също толкова безполезен за Корпуса...

— Е, значи така — каза капитанът, неспособен да стори нищо друго. — Господин Карвър, освободен сте от служба до излюпването. През това време ще обсъдите с господин Полит процедурата по обядването.

— Да, сър — едва чуто промълви момчето.

— Свободни сте, господа. Господин Феншоу, останете. Господин Райли, палубата е ваша.

Райли докосна шапката си, а останалите се заредиха зад него. Феншоу стоеше вцепенен и пребледнял, стиснал ръце зад гърба си. Младежът преглътна с усилие и изпъкналата му адамова ябълка

подскочи. Лорънс го остави да се поти, докато стюардът връщаше мебелировката, след което седна и впери поглед в лейтенанта от капитанското място.

— Очаквам да ми обясните какво точно имахте предвид със забележката си отпреди малко, господин Феншоу.

— О, сър, нямах нищо предвид. Само дето... нали говорят разни неща за летците, сър... — той запелтечи и млъкна под все по-войнствено проблясващите очи на Лорънс.

— Хич не ме е еня какво говорят, господин Феншоу — започна той с леден тон. — Летците на Англия са нейният щит от въздуха, както Флотът е такъв от морето, и когато постигнете половината на това, което постигат те, тогава ги критикувайте. Ще поемете смените на господин Карвър и ще вършите и неговата работа. Ромът ви е спрял за неопределено време. Съобщете на старшината. Свободен сте.

Ала въпреки думите си той започна да обикаля нервно из каютата си, след като Феншоу излезе. Строгото мъмрене бе напълно оправдано и необходимо — бе изключително недостойно от страна на младежа да говори така и да намеква, че трябва да го извинят заради потеклото му. Щом обаче се сети за погледа на Карвър и неговата саможертва, съвестта му го жегна. Облекчението не го напускаше и с всяка следваща секунда той се чувстваше все по-виновен, че осъжда момчето на съдба, която той самият бе искал да избегне.

Опита се да се успокои с това, че драконът можеше да откаже юздата на младия и неопитен Карвър. Тогава нямаше как да го обвинят, можеха да го оставят без никакви угризения и да си вземат наградата. Дори и само за разплод, драконът би помогнал много, а отнемането му от французите само по себе си бе победа. Колкото до Лорънс, той щеше да е повече от доволен от такъв развой, макар че дългът го задължаваше да направи всичко възможно това да не се случи.

Следващата седмица мина неспокойно. Човек не можеше да не долови напрежението у Карвър, особено с напредването на дните, когато опитите на оръжейника да измайстори юзда започнаха да придобиват ясна форма, или пък да не забележи недоволството на другарите му от най-долната палуба, сред които той беше доста популярен и проблемът му с височините не беше голяма тайна.

Единствено господин Полит запази доброто си настроение, навярно защото не бе особено добре информиран за емоционалното състояние на екипажа, но за сметка на това пък живо се интересуваше от процеса по обзядването. Той прекара дълго време в изучаване на яйцето и стигна дотам, че ядеше и спеше до сандъчето в оръжейното помещение, за голямо неудоволствие на спящите там офицери, хъркането му бе покъртително, а койките им — и бездруго претъпкани. Полит оставаше в пълно неведение за безмълвното им неодобрение и бдението му продължи чак до сутринта, в която с обидна липса на съчувствие към тях той щастливо обяви, че първите пукнатини вече са се появили.

Лорънс веднага нареди да извадят яйцето и да го изнесат на палубата. Бяха му направили специална възглавница от стари платна, натъпкани със слама. Поставиха я на два завързани един за друг сандъка, а отгоре ѝ внимателно положиха яйцето. Господин Рабсън, оръжейникът, извади набързо скалъпената от кожени ремъци юзда, съчленени посредством десетина закопчалки, тъй като не знаеше достатъчно за драконовите пропорции, та да я направи по мярка. Той стоеше настрана и чакаше с юздата в ръка, а Карвър се приближи до яйцето. Лорънс нареди на моряците да разчистят пространството, за да има повече място. Повечето избраха да се покачат на такелажа или на покрива на каютата откъм кърмата, та да наблюдават по-добре интригуващото зрелище.

Денят бе ослепително ярък и може би топлината и светлината действаха окуражаващо на отдавна мътещото се вътре създание — яйцето започна да се разпуква по-активно почти веднага, след като го изнесоха навън. Капитанът долавяше развълнуваното шаване и шушукане на моряците над главата му, ала предпочете да го игнорира, както направи и с рязкото поемане на дъх, щом се появиха първите признаци на движение отвътре. Не след дълго от една цепнатина се подаде заостреният връх на крило, от друга — драскащи нокти.

Краят настъпи внезапно — черупката се разцепи на две почти по средата и половинките отлетяха в две различни посоки, сякаш бяха захвърлени нетърпеливо настрана. В следващия миг присъстващите зърнаха дракончето, което се отръскваше енергично върху възглавницата. Все още бе покрито със слуз от вътрешността на яйцето и лъщеше на слънцето. Тялото му бе лъскавочерно от носа до

опашката. Когато мъникът изпъна крилата си, приличащи на дамско ветрило и нашарени от долната страна с овални петна в сиво и сияйно тъмносиньо, сред екипажа се разнесе въздишка на удивление.

Самият Лорънс бе впечатлен, никога досега не бе виждал новоизлюпено, въпреки няколкото му участия във флотски акции, когато бе съзирал пораснали дракони, изпратени като подкрепление от Корпуса. Не разполагаше с познанията, необходими да идентифицира породата, но със сигурност беше изключително рядка — не помнеше да е виждал някога черен дракон нито от английска, нито от вражеска страна, а и създаването изглеждаше доста едро за новоизлюпено. Това само правеше нещата още по-неотложни.

— Господин Карвър, когато сте готов — каза той.

Карвър, силно пребледнял, пристъпи към съществото с протегнатата ръка, която видимо трепереше.

— Добър дракон — изрече младежът. Думите му прозвучаха по-скоро като въпрос. — Послушен дракон.

Дракончето не му обърна никакво внимание. Бе погълнато изцяло от задачата да се разглежда и почиства от парченцата черупка, полепнали по кожата му. Въпреки че имаше размерите на голямо куче, петте нокътя на всяка лапа бяха дълги почти три сантиметра и бяха доста впечатляващи. Карвър ги изгледа притеснено и се спря на една ръка разстояние. Там и остана да чака, без да продума. Драконът продължи да не му обръща внимание и не след дълго младежът хвърли несигурен, умолителен поглед през рамо към мястото, където стояха Лорънс и господин Полит.

— Може би ако отново го заговори... — със съмнение предложи господин Полит.

— Моля, опитайте отново, господин Карвър — нареди Лорънс.

Момъкът кимна, ала докато се обръщаше, дракончето го изпревари и се спусна от възглавницата си на палубата, скачайки покрай него. Карвър се извъртя с все още изпъната ръка и почти комичен вид на изненада, а другите офицери, които се бяха доближили твърде много, се отдръгнаха притеснени назад.

— Стойте по местата си! — скастри ги Лорънс. — Господин Райли, обезопасете трюма. — Райли кимна и зае позиция пред входа, за да попречи на дракончето да влезе.

Вместо това обаче то се зае да броди из палубата. Изстрелваше тънкия си раздвоен език, докосвайки всичко около себе си, и се оглеждаше наоколо с очи, изпълнени с интелект и любопитство. Същевременно продължаваше да игнорира Карвър въпреки неколкократните опити на младежа да му привлече вниманието, като пренебрегваше и останалите офицери. Въпреки че от време на време заставаше на задните си крака, за да се вгледа по-отблизо в нечие лице, направи същото и за да разгледа макарата и висящия пясъчен часовник, който любопитно побутна.

Лорънс почувства как сърцето му се свива — никой не би могъл да го обвини, че дракончето не е показало предпочитание към някой необучен морски офицер, но ако този наистина рядък екземпляр, заловен още в черупката, бе оставен да подивее, това със сигурност би било тежко. Бяха разчитали само на общи познания, за да свършат работата си, както и на откъси от книгите на Полит и смътните спомени на лекаря за някакво излюпване, на което някога присъствал. Сега Лорънс се опасяваше, че са пропуснали някоя жизненоважна стъпка.

Във всеки случай му се стори странно това, че дракончето би трябвало да може да говори веднага след излюпването си. Не бяха открили нищо в текстовете, което да описва някакво специално подканяне или номер, за да накарат създанието да продума. Но ако бяха пропуснали нещо, вината щеше да бъде само негова и той самият нямаше да спре да се обвинява.

Офицерите и моряците усещаха как моментът отминава и започнаха да си шептят угрижено. Скоро трябваше да се откажат и да помислят как да затворят звяра, за да предотвратят отлитането му, след като го нахранят за първи път. Все още обикаляйки, дракончето мина до него. Прилекна на задните си крака и го изгледа въпросително, а Лорънс отвърна на погледа му, без да скрива тъгата и разочарованието си.

То примигна срещу него и капитанът забеляза, че очите му бяха тъмносини и с вертикални зеници. Тогава дракончето продума:

— Защо се мръщиш?

На кораба внезапно се възцари тишина и Лорънс едва се удържа да не зяпне срещу създанието. Карвър, който сигурно вече се мислеше за спасен, стоеше зад него с увиснала челюст. Изпълнените му с

отчаяние очи се срещнаха с тези на капитана, но в крайна сметка младежът събра кураж и направи крачка напред, готов да заговори дракона още веднъж.

Лорънс погледна първо към новоизлюпеното създание, а после и към бледото, уплашено момче, след което си пое дълбоко въздух и отвърна:

— Извини ме, нямах подобно намерение. Името ми е Уил Лорънс. А твоето?

Никаква дисциплинираност не бе в състояние да предотврати шокирания шепот, който се понесе над палубата. Ала дракончето май не го забеляза и сякаш объркано запремята въпроса в съзнанието си. Накрая изсумтя с израз на недоволство:

— Нямам си име.

Лорънс бе прегледал книгите на Полит достатъчно подробно, за да знае как да отговори.

— А може ли аз да ти дам? — попита официално.

То — или по-скоро той, защото гласът му определено беше мъжки — го огледа още веднъж, поспря се да почеше едно на пръв поглед безупречно място на гърба си и накрая, с неубедително безразличие, му отвърна:

— Ако искаш.

Изведнъж Лорънс се оказа без никакви идеи. Въобще не бе мислил сериозно върху въпроса с обядването, освен да се постарее то да се случи, и нямаше никаква представа какво би било подходящото име за дракон. След един кошмарен миг на паника умът му някак асоциира дракона с кораб и той изтърси: „Темерер“, мислейки за величествения линеен кораб, пуснат на вода няколко години преди това: движенията на дракончето имаха същия елегантен и плавен маниер.

Наруга се мислено, задето не бе измислил нищо предварително, но вече бе изрекъл името, а и според него то бе напълно достойно — в края на краищата бе човек на флота... Тук се спря в мислите си и се загледа в дракончето с нарастващ ужас. Разбира се, вече не беше човек на флота, не и с този дракон срещу него, и в мига, в който създанието прие юздата от ръцете му, с моряка Лорънс бе свършено.

Мъникът, очевидно неспособен да долови нищо от мислите му, попита:

— Темерер? Да. Името ми е Темерер. — Той кимна странно, при което главата му се олюля на края на дългата му шия, и каза по-настоятелно: — Гладен съм.

Новоизлюпен дракон излита веднага след като се нахрани, ако не бъде възпрян. Само ако бъде убедено да позволи да го задържат, създаването би било полезно в битка и би могло да бъде контролирано. Рабсън стоеше встрани с юздата, със зяпнала уста, и не смееше да се приближи. В крайна сметка Лорънс трябваше да го подкани с жест. Дланите му се потяха и усещаше метала и кожата си хлъзгави, когато мъжът положи юздата в ръцете му. Тогава я стисна здраво и каза, като в последния момент се сети да използва новото име:

— Темерер, би ли бил така добър да ми позволиш да ти поставя това? Така ще можем да те привържем за палубата и да ти донесем нещо за ядене.

Темерер разгледа юздата, която Лорънс му протягаше, а плоският му език се плъзна напред, за да я почувства.

— Добре — отвърна мъникът и застана в очакване. Избягвайки да мисли какво го чака след непосредствената задача, Лорънс коленичи и се засуети със закопчалките и ремъците. Като се пазеше от заострените криле, той ги нахлузи на гладкото, топло тяло.

Най-широкият ремък опасваше средната част на дракона, точно зад предните крака, и се закопчаваше под корема. Напречно на него бяха пришити други два, също доста плътни, които пресичаха двете страни на дракона и широкия му гръден кош, а после се стягаха до задните му крака и под опашката. По ремъците бяха накачени най-различни малки пръстенчета, за да може да се закопчават около краката и основата на врата и опашката и да крепят юздата на мястото ѝ, а още няколко тънки ремъка се завързваха около гърба.

Сложната процедура по стъкмяването изискваше доста внимание, ала Лорънс бе благодарен за това, понеже можеше да се вгълби в начинанието. Докато работеше, забеляза, че люспите са изненадващо меки, и му хрумна, че металните ръбове може да предизвикат охлузвания.

— Господин Рабсън, бъдете така добър да ми донесете още малко платно. Ще увием тези закопчалки — подхвърли той през рамо.

Скоро всичко приключи, въпреки че юздата и увитите в плат закопчалки стояха грозно върху грациозното черно тяло и не му бяха много-много по мярка. Темерер обаче не се оплака — нито тогава, нито когато привързаха с верижка юздата му към един стълб, — и нетърпеливо проточи врат към легена с червено месо от прясно закления козел, изваден по команда на Лорънс.

Драконът не ядеше деликатно. Той откъсваше големи парчета месо и ги поглъщаше целите, като пръскаше капчици кръв и месо по палубата. Явно вътрешностите особено му се услаждаха. Лорънс стоеше на известно разстояние от касапницата и наблюдаваше с удивление и прималял стомах първото хранене на мъничето. Съвсем скоро обаче Райли върна мислите му обратно към проблематичната ситуация със следния въпрос:

— Сър, да освободя ли офицерите?

Лорънс се обърна и изгледа лейтенанта си, след което очите му обходиха и захласнатите, стоящи като на тръни младши офицери. Никой не бе проговорил или помръднал от излюпването насам, което — той внезапно осъзна — се бе случило преди по-малко от половин час, съдейки по пясъчния часовник. Трудно можеше да го повярва, а още по-трудно — да приеме, че сега юздата е на мястото си... ала трудно или не, трябваше да погледне проблема в очите. Лорънс предполагаше, че би могъл да задържи ранга си, докато стигнат сушата, защото не съществуваха разпореждания за подобна ситуация. Но ако го направеше, в Мадейра почти със сигурност щяха да сложат някой нов капитан на мястото му и Райли никога нямаше да има шанса да се издигне. А и Лорънс никога повече нямаше да бъде способен да му направи услуга.

— Господин Райли, без съмнение ситуацията е смущаваща — рече той, докато се приготвяше. Нямаше намерение да провали кариерата на Райли със страхливо безучастие. — Ето защо считам, че за доброто на кораба трябва да го оставя незабавно във вашите ръце. Отсега нататък ще се наложи да отдавам значителна част от времето си на Темерер, а не мога да си позволя да раздвоявам вниманието си.

— О, сър! — промълви нещастно Райли, ала без да протестира. Изглежда идеята бе хрумнала и на него. Но съжалението му очевидно бе искрено — служеше с Лорънс от години и като негов подчинен се бе

издигнал от прост младши курсант до лейтенант. Двамата бяха и приятели, и бойни другари.

— Да не се оплакваме, Том — по-тихо и не толкова формално му отвърна Лорънс и хвърли предупредителен поглед нагам, където Темерер още се тъпчеше. Драконовият интелект беше загадка за хората, занимаващи се с изследването му. Нямаше представа каква част от думите му бе чул или разбрал драконът, но си помисли, че най-добре би било да избягва риска от обида. Повишавайки леко глас, той добави:

— Сигурен съм, че ще се справите възхитително, капитане.

Сетне си пое дълбоко дъх и сне златните си еполети. Бяха здраво закрепени, но той не бе богат, когато получи капитанския си чин, ето защо не бе забравил как да ги откача и прикачва към различни палта. Макар и да не му се струваше особено редно да предаде на Райли символа на чина му без потвърждение от Адмиралтейството, Лорънс чувстваше, че е нужно да отбележи смяната на командването по някакъв видим начин. Лявата еполета пъкна в джоба си, а дясната сложи на рамото му — дори като капитан Райли можеше да носи само една, докато не натрупа три години стаж. Светлият му луничав тен показваше ясно всяка емоция и си личеше, че въпреки обстоятелствата мъжът сияе от щастие от ненадейното повишение. Целият се изчерви — изглеждаше, сякаш иска да каже нещо, но не може да намери правилните думи.

— Господин Уелс — подсказа Лорънс. След като вече бе започнал, мислеше да го направи както подобава.

Третият лейтенант се сепна и малко немощно извика:

— Ура за капитан Райли!

Надигна се възглас, който първоначално бе разпокъсан, ала при третото повторение вече бе силен и ясен — Райли бе опитен и харесван от екипажа офицер и внезапното му повишение не бе променило това.

Когато викът утихна, Райли овладя смущението си и добави:

— И ура за... за Темерер, момчета. — Този път подхванаха възгласа с пълно гърло, макар че сега не бяха тъй радостни. Лорънс приключи церемонията с дружеско ръкостискане.

Дракончето вече бе свършило с храненето и се бе качило на един сандък до перилата, разперило криле на слънцето. Щом обаче чу името

си, се огледа с интерес наоколо и Лорънс се приближи до него — добро извинение да остави Райли да утвърди командването си и да върне кораба към нормалното му състояние.

— Защо вдигат тоя шум? — попита Темерер и, без да изчака отговор, раздруса веригата. — Ще махнеш ли това? Ще ми се да полетя малко.

Лорънс се поколеба. Описанието на церемонията по обздравяването в книгата на господин Полит не даваше други указания, освен да се обзави дракона и да се накара да проговори. Поради това си мислеше, че драконът просто ще си стои там без възражения.

— Ако нямаш нищо против, нека я оставим още малко — заувърта той. — Доста далеч сме от сушата и ако отлетиш, може да не намериш обратния път.

— О... — въздъхна Темерер, проточвайки дългата си шия през перилата. „Самоуверен“ се движеше с около осем възела^[4] при чудесния западен вятър и цепеше водата, кипнала в бяла пяна от двете му страни. — Къде сме?

— В морето — отвърна Лорънс и седна до него на сандъка. — В Атлантическия океан, може би на две седмици от брега. Мастърсън! — извика, привличайки вниманието на един от безделничещите моряци, които висяха наоколо да зяпат. — Бъди така добър да ми донесеш кофа вода и няколко парцала, ако обичаш.

Нареждането бе изпълнено и бившият капитан се зае да почисти лъскавата черна кожа от останките на обяда. С явно удоволствие Темерер позволи на Лорънс да го избърше и след това благодарно отърка глава в ръката му. Мъжът си даде сметка, че неволно се усмихва и гали топлите черни люспи, а Темерер се намести върху сандъка, положи глава в скута му и заспа.

— Сър — Райли се приближи тихо. — Ще ви оставя каютата ви. Не би било практично иначе... заради него. Да повикам ли някого да ви помогне с пренасянето до долу?

— Благодаря ти, Том, но няма нужда, достатъчно удобно ми е и тук за момента. Най-добре да не го разбутваме, освен ако не е наложително — отвърна Лорънс и едва по-късно се сети, че това не би направило нещата по-лесни за Райли — да остави бившия си капитан да седи на палубата. Въпреки това обаче не бе склонен да мести спящото драконче и добави:

— Ако би бил така любезен да кажеш на някого да ми донесе книга, може би някоя от тези на господин Полит, ще съм ти много задължен — рече, воден от мисълта, че това може както да погълне вниманието му, така и да направи тъй, че да не изглежда като надзирател.

Темерер се събуди едва когато слънцето вече се плъзгаше зад хоризонта. Лорънс клюмаше над книгата — тя описваше драконовите навици по такъв начин, че зверовете изглеждаха не по-вълнуващи от крави на паша. Темерер побутна бузата му с широкия си нос, за да го поразсъни, и обяви:

— Отново съм гладен.

Още преди излюпването Лорънс бе започнал да преоценява запасите на кораба. Сега, докато наблюдаваше как Темерер излапва остатъка от козела и две набързо пожертвани пилета направо с кокалите, сметна, че трябва да го стори наново. Само за две хранения дракончето бе погълнало храна, равна на теглото му. Създанието определено изглеждаше по-едро и се оглеждаше за още, изпълнено с копнеж.

Лорънс проведе тиха и неспокойна консултация с Райли и корабния готвач. Ако имаше нужда, можеха да привикат „Дружба“ и да използват нейните складове. Поради поредицата от бедствия, които бяха намалили значително екипажа ѝ, хранителните ѝ запаси бяха повече от необходимото, за да достигнат Мадейра. При все това бяха останали на осолено свинско и телешко, а „Самоуверен“ не я караше много по-добре. С тази скорост Темерер щеше да изчерпи пресните провизии до седмица и Лорънс нямаше представа дали драконът би ял сушено месо, нито пък дали солта няма да му навреди по някакъв начин.

— Дали няма да яде риба? — предложи готвачът. — Имам чудесна малка риба тон, прясно уловена тая сутрин, сър. Оставил я бях за вечерята ви. Тъъ... така де... — Той се спря неловко, гледайки първо бившия си капитан, а после новия.

— Нека направим опит, ако мислите, че ще има успех, сър — каза Райли, гледайки бившия си командир, без да обърне внимание на объркването на готвача.

— Благодаря ви, капитане — отвърна Лорънс. — Да му я предложим. Предполагам, че ще ни каже, ако не му хареса.

Темерер изглежда със съмнение рибата, но после я гризна. Не след дълго всичките шест килограма от главата до опашката бяха изчезнали в гърлото му. Той се облиза и каза:

— Доста хрупа, но ми харесва — след което стресна и тях, и себе си, като се оригна силно.

— Е — рече Лорънс, посягайки отново към парцала, — това определено е окуражаващо. Капитане, ако наредите на неколцина от момчетата да ловят риба на смени, може би ще запазим вола още няколко дни.

Сетне свали Темерер в каютата — стълбата се оказа леко проблематична и накрая трябваше да спуснат дракона посредством скрипци, прикрепени към юздата му. Мъникът душеше писалището и стола и провираше глава през прозорците да гледа дирята, оставена от „Самоуверен“. Възглавницата от излюпването му бе поставена на двойно по-широк от обичайното хамак, провесен до този на Лорънс, и драконът с лекота скочи в него от земята.

Очите му почти незабавно се свиха до сънливи цепки. Освободен от поста си и далеч от очите на екипажа, Лорънс се отпусна на стола си и се загледа в спящия дракон, сякаш той олицетворяваше обречеността, възцарила се в душата му.

Имаше двама братя и трима племенници, които стояха между него и земите на баща му, а собствените му капитали бяха депозирани в Лондонската банка и не изискваха някакво особено управление от негова страна — поне това не представляваше трудност. Бе прескачал перилата повече от двадесет пъти в битка и можеше съвсем спокойно да стои на наблюдателницата посред буря, ето защо не се страхуваше, че ще се покаже плашлив пред дракон.

Това добре, ала останалото... Все пак беше джентълмен и син на джентълмен. Въпреки че бе започнал да плава на дванадесетгодишна възраст, имаше щастието да служи на първокласни бойни кораби през по-голямата част от службата си, все под командването на богати капитани, които се хранеха на изтънчени трапези и редовно забавляваха офицерите си. Обичаше компаниите — разговорите, танците и дружелюбните игри на вист бяха сред любимите му занимания. А когато се сети, че може никога повече да не отиде на опера, изпита неудържимото желание да изсипе пълния хамак през прозореца.

Опита се да не слуша бащиния глас в главата си, който го обвиняваше, че е глупак. Опита се да не мисли и какво би казала Едит, когато узнае. Страхуваше се дори да ѝ пише, за да я уведоми. Въпреки че донякъде се считаше за обвързан, така и не се бе стигнало до официален годеж, най-вече поради оскъдното му състояние. Ала имаше и още една причина — дългото му отсъствие от Англия.

Достатъчно често залавяше плячка, за да елиминира първия проблем, и ако бе останал на сушата малко по-дълго през тези четири години, по всяка вероятност би повдигнал въпроса. Почти бе решил да поиска кратък отпуск до Англия в края на това си пътуване — струваше му се трудно да остане нарочно на сушата, при положение че не може да разчита да получи друг кораб след това, — ала в същото време не беше толкова добра партия, та да си въобразява как тя го чака при всички останали ухажори, крепейки се единствено на полушеговитото обещание, дадено от едно тринадесетгодишно момче на едно деветгодишно момиче.

Сега всъщност беше още по-неприемлив — нямаше ни най-малка представа как и къде би могъл да живее като летец или какъв дом би могъл да предложи на евентуалната си съпруга. Семейството ѝ би възразило, дори и ако тя не го направи. Жена на флотски офицер можеше да посреща с равнодушие честите отсъствия на съпруга си, но поне не ѝ се налагаше след женитбата да се откъсне от всичко и да отиде да живее в някаква отдалечена летателна база, с дракон пред вратата и тълпа грубовати мъже за компания.

Той винаги бе мечтал да си има свой собствен дом, представял си го бе в подробности през дългите самотни нощи в морето — по необходимост по-малък от този, където бе израснал, и все пак елегантен. Щеше да има съпруга до себе си, на която можеше да повери домакинството и грижата за къщата и децата. Удобно гнезденце, когато си е вкъщи, и уютен спомен, докато е на плаване.

Сега всичко в него се бунтуваше да не пожертва тази мечта. И все пак, при сегашните обстоятелства, Лорънс дори не бе сигурен, че честта би му позволила да направи предложение на Едит, което тя да се чувства длъжна да приеме. А това да ухажда някоя друга вместо нея му се струваше тотално неприемливо. Някоя разумна и достойна дама не би обвързала чувствата си с тези на летец, освен ако не беше от жените, които предпочитат да се разпореждат с кесията на някой

безучастен, отсъстващ съпруг и да живеят отделно от него, дори когато е в Англия. Подобна перспектива изобщо не се нравеше на Лорънс.

Спящият дракон, който се люлееше напред-назад в хамака си и от време на време потрепваше неволно с опашка в някакъв непознат сън, представляваше много слаб заместител на домашното огнище и семейния уют. Лорънс се изправи, отиде до прозорците на къщата и се загледа към килватера на „Самоуверен“ — зад кораба, на светлината на фенерите струеше поток от бледа, млечнобяла пяна. Бе тъй приятно и унасящо да се съзерцава прилива и отлива на водата...

Стюардът му Джайлс му донесе вечерята, тракайки шумно с чинията и приборите в опитите си да се държи на разстояние от койката на дракона. Ръцете му трепереха, докато сервираше. Лорънс го освободи, след като всичко бе поднесено, и въздъхна, когато мъжът си тръгна. Мислеше, че може да покани Джайлс да дойде с него, тъй като предполагаше, че дори летците имат прислуга, ала нямаше никакъв смисъл, ако човекът се плашеше така от създанията. А би било хубаво да има познато лице до себе си.

Щом остана сам, изгълта набързо простата си вечеря, която се състоеше само от осолено телешко, полято с малко вино, защото рибата бе заминала в корема на Темерер. Лорънс обаче и бездруго нямаше апетит. Реши да напише няколко писма, но нямаше смисъл — умът му все се залутваше из мрачни пътеки и се концентрираше с усилие върху всеки ред. Накрая се отказа, показа се за малко навън, за да каже на Джайлс, че няма да яде повече тази вечер, и се качи в собствената си койка. Темерер се размърда и се сгуши по-удобно в постелята си. След кратка борба с обзелата го егоистична неприязън Лорънс се протегна и го зави по-добре срещу нощния хлад, а сетне заспа на фона на дълбокото дишане на дракона, което му напомняше за издуващи се мехове.

[1] Предавам се. — Бел.прев. ↑

[2] Средновековен сборник с различни митологични създания, алегии и сказания. — Бел.ред. ↑

[3] Жълт Косач — Бел.прев. ↑

[4] Около 16 километра в час. — Бел.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин Лорънс бе събуден от Темерер.

Мъникът се мъчеше да слезе от койката си, която се завъртя два пъти и се уви около него. Мъжът трябваше да я откачи, за да го освободи, и драконът изскочи от разплетените нишки, съскайки от възмущение. Наложиха се Лорънс да го гали и приласкава като разгневена котка, за да го успокои. После мъничето отново огладня.

За щастие не беше твърде рано и моряците бяха имали късмет с риболова, тъй че още имаше яйца за собствената му закуска (кокошките щяха да оцелеят поне ден), както и двадесеткилограмова риба тон за закуската на дракона. Темерер някак си успя да погълне цялата риба и в резултат на това тумбакът му толкова натежа, че не успя да се върне в койката си — просто се разплу на пода и заспа там.

Остатъкът от първата седмица премина по същия начин — когато не ядеше, Темерер спеше, а се хранеше и растеше с тревожна скорост. В края на седмицата вече не го държаха долу, защото Лорънс се боеше, че няма да е възможно да го изкарат от каютата — вече тежеше повече от впрегатен кон и бе по-дълъг и от най-голямата им лодка. След като обсъдиха въпроса за растежа му, решиха да преместят складовете на носа и да сложат дракона на палубата, близо до кърмата, за да служи като противотежест.

Сториха го тъкмо навреме — макар и с тясно прибрани криле, Темерер едва успя да се провре навън от каютата и през следващата нощ порасна с още тридесетина сантиметра на широчина, според измерванията на господин Полит. За щастие, както си лежеше на кърмата, не пречеше особено, а и проспиваше по-голямата част от деня, потрепвайки с опашка от време на време. Почти не мърдаше, дори когато на моряците им се налагаше да се катерят по него, за да си вършат работата.

През нощта Лорънс спеше на палубата до него, понеже усещаше че трябва да е там. Времето се задържа добро, така че неудобства нямаше. Все повече се тревожеше за храната — въпреки риболова, щеше да се наложи да заколят и вола до ден-два. При бързо растящия

му апетит, дори Темерер да се покажеше благосклонен към сушеното месо, като нищо щеше да изчерпи запасите им, преди да достигнат брега. Лорънс подозираше, че би било много трудно да склони един дракон към намалени дажби, а и това щеше да изправи екипажа на нокти. Да, Темерер имаше юзда и се водеше питомен, ала от време на време се случваше някой див дракон, избягал от развъдник, да изяде човек, ако не намереше нищо по-подходящо. От притеснените погледи на моряците си личеше, че всички си дават сметка за това.

По средата на втората седмица, когато теченията се промениха за пръв път, Лорънс подсъзнателно го усети и се събуди малко преди изгрев-слънце, няколко часа преди да завали. Фенерите на „Дружба“ не се виждаха никъде — корабите се бяха раздалечили под натиска на усиливащия се вятър през нощта. Скоро след просветляването на небето по платната забарабаниха и първите тежки капки.

Бившият капитан знаеше, че не може да стори нищо — именно сега Райли трябваше да затвърди командването си и затова Лорънс се зае да прави компания на Темерер, за да не разсейва мъжете. Това се оказа трудно, понеже дъждът се стори доста интересен на дракона и той разперваше криле в желанието си да почувства падащата вода по тях. Не го плашеха нито гръмотевиците, нито светкавиците.

— Откъде идват? — попита той и бе разочарован, когато Лорънс не можа да му предложи отговор. — Можем да отидем и да видим — предложи, като разпери отново криле и пристъпи към перилото на кърмата. Мъжът трепна притеснено — вгълбеният в храната Темерер не бе правил опити да лети след първия ден и при все че три пъти уголемяваха юздата, така и не бяха заменили веригата с по-тежка. Сега се виждаше как железните брънки се разтягат и разтварят, въпреки че крилатото създание едва-едва я подръпваше.

— Не сега, Темерер, трябва да оставим другите да работят и да гледаме отук. — Той стисна най-близкия страничен ремък и вкара лявата си ръка през него. Осъзна, че теглото му вече не представляваше пречка за Темерер, но ако литнеха заедно, навярно все още можеше да убеди дракона да се върне обратно. Е, можеше и да падне, ала побърза незабавно да прогони от ума си тази мисъл.

За щастие Темерер се върна на мястото си, макар и със съжаление, и се зае отново да наблюдава небето. Лорънс се огледа с половинчатата идея да поиска по-дебела верига, но всички от екипажа

бяха заети и той не искаше да ги смущава. Зачуди се дали на борда изобщо има верига, която би могла да свърши работа. Внезапно забеляза, че плешката на дракона се извисява на повече от тридесет сантиметра над главата му, а предната му лапа, доскоро деликатна като дамска китка, вече бе по-дебела от бедрото му.

Райли раздаваше гръмки заповеди през рупора. Лорънс се постара да не го слуша — не можеше да се намеси, а и само щеше да му стане неприятно от някоя недотам обмислена заповед. Екипажът вече бе преминал през една противна буря и си знаеше работата. За щастие вятърът не бе неблагоприятен, тъй че имаха шанс да изпреварят вихъра, а и вече бяха свалили платното от най-горната мачта. Досега всичко бе наред и поддържаха източен курс, ала зад тях една плътна завеса от неспирен дъжд изличаваше света и се движеше по-бързо от „Самоуверен“.

Стената от вода се стовари с грохот на палубата и незабавно го намокри въпреки уж непромокаемата му наметка и шапка. Темерер изпръхтя и тръсна глава като куче, пръскайки вода наоколо, набързо отвори криле и се покри под тях. Лорънс, все още притиснат към хълбока на дракона, сграбчил здраво юздата, също се оказа защитен от живия купол. Струваше му се странно да е на топло и сухо сред вилнеещата буря. Все още можеше да гледа навън през процепите, където крилата не се припокриваха напълно и по лицето му пръскаха хладни капки.

— Онзи човек, който ми донесе акулата, е във водата — обади се не след дълго Темерер и Лорънс проследи погледа му. През почти монолитната стена от дъжд можеше да различи червено-бяла риза на приблизително шест румба от кърмата и нещо като махаща ръка. Това бе Гордън, един от моряците, които помагаша с риболова.

— Човек зад борда! — извика бившият капитан, склучил ръце около устата си, и посочи към мятащата се във водата фигура. Райли погледна угрижено натам. Тутакси хвърлиха няколко въжета, но човекът изоставаше твърде много. Бурята ги духаше пред себе си и нямаше никаква възможност да го приберат с лодките.

— Твърде далеч е от онези въжета — изтъкна Темерер. — Ще отида да го взема.

Преди да успее да възрази, Лорънс увисна във въздуха, а строшената верига се люшна на врата на Темерер. Мъжът я сграбчи

със свободната си ръка и я уви няколко пъти около ремъците на юздата, за да не се размотае и да не удря Темерер като камшик. После остана да виси с мрачна решимост и се опита да запази самообладание, докато краката му висяха свободно във въздуха — ако се пуснеше, долу го чакаха единствено обятията на океана.

Инстинктът на дракона бе достатъчен да се издигнат, но едва ли щеше да ги задържи във въздуха, понеже силният вятър изтласкваше Темерер все по на изток от кораба. Той се помъчи да се пребори със стихията и в продължение на един отвратителен главозамайващ миг, в който двамата се запремятаха във въздуха, Лорънс си помисли, че с тях е свършено и ще се забият във вълните.

— С вятъра! — изрева той с пълно гърло, школувано в продължение на осемнадесет години мореплаване, като се надяваше, че Темерер може да го чуе. — Лети с вятъра, дявол те взел!

Мускулите под врата на дракона се напрегнаха и като възстанови равновесието си, той се обърна на изток. Внезапно дъждът спря да бие по лицето на Лорънс — да, вече летяха с вятъра. Мъжът започна да се дави за въздух, а от невероятната скорост от очите му захвърчаха сълзи, тъй че трябваше да ги затвори. Това бе до такава степен различно от усещането в наблюдателницата при ход на кораба десет възела, колкото то от своя страна се различаваше от стоенето на сред някое поле в горещ, безветрен ден. В гърлото му напираше да изригне безразсъден момчешки смях и той с мъка успя да го потисне и да разсъждава нормално.

— Не можем да тръгнем право към него! — извика отново. — Трябва да лавираш — да тръгнеш на север, после на юг. Схващаш ли, Темерер?

Ако имаше отговор, то вятърът го отнесе, но изглежда драконът бе разбрал идеята. Той се спусна рязко и зави под ъгъл на север с издути от вятъра криле. Стомахът на Лорънс се люшна като при силно вълнение в проста лодка. Дъждът и вятърът още ги шибаха, но вече не толкова настойчиво, и Темерер лавираше по съвършен начин, носеше се из въздуха на зигзаг и постепенно напредваше обратно в западна посока.

Ръцете на Лорънс горяха — за да не се пусне, той пхна пръстите на лявата през ремъка около гърдите на Темерер и отпусна дясната, за да я облекчи. Когато първо се изравниха, а после

подминаха кораба, успя да различи борещия се в далечината Гордън. За щастие мъжът можеше да плува добре и въпреки яростта на дъжда и вятъра вълнението не бе толкова силно, та да го завлече надолу. Лорънс огледа със съмнение ноктите на Темерер — бяха огромни като ножове и ако драконът грабнеше Гордън, можеше със същата лекота и да го спаси, и да го убие. Значи Лорънс трябваше да се нагласи така, че той да вдигне клетия моряк.

— Темерер, аз ще го хвана! Изчакай да се подготвя и се сниши, колкото можеш! — извика той.

После се придвижи бавно надолу по юздата, за да увисне от корема на звяра, като не изпускате ремъците. Напредваше с ужас, но след като веднъж вече се спусна, нещата се улесниха, тъй като Темерер го засланяше от вятъра и дъжда. Той подръпна широката ивица, която минаваше през туловището на дракона — изглеждаше достатъчно хлабава. Един по един, вмъкна краката си между корема на Темерер и кожения каиш, за да освободи и двете си ръце, след което потупа дракона отстрани.

Крилатото създание пикира като устремен надолу ястреб. Лорънс се остави да увисне с главата надолу, доверявайки се на инстинктите на дракона, и в продължение на няколко метра пръстите му дълбаха бразди във водата, преди да се впият в прогизнал плат и плът. Когато това стана, стисна здраво и Гордън отвърна със същото. Темерер се заиздига нагоре, далеч от водата, махайки яростно с криле, но за щастие сега можеха да се носят с вятъра, вместо да се борят с него. Гордън дърпаше надолу с тежестта си Лорънс и разтягаше докрай всеки негов мускул. Каишът така стягаше прасците му, че вече не усещаше краката си под коляното, а наред с това и цялата му кръв сякаш се качи в главата му. Люшкаха се тежко напред-назад, като махало, докато Темерер стремително приближаваше кораба и светът около Лорънс се въртеше лудо.

Изсипаха се в пълно безредие обратно на палубата, разклащайки кораба. Темерер стоеше на задните си крака и трепереше, като в същото време се мъчеше да затвори криле и да балансира с двамата, които го дърпаха надолу за кожения ремък. Гордън се пусна и изтърча уплашен надалеч, оставяйки Лорънс да се измъкне, а Темерер сякаш щеше всеки миг да се стовари върху него. Вкочанените му пръсти така

и не можеха да се справят със закопчалките и внезапно до него се появи Уелс, който започна да реже ремъка с ножа си.

След цяла вечност краката му се стовариха тежко на палубата и кръвта нахлу отново в тях. Темерер се отпусна на четири крака и ударът разтреса цялата палуба. Лорънс лежеше по гръб и дишаше тежко, без да обръща внимание на шибация го през лицето дъжд — мускулите му просто не му се подчиняваха. Уелс го гледаше въпросително, ала бившият капитан му махна с ръка да се връща към работата си и с усилие се изправи на краката си. Вече го слушаха и му позволяваха да стои прав, а когато се насили да се раздвижи, болката от върналата се чувствителност отслабна.

Около тях бурният вятър не спираше да вилнее, но корабът вече бе подготвен и се носеше леко пред бурята със свити платна, а ситуацията на палубата се нормализираше. Лорънс откъсна очи от стореното от Райли с гордост, примесена със съжаление, и придума Темерер да се премести в средата на кърмата, за да не разбалансира тежестта му кораба. Това стана в последния момент — веднага щом драконът се намести отново, той се прозина и пъкна глава под крилото си, готов да заспи поне веднъж без обичайните си претенции за храна. Лорънс се отпусна бавно върху палубата и се облегна на топлото тяло — собствените му мускули още го боляха жестоко след усилието.

Надигна се само още веднъж, за един миг, понеже усети нужда да каже нещо, въпреки че чувстваше езика си удебелен и вързан на възел от изтощение.

— Темерер — каза той, — справи се чудесно. Беше много смело от твоя страна.

Драконът измъкна глава и се загледа в него, а цепнатините на очите му се разшириха до овали.

— О! — отвърна с известна неувереност. Лорънс изпита кратко угризение, задето досега почти не бе казал мила дума на дракона. Сътресението в живота му може и да беше в известен смисъл по вина на Темерер, но той просто се подчиняваше на природата си и едва ли бе достойно да кара крилатото създание да страда.

Сега обаче бе твърде уморен за нещо повече, освен да повтори глупаво „Справи се чудесно“ и да потупа гладката черна кожа. И все пак като че ли това бе достатъчно — Темерер не каза нищо повече, но се попремести и внимателно се сви около Лорънс, разпервайки крило

да го прикрие от дъжда. Получилият се навес приглушаваше яростта на бурята, а мъжът усещаше ритъма на голямото сърце до бузата си. За броени секунди се стопли напълно и бързо потъна в дълбок сън.

— Сигурен ли сте, че е безопасно? — попита притеснен Райли.
— Сър, убеден съм, че можем да скалъпим някаква мрежа? Може би не бива да го правите...

Лорънс премести тежестта си и дръпна ремъците, обвити плътно около бедрата и прасците му. Те не поддадоха, нито пък основната част на юздата, и той остана стабилно върху мястото си на гърба на Темерер, точно зад крилето.

— Не, Том, ще го направя и ти го знаеш. Това не е рибарска лодка, а и хората ти трябва. Като нищо може да срещнем някой французин в близките дни и тогава какво? — Той се наведе напред и потупа Темерер по шията — главата на дракона се беше извила назад и той с интерес наблюдаваше приготвянето.

— Готов ли си? Може ли да тръгваме? — попита той, като сложи предна лапа на перилото. Под гладката кожа потрепваха мускулите му, а в гласа му ясно се долавяше нетърпение.

— Том, отдръпни се — нареди Лорънс, хвърли веригата и се хвана за ремъка на врата. — Добре, Темерер, нека... Един-единствен скок и вече летяха — огромните криле пореха въздуха в широки дъги от двете му страни, а дългото тяло бе изпънато като стрела, устремена към небето. Лорънс погледа надолу през рамото на Темерер. „Самоуверен“ вече се бе смалил до размерите на детска играчка и се люшкеше самотно сред огромната морска равнина. Можеше да види и „Дружба“ — на двадесет мили на изток. Вятърът бе свиреп, но ремъците го държаха и той осъзна, че отново се е ухилил като идиот.

— Ще държим западен курс, Темерер. — Не му се щеше да се приближава до сушата, където можеше да срещне френски патрул. Бе сложил една лента около врата на Темерер, точно под главата му, и бе съединил с юзди, за да може по-лесно да дава инструкции на дракона. Сега се консултира с компаса си, завързан за дланта му, и подръпна дясната юзда. Създанието преустанови издигането и с охота зави, заемайки хоризонтална позиция. Денят бе ясен и безоблачен, вълнението — слабо. Темерер вече не махаше толкова често с криле,

но дори и така пореше въздуха и гълташе миля след миля — „Самоуверен“ и „Дружба“ вече не се виждаха.

— А, виждам една — възкликна Темерер и незабавно се понесоха с още по-голяма скорост. Лорънс впи ръце в юздите и преглътна крясъка си — абсурдно бе да се чувства тъй по детински весел. Разстоянието му даде малко по-ясна представа за зрението на дракона — би трябвало да е невероятно, ако му позволяваше да забележи плячка от такова разстояние. Нямаше време дори да мигне преди оглушителния плясък, а миг след това Темерер се издигаше отново с голям мятац се делфин в ноктите си, от който във всички посоки пръскаше вода.

Поредното изумление — Темерер спря и увисна във въздуха, за да се нахрани, а крилете му описваха въртеливи дъги перпендикулярно на тялото му. Лорънс нямаше представа, че драконите са способни на подобни маневри. Не беше кой знае колко удобно, тъй като контролът на дракона не бе особено прецизен и той се клатушкаше бясно нагоре-надолу, но се оказа много практичен. Докато Темерер разпръскваше карангии в океана под тях, изплуваха и други риби, за да се хранят с останките, и когато приключи с делфина, веднага грабна от водата две едри риби тон и също ги изяде, както постъпи и с една чудовищна риба меч след това.

С ръка, подпъхната в ремъка на врата, за да се задържи, Лорънс можеше на воля да се оглежда и да разсъждава върху усещането да си господар на целия океан — не се виждаха ни живо създание, ни кораб, докдето поглед стигаше. Не можеше да не се чувства горд от успеха на начинанието, а вълнението от полета бе невероятно. Докато можеше да му се радва, без да мисли за онова, което щеше да му коства, се чувстваше напълно щастлив.

Темерер погълна последната хапка от рибата-меч и хвърли острата горна челюст, след като я разгледа любопитно.

— Натъпках се — изсумтя доволно, набирайки отново височина. — Ще полетим ли още малко?

Предложението бе изкушаващо. Но вече летяха повече от час и Лорънс още не бе сигурен в издръжливостта на дракона. Ето защо му отвърна:

— Да се върнем на „Самоуверен“ и, ако желаш, може да покържим около него.

Отново бясно препускане през океана — този път летяха близо до вълните, към които Темерер от време на време игриво посягаше, а лицето на Лорънс се покриваше с пръски и очертанията на света около него се замазваха, като само тялото на дракона оставаше сигурно. Поемаше солен въздух на дълбоки глътки и се изгуби в тази наслада, като спираше само от време на време да погледне компаса и да дръпне юздите, докато накрая стигнаха до „Самоуверен“.

Темерер каза, че най-последно е готов да поспи, тъй че се приземиха, този път доста по-успешно, и корабът не толкова подскочи, колкото хлътна малко по-дълбоко във водата. Лорънс освободи краката си и слезе, откривайки с изненада, че ездата го е поожулила. Райли забързано се приближи да ги посрещне, видимо облекчен. Бившият капитан му кимна успокояващо.

— Няма нужда от притеснения. Той се справи великолепно и мисля, че няма защо да се тревожим за храненето му занапред — каза, докато галеше дракона. Дремещият Темерер отвори едното си око и измърка доволно, а после пак го затвори.

— Много съм доволен да го чуя — зарадва се Райли, — пък и това значи, че вашата вечеря ще бъде подобаваща: докато ви нямаше, продължихме с риболова и сега разполагаме с първокачествен калкан, от който явно ще можем да се възползваме. И ако сте съгласен, бих могъл да поканя и някои от младшите офицери да ни правят компания.

— На драго сърце. Ще ви чакам с нетърпение — отвърна Лорънс и се протегна, за да поотпусне схванатите си крайници. Бе настоял да предостави капитанската каюта на Райли, когато преместиха Темерер на палубата. Новият командир най-сетне се бе съгласил, но успокояваше съвестта си, като канеше Лорънс на вечеря кажи-речи всеки ден. Бурята бе прекъснала този обичай, но след края ѝ предишната вечер сега възнамеряваха отново да го възобновят.

Прекараха весело и се нагостиха добре, особено след като бутилката обиколи масата няколко пъти и по-младите офицери изпиха достатъчно. Лорънс бе надарен с чудесно красноречие и сътрапезниците му винаги се чувстваха добре дошли на масата му. Още повече че сега между него и Райли бързо укрепваше истинско приятелство, когато стената на военния чин вече не ги разделяше.

Така атмосферата на събирането бе почти неофициална, а щом Карвър приключи с пудинга си, се осмели да се обърне директно към

Лорънс и плахо попита:

— Сър, ако ми позволите дързостта, вярно ли е, че драконите могат да бълват огън?

С пълен със сливов пудинг стомах и изпил няколко чаши качествен ризлинг^[1], Лорънс прие радушно въпроса.

— Това зависи от породата, господин Карвър. — Той остави чашата си. — Мисля обаче, че подобна способност е изключително рядка. Аз лично съм наблюдавал такава проклетия само веднъж, при един турски дракон в битката за Нил, и, казвам ви, благодарих, че турците са на наша страна.

Всички около масата потрепериха и закимаха. Малко неща бяха по-смъртоносни от неконтролиран огън на палубата.

— Самият аз бях на „Голиат“ — продължи Лорънс. — Не се намирахме и на половин миля от „Ориент“, когато видях как лумна като факла. Бяхме неутрализирали оръдията му и стрелците от наблюдателницата, тъй че драконът можеше да го обстрелва на воля.

Той се умълча при спомена — горящите платна, размотаващи след себе си дълги струи дим; огромният черно-оранжев звяр се спуска и излива още огън върху тях, а крилете му раздухват пламъците; ужасяващ рев, заглушен най-сетне от експлозията, и всички звуци почти цял ден след това звучат глухо. Спомни си времето, когато посети Рим като момче — как бе разглеждал във Ватикана картината на Ада от Микеланджело, където драконите изпепеляваха душите на обречените... Сходството бе поразително.

Последва миг на всеобщо мълчание, докато въображението рисуваше сцената за онези, които не бяха присъствали. Господин Полит се окашля и рече:

— За щастие способността им да плюят отрова или киселина е по-често срещана. Не че това не са опасни оръжия сами по себе си...

— За Бога, да — отвърна Уелс. — Виждал съм как драконова струя прояжда цяло главно платно за по-малко от минута. Но поне няма да подпали боеприпасите и да взриви кораба на трески под краката ти.

— Темерер ще го може ли? — попита Батърси, ококорен от тези приказки, и Лорънс се сепна. Той седеше отдясно на Райли, сякаш бе поканен от младшите офицери на вечеря, и за миг съвсем забрави, че е гост в бившата си каюта, на борда на бившия си кораб.

За щастие господин Полит отговори, тъй че Лорънс можа да скрие объркването си.

— Понеже породата му не е сред описаните в книгата ми, ще трябва да изчакаме отговора, докато стигнем сушата и установим какъв е точно, дори да притежава подобно умение, то няма да се прояви, докато не завърши растежа си, което ще отнеме доста месеци.

— Слава на Бога! — въздъхна Райли, предизвиквайки всеобщ смях на съгласие. Лорънс също се усмихна и вдигна тост в чест на Темерер заедно с другите на масата.

По-късно, след като пожела лека нощ на останалите в каютата, Лорънс се върна, като залиташе леко, обратно на кърмата, където Темерер лежеше сам в цялото си великолепие — екипажът бе оставил тази част от палубата на негово разположение, докато расте. Щом мъжът го наближи, отвори едно блестящо око и вдигна подканващо крилото си. Мъжът се изненада от жеста, ала взе сламеника си и се мушна удобно на топло. Разгъна постелката си и седна на нея, облягайки се на дракона, а Темерер свали крилото си.

— Мислиш ли, че ще мога да бълвам огън или да плюя отрова? — попита Темерер. — Не съм сигурен как да разбера. Опитах, но излезе само въздух.

— Дочул си разговора ни? — изненада се Лорънс. Бяха отворили прозорците откъм кърмата и разговорът им навярно се е чувал на палубата, но не му бе хрумвало, че Темерер би ги слушал.

— Да — отвърна драконът. — Онази част с битката беше много вълнуваща. В много ли си участвал?

— О, да, предполагам. Но не в повече, отколкото са участвали мнозина други. — Това не бе съвсем вярно. Имаше в биографията си необикновено голям брой сражения, което му бе спечелило място в списъка за повишение на сравнително ранна възраст, и поради тази причина го смятаха за боен капитан. — Така и те намерихме, преди още да си се излюпил. Намираше се на борда на нашата плячка, когато я превзехме — добави той и посочи „Дружба“, чиито фенери се виждаха на около двадесет и три градуса вляво.

Темерер погледна натам с интерес.

— Спечелил си ме в битка? Не знаех. — Той прозвуча доволно. — Ще има ли друга скоро? Ще ми се да видя. Със сигурност бих могъл да помогна, нищо, че още не мога да бълвам огън.

Лорънс се усмихна на ентузиазма му — драконите бяха всеизвестни с бойния си дух, който ги правеше толкова ценни във военно отношение.

— Едва ли ще има друга, докато хвърлим котва, но смея да кажа, че след това ще им се нагледаме. Англия няма много дракони, тъй че пораснеш ли веднъж, вероятно често ще се възползват от нас.

Той погледна нагоре към Темерер, който бе вдигнал глава, за да съзерцава морето. Освободен от притесненията как да го храни, сега Лорънс можеше да помисли върху другите значения на цялата тази сила, на която бе опрял гръб. Драконът вече бе по-едър от някои напълно пораснали други породи и според собствената му недотам опитна преценка беше много бърз. Наистина би могъл да е безценна придобивка за Корпуса и за Англия — със или без огнен дъх. Не без гордост си помисли, че нямаше опасност Темерер да се покаже плах. И ако наистина го чакаха тежки задължения, трудно би си пожелал по-достоеен другар.

— Ще ми разкажеш ли още за битката при Нил? — погледна го изотгоре Темерер. — Само твоят и другият кораб ли бяха?

— О, не, имаше тринадесет бойни кораба от наша страна, а в поддръжка — осем дракона от Трета дивизия на Въздушния Корпус, както и още четири дракона на турците — отговори му Лорънс. — Французите имаха седемнадесет кораба и четиринадесет дракона, тъй че ни превъзхождаха по брой, но стратегията на адмирал Нелсън ги остави напълно изненадани... — Докато той говореше, Темерер сниши глава и се сви по-близо до него, а големите му очи лъщяха в мрака. Двамата продължиха да си говорят тихичко чак до късна нощ.

[1] Ароматно вино, произведено от сорт бяло грозде. — Бел.ред.

↑

ТРЕТА ГЛАВА

Пристигнаха във Функал ден по-рано от предвидените от Лорънс три седмици — бурният вятър се бе оказал попътен. От мига, в който островът се показа на хоризонта, Темерер се изправи на кърмата, за да наблюдава. Видът му предизвика нещо като малка сензация на сушата — не бе обичайно да видиш дракон да акостира в пристанище, възседнал малка фрегата. Докато пускаха котва, на кея се струпаха неколцина зяпачи, ала дори любопитството им не успя да ги накара да се приближат твърде близо до кораба.

Флагманът на адмирал Крофт също бе там — „Самоуверен“ се водеше под негово командване и Райли и Лорънс се бяха съгласили да рапортуват заедно, за да го запознаят с необикновената ситуация. Сигналът *„Капитанът да се яви на борда“* се появи на „Достоен“ почти веднага след като спряха в пристанището и Лорънс остана само миг по-дълго, за да поговори с Темерер.

— Помни, че трябва да останеш на палубата, докато се върна — рече му притеснено, защото Темерер винаги изпълняваше заръките му, но и много лесно се разсейваше от всичко интересно, ето защо Лорънс нямаше голямо доверие на задръжките му, особено когато бе обграден от толкова много нови неща за изследване. — Обещавам ти, че ще прелетим над целия остров, когато се върна. Ще разглеждаш, колкото ти душа иска, а междувременно господин Уелс ще ти донесе вкусно прясно телешко и малко агнешко, което не си опитвал досега.

Темерер въздъхна леко, но кимна.

— Добре, но побързай — помоли той... — Ще ми се да отида до онези планини. Иначе мога просто да изям онези — добави, загледан в конския впряг наблизо. Жребците тъпчеха нервно земята, сякаш бяха чули и разбрали думите му.

— О, не, Темерер, не можеш да ядеш всичко, което видиш на улицата — предупреди го обезпокоеният Лорънс. — Уелс ей сега ще ти донесе нещичко. — Обърна се и привлече погледа на третия лейтенант, давайки му знак за извънредната ситуация. Едва тогава, хвърляйки

колеблив поглед към дракона, слезе по подвижното мостче и се присъедини към Райли.

Адмирал Крофт ги чакаше, изпълнен с нетърпение — очевидно бе дочул нещо от цялата суетня. Бе висок мъж и изглеждаше впечатляващо, за което допринасяше белега на лицето му и изкуствената лява ръка с железни пръсти, които работеха посредством пружини и кукички. Бе изгубил крайника малко преди повишението си, а след това бе качил много килограми. Когато влязоха в каютата му, той не стана, а само се понамръщи и им махна да седнат.

— И така, Лорънс, обяснявай. Предполагам, ще ме просветиш за онзи див звяр, който държите при вас?

— Сър, това е Темерер. Той не е див — отвърна Лорънс. — Превзехме един френски кораб — „Дружба“, преди малко повече от три седмици. Намерихме яйцето в трюма. Хирургът ни има някакви познания за драконите — предупреди ни, че ще се излюпи скоро, та успяхме да организираме... с две думи, обзидих го.

Крофт рязко се изправи и се втренчи в Лорънс, а после в Райли, и едва тогава забеляза промяната в униформата им.

— Какво, ти ли? Значи ти... Боже милостиви, защо не нареди на някой от младшите да го стори? Това ли е разбирането ти за дълг? Браво, Лорънс — морски офицер да напусне Флота в полза на Корпуса!

— Сър, с офицерите ми теглихме жребий — отвърна бившият капитан, като потисна разгарящото се негодувание. Нямахше желание да го хвалят за саможертвата му, но бе малко прекалено да го мъмрят за нея. — Надявам се, че никой не би поставил под въпрос предаността ми към службата. Чувствах, че е честно спрямо момчетата да споделя риска, а в случая, макар и да не изтеглиха името ми, последствията нямаше как да се избегнат. Той ме хареса и не можехме да рискуваме да откаже юздата от нечия друга ръка.

— О, дяволите го взели! — тросна се Крофт и се тръшна ядосан на стола си, почуквайки нервно с пръстите на дясната си ръка по дланта на лявата. Минутите се влачеха, а през това време Лорънс се разкъсваше между това да си представя хилядите беди, които Темерер можеше да причини в негово отсъствие, и да се притеснява как щеше да постъпи Крофт със „Самоуверен“ и Райли.

Най-сетне адмиралът се сепна, сякаш се събуди от сън, и махна със здравата си ръка.

— Е, трябва да има някаква награда. Едва ли дават по-малко за обяден звяр, отколкото за див — отбеляза той. — Френската фрегата е военен кораб, предполагам, а не търговски? Е, изглежда в достатъчно добро състояние, сигурен съм, че ще я присъединим към флота — добави той с явно подобрено настроение и Лорънс осъзна с облекчение, примесено с раздражение, че просто е изчислявал наум адмиралския си дял от плячката.

— Наистина, сър, много стегнат кораб, с тридесет и шест оръдия — обясни учтиво Лорънс. На езика му бяха и някои други неща, обаче ги запази за себе си. Нямахше да му се наложи да се отчита повече пред този човек, но бъдещето на Райли още висеше на косъм.

— Хм. Направил си каквото трябва, Лорънс, сигурен съм. Макар и да е много жалко, че те губим, предполагам, ще ти хареса да си летец — тонът на Крофт недвусмислено показваше, че не предполага нищо подобно. — Локално подразделение на Корпуса обаче нямаме. Дори пощата идва само веднъж седмично. Най-вероятно ще трябва да закараш дракона до Гибралтар.

— Да, сър, макар че пътуването ще трябва да почака, докато не порасне още. Може да стои във въздуха около час, но не ми се ще да рискувам с дълъг прелет — заяви Лорънс. — А и междувременно трябва да се храни. Оправихме се дотук с риболов, но сам знаете, че не може да ловува на сушата.

— Е, Лорънс, това не е задължение на флота, нали така? — отбеляза Крофт, ала преди бившият флотски офицер да се слиса от дребнавата му забележка, изглежда сам осъзна колко зле е прозвучал. — Ще говоря обаче с губернатора. Сигурен съм, че ще уредим нещо. Сега трябва да помислим малко за „Самоуверен“, както и за „Дружба“, разбира се.

— Бих искал да отбележа, че командването на „Самоуверен“ от обядването насам принадлежи на господин Райли и той се справя изключително добре със задачата, като успя безопасно да го докара до пристанището през двудневна буря — изтъкна Лорънс. — Също така се би много храбро в сражението, което ни спечели плячката.

— О, без съмнение, без съмнение — отвърна Крофт, отново въртейки пръст. — Кого сте сложили на „Дружба“?

— Първия ми лейтенант, Гибс.

— Да, разбира се — каза Крофт. — Е, Лорънс, трябва да знаеш, че е малко прекалено от твоя страна да се надяваш да направиш и първия, и втория си лейтенант капитани по този начин. Качествените фрегати не са много.

Бившият флотски офицер едва успя да запази самообладание. Онзи явно търсеше извинение да вземе сочната мръвка и да я подхвърли на някой от любимците си.

— Сър — започна той с леден тон, — не ви разбирам напълно. Надявам се, не предполагате, че съм обзидил дракона, за да освободя нарочно мястото си. Уверявам ви, че единственият ми мотив бе да осигуря на Англия изключително ценен дракон и се надявам, че Техни Височества ще го видят в същата светлина.

Не можеше да си позволи да натъртва повече на собствената си саможертва, а и това бе доста повече, отколкото би предпочел да използва, ако залогът не беше благополучието на Райли. Но имаше резултат. Крофт изглеждаше поразен от напомнянето и споменаването на Адмиралтейството. Той смънка нещо и ги освободи, без да каже нищо окончателно относно отнемане на командването от Райли.

— Сър, дълбоко съм ви задължен — каза спътникът му, докато вървяха заедно към кораба. — Само се надявам да не сте си докарали неприятности с тази настоятелност. Той сигурно има много широко влияние.

В този момент обаче в душата на Лорънс имаше място само за едно чувство — облекчение. Бяха стигнали до кея и се виждаше, че Темерер още стои на палубата, макар че сега тя приличаше повече на кланица, а муцуната на дракона бе повече червена, отколкото черна. Тълпата я нямаше.

— Ако има нещо хубаво в цялата работа, Том, то е, че вече не е нужно да се съобразявам с нечие влияние. Не мисля, че това има голямо значение за летец — отвърна той. — Не се тревожи за мен. Би ли имал нещо против да ускорим крачка? Мисля, че е свършил с яденето.

Летенето направи доста повече от това да го успокои — бе невъзможно да се ядосва, когато имаше под себе си целия остров

Мадейра, вятърът плющеше в косата му, а Темерер оживено му сочеше разни нови интересни неща — животни, къщи, каруци, дървета, камънаци и въобще всичко, което му хванеше окото. Напоследък се бе приучил да лети с глава, леко обърната настрани, за да може да разговаря с Лорънс, докато се носят из въздуха. Двамата се съгласиха да кацнат на един пуст път, който се виеше по края на дълбока долина. Облаци се трупаха на плътни слоеве и се търкаляха надолу по раззеленилите се южни склонове, като се притискаха странно о земята. Темерер седна и се загледа в тях, запленил от движенията им.

Лорънс слезе — още свикваше с ездата и с удоволствие протегна крака след прекарания във въздуха час. Поразходи се, наслаждавайки се на гледката, и реши следващата сутрин да вземе нещо за хапване и пиене. Един сандвич и чаша вино биха му дошли идеално.

— Пак ми се яде от онези агнета — каза Темерер в синхрон със собствените му мисли. — Много бяха вкусни. Може ли да хапна онези там? Изглеждат ми още по-големи.

Едно голямо стадо овце кротко пасеше в далечния край на долината, белеейки се напред ширналата се зеленина.

— Не, Темерер. Онова там са овце, овче месо. Не са толкова вкусни, а и мисля, че са нечия собственост, тъй че не може просто да грабим от тях. Но ще видя дали мога да измоля овчаря да ти задели една за утре, ако искаш да се върнем тук.

— Странно, че океанът е пълен с неща, които можем да ядем, когато си пожелаем, а на сушата всичко е запазено — въздъхна разочаровано драконът. — Не ми се струва правилно. Те самите не ядат овцете, а пък аз съм гладен точно сега...

— Ако продължаваме така, като нищо ще ме арестуват, задето те възпитавам в бунтовно мислене — каза му Лорънс развеселен. — Звучиш като някой революционер. Помисли сам — навярно онзи приятел там е същият, когото ще помолим да ни даде тлъсто агне за вечерята ти. Едва ли ще се съгласи, ако му крадем овцете.

— Ще ми се някое тлъсто агне още сега — измърмори Темерер, но не тръгна към овцете, а вместо това се обърна отново към облаците. — Може ли да доближим онези облаци? Искам да видя защо се движат така.

Мъжът погледна към забуления хълм със съмнение, ала се почувства гузно да откаже на дракона без причина, причините и

бездруго бяха твърде много.

— Да опитаме, ако желаеш — предложи, — ала ми изглежда малко рисковано. Има опасност да се ударим в скалите.

— О, аз ще се приземя под тях и после ще вървим — отвърна Темерер и се наведе ниско, доближавайки шия до земята, за да може Лорънс да се покачи. — Във всеки случай така ще е по-интересно.

Бе малко странно да вървиш заедно с дракон и доста странно постоянно да го задминаваш. Десет стъпки на Лорънс се равняваха на една на Темерер, но той пристъпваше съвсем бавно, улисан да се оглежда наоколо и да сравнява плътността на облаците. Накрая мъжът взе голяма преднина и се просна на земята да чака. Дори под гъстата мъгла се чувстваше удобно благодарение на плътните си дрехи и мушаменото наметало, което се бе научил да носи, докато лети.

Темерер продължи да пълзи бавно нагоре по хълма, като от време на време прекъсваше изучаването на облаците, за да погледа някое цвете или камъче. За изненада на Лорънс веднъж се спря, изрови една малка скала от земята и, очевидно развълнуван, му я донесе, побутвайки я с нокът, тъй като бе твърде малка, за да я хване.

Лорънс заобръща голямата колкото юмрук находка в ръката си. Определено бе чудата — пирит, преплетен с кварцови кристали и скала.

— Как го забеляза? — поинтересува се той, докато го почистваше от пръст.

— Една част от него стърчеше от земята и блестеше — обясни Темерер. — Злато ли е? Харесва ми как изглежда.

— Не, само пирит, но е много хубаво, нали? Май си като онези животни колекционери — Лорънс го изгледа весело. Много дракони притежаваха вродена привързаност към бижута и редки метали. — Страхувам се, че не съм достатъчно богат другар за теб. Не бих могъл да ти предложа купчина злато, на която да спиш.

— Предпочитам тебе пред купчина злато, дори да е много удобна за спане — отвърна Темерер. — На палубата си ми е добре.

Изрече това съвсем нормално, без никакво намерение да прави комплимент, и веднага се обърна отново да разглежда облаците. Лорънс остана втренчен в него, изумен и изключително поласкан. Трудно му беше да си представи подобно усещане — единственото сравнение със стария му живот, което можа да измисли, бе

„Самоуверен“ да проговори и да каже, че му харесва да го има за капитан. Думите на крилатото създание бяха за него и похвала, и знак за привързаност, и го трогнаха до такава степен, че го изпълниха с нова решимост да се докаже достоен за тях.

— Опасявам се, че не мога да ви помогна, сър — каза старецът, като се чешеше зад ухото, докато изправяше гръб иззад тежкия том пред себе си. — Имам дузина книги за драконовите породи и не мога да го намеря в нито една. Може би окраската му ще се промени, когато порасне?

Лорънс се намръщи. Това бе третият естественик за седмицата, с когото се консултираше, откакто бяха акостирали в Мадейра, и досега никой не бе успял да определи породата на Темерер.

— Въпреки това — продължи продавачът на книги, — мога да ви дам някаква надежда. Сър Едуард Хауи от Кралското Дружество е на острова, за да замери морското ниво. Намина през магазина ми миналата седмица. Мисля, че е отседнал в „Порто Мониз“, в североизточния край на острова, и съм сигурен, че ще успее да идентифицира дракона ви. Написал е няколко монографии за редките породи от двете Америки и Ориента.

— Много се радвам да го чуя. Задължен съм ви — обнадежди се Лорънс от новините. Името му бе познато, а самия човек бе срещал веднъж-дваж в Лондон, тъй че дори не бе необходимо да моли за официално запознанство.

Излезе на улицата в добро настроение, с чудесна карта на острова под мишница и книга по минералогия за Темерер. Времето бе особено добро, а драконът се излежаваше в полето, заделено за него на разстояние от града, и се припичаше след обилна гощавка.

Губернаторът се бе оказал по-гостоприемен от адмирал Крофт, навярно поради страховете на населението от присъствието на гладен дракон в пристанището, и обществената хазна бе предоставена за закупуване на редовен запас от овце и добитък. Темерер нямаше нищо против промяната в хранителния си режим и продължаваше да расте. Вече не би се побрал на кърмата на „Самоуверен“ и изглеждаше доста вероятно да задмине кораба по дължина. Лорънс бе намерил на приемлива цена една къщурка до полето, с която собственикът на

драго сърце се бе разделил поради внезапното си желание да е колкото се може по-далеч. Двамата прекарваха времето си доста добре.

Когато имаше време да мисли за това, Лорънс съжаляваше за окончателното му отстраняване от живота на кораба, но упражненията на Темерер му отваряха много работа, а и винаги можеше да отскочи до града, за да вечеря. Често срещаше Райли и някои от офицерите си, а имаше и други познати от флота в града, тъй че рядко прекарваше вечерите си сам. Нощите също бяха приятни, макар и да му се налагаше да се връща рано до колибката поради отдалечеността ѝ. Бе намерил един местен слуга на име Фернао, който, при все че бе лишен от всякакъв хумор и желание за общуване, не се смущаваше от дракона и можеше да приготвя приемлива закуска и обяд.

Темерер обикновено проспиваше горещите часове на деня, докато ездачът му отсъстваше, и се будеше след залез-слънце. След вечеря Лорънс отиваше да седне отвън и да му почете на светлината на фенера. Той самият никога не бе имал навици на четец, но удоволствието на Темерер от книгите бе направо заразително и въпреки пълната си липса на интерес по въпроса, не можеше да не си представи със задоволство колко очарован ще остане драконът от новата книга, където в големи подробности се описваха различни скъпоценни камъни и методите за добиването им. Не такъв живот бе очаквал да води, но поне досега промяната на статута му не го беше поставила в материални затруднения, а Темерер все повече и повече се превръщаше в необикновено добър компаньон.

Лорънс спря в едно кафене и набързо написа на сър Едуард бележка с указания за посоката, като обясни ситуацията и помоли за разрешение да му се обади. Адресира бележката до „Порто Мониз“ и я изпрати с момчето за поръчки на заведението, като добави половин крона, за да го накара да побърза. Разбира се, би могъл да прелети през острова много по-бързо, но не считаше за редно да се спусне изневиделица връз него, придружен от дракона си. Можеше да почака. Имаше още поне седмица на разположение, преди от Гибралтар да пристигне отговор с инструкции как да се яви на новата си служба.

Разносвачът на пощата обаче се чакаше утре и тази мисъл му припомни един несвършен дълг — още не бе писал на баща си. Не можеше да остави родителите си да научат за промяната в положението му от втора ръка или пък от съобщението в „Газет“, което

несъмнено щеше да бъде публикувано. Ето защо, макар и с неохота, си поръча още една чаша кафе и се зае да напише необходимото писмо.

Бе трудно да реши какво да каже. Лорд Алъндейл никога не се бе проявявал като особено любящ родител и бе болезнено педантичен в маниерите си. За него войската и флотът бяха едва-едва приемливи алтернативи за безимотния му по-малък син в сравнение с Църквата. Що се отнася до Корпуса, той го смяташе за не по-престижен от дребната търговия и със сигурност нямаше да демонстрира нито симпатия, нито одобрение. Баща му със сигурност би му рекъл, че дългът към името му е повелявал да стои далеч от дракона и да избие от главата си всички криворазбрани представи за достойна служба.

От реакцията на майка си се страхуваше повече — тя хранеше голяма привързаност към него и новините щяха да я разстроят и притеснят. А и тя поддържаше дружба с лейди Галман и написаното от него несъмнено щеше да достигне до ушите на Едит. Не можеше обаче да напише нещо успокоително нито на майка си, нито на Едит, без да провокира баща си. Затова се задоволи със скован, формален стил, като просто изложи фактите, без да ги украсява, избягвайки всеки намек за недоволство. Трябваше да свърши работа. Въпреки това запечата писмото с чувство на неудовлетворение, преди да го остави лично в пощенската станция.

Приключил с неприятната задача, Лорънс се върна в хотела, където бе наел стая. Бе поканил Райли, Гибс и някои други познати да му правят компания за вечеря, за да им се отплати за собственото им гостоприемство към него. Още нямаше два часа и магазините бяха отворени. Той заразглежда витрините по пътя, за да разсее мрачните мисли за вероятната реакция на семейството и приятелите си, и се спря пред малка заложна къща.

Златната верижка бе абсурдно тежка, невъзможна за носене от жена, а в същото време беше твърде крецяща за мъж — дебели квадратни брънки се редуваха с плоски овали, от които висяха перли като капки. Но само заради метала и скъпоценните камъни по нея би трябвало да е скъпа — по всяка вероятност по-скъпа, отколкото можеше да си позволи. Вече трябваше да внимава с разходите си, след като нямаше да има бъдещи възможности за печалба от военна плячка. Все пак влезе и запита за цената, която наистина се оказа твърде сериозна.

— А може би това би ви свършило работа, сър? — предложи собственикът, показвайки друга верижка. Изглеждаше почти същата, само че без овалите и с по-тънки брънки. Бе почти наполовина поевтина от първата, което пак не беше малко, ала Лорънс я купи и след това се почувства малко глупаво.

Още същата вечер я подари на Темерер и бе изненадан от радостта, с която драконът я прие. Крилатият му приятел стискаше верижката и не я оставяше. Разглеждаше я задълбочено на светлината на свещта, докато Лорънс му четеше, и я обръщаше ту на една страна, ту на друга, за да се любува на светлината, отразена от златото и перлите. Когато най-сетне заспа, тя остана оплетена в ноктите му, а на следващата сутрин му се наложи да я прикрепи здраво за юздата, за да се съгласи Темерер да лети.

Заради тази реакция при завръщането им от сутрешния полет бе още по-доволен да установи, че го чака ентузиасирана покана от сър Едуард. Когато се приземиха, Фернао излезе на полето да му донесе бележката и Лорънс я прочете на Темерер — господинът ще ги приеме, когато им е удобно, може да го намерят на брега до къпалните.

— Не съм уморен — каза Темерер, също толкова любопитен да разбере породата си, както и Лорънс. — Може да отидем веднага, ако искаш.

Издържливостта му наистина се увеличаваше с всеки изминал ден. Мъжът реши, че без проблеми биха могли да спрат за почивка, ако има нужда, и се покачи обратно, без дори да намести облеклото си. Драконът положи необикновени усилия и островът се носеше под тях със стремителна бързина. Лорънс се притискаше в шията му и примижаваше срещу вятъра.

По-малко от час, след като бяха излетели, се спуснаха в спирала към брега, а около тях се разбягаха къпещи се хора и крайбрежни търговци. Известно време Лорънс ги гледа с раздражение, а после се намръщи — ако бяха толкова глупави да си представят и за миг, че правилно обяден дракон би ги наранил, вината за това едва ли беше негова, — и потупа Темерер по врата, разкопча се и се плъзна долу.

— Ще отида да намеря сър Едуард. Стой тук.

— Добре — отвърна разсеяно Темерер, който вече се взираше с интерес в дълбоките скални вирове по брега, оградени със странни скални образувания и пълни с кристалночиста вода.

Лорънс бързо намери сър Едуард — само на четиристотин метра по-нататък. Той беше единственият човек, който не тичаше като обезумял при вида на дракона. Стиснаха си ръцете и размениха задължителните учтивости, но и двамата бяха твърде нетърпеливи да се занимаят със същинския проблем. Веднага щом Лорънс се осмели да му предложи да отидат при Темерер, сър Едуард се съгласи.

— Изключително необичайно и очарователно име — отбеляза ученият, докато вървяха, и сърцето на Лорънс несъзнателно се сви. — Най-често им дават римски, екстравагантни имена. Но пък и мнозина започват да яздят много по-млади от вас и имат склонността да си придават важност. Има нещо доста абсурдно в двутонен Уинчестър на име Императорий. Но, Лорънс, как така сте го научили да плува?

Изненадан, бившият капитан обърна глава и зяпна. В негово отсъствие Темерер бе влязъл във водата и сега плуваше насам-натам.

— О, Боже, не съм! Не съм виждал да го прави досега! — възкликна той. — Как така не потъва? Темерер! Излез, моля те, от водата! — провикна се разтревожено.

Създанието доплува до тях и се измъкна на брега, а през цялото време сър Едуард го наблюдаваше с интерес.

— Изключително! Вътрешните въздушни торбички, които им позволяват да летят, по всяка вероятност им позволяват да се задържат на повърхността на водата, а понеже се е излюпил сред океана, навярно няма естествен страх от нея.

Тези въздушни торбички бяха нова информация за Лорънс, ала драконът тъкмо се бе присъединил към тях, затова остави по-нататъшните въпроси, които веднага изскочиха в ума му.

— Здравейте! — поздрави Темерер и се взря надолу със същия интерес, с който бе наблюдаван. — Много се радвам да се запознаем. Можете ли да ми кажете от коя порода съм?

Сър Едуард не се озадачи от директния подход и се поклони в отговор.

— Да, надявам се да съм способен да ви дам някаква информация. Би ли бил така добър да се отдалечиш малко на брега, например до онова дърво ей там, и да разпериш криле, та да мога по-добре да видя структурата ти?

Темерер се подчини без възражения, а ученият наблюдаваше внимателно движенията му.

— Хм, много странно... Доста необичайно си държи опашката... Казваш, Лорънс, че яйцето било намерено в Бразилия?

— За съжаление не мога да го заявя със сигурност — отвърна бившият морски офицер, разглеждайки опашката на Темерер. Не можеше да забележи нищо необикновено, но и нямаше реална база за сравнение. Създанието държеше опашката си над земята и тя плавно се люшкаше във въздуха, докато то вървеше. — Намерихме го на френски кораб, който плякосахме — за последно бе напуснал бразилско пристанище, ако се съди по маркировката на водните им запаси, ала повече от това не мога да кажа. Корабните дневниците бяха хвърлени зад борда, когато го превзехме, а капитанът, естествено, отказа да ни даде каквато и да е информация за яйцето. Допускам, че не е дошло от твърде далеч, съдейки по дължината на пътуването...

— О, това никак не е сигурно! — възрази сър Едуард. — Някои подвидове зреят в черупката си повече от десетилетие, а средният период е около двадесет месеца. Боже милостиви!

Темерер тъкмо бе разперил криле и от тях още се стичаше вода.

— Да? — попита Лорънс с надежда.

— Боже мой, Лорънс, тези криле! — извика ученият и буквално затърча по брега към Темерер. Събеседникът му примигна веднъж и го последва, настигайки го чак при дракона. Сър Едуард внимателно галеше един от шестте шипа, разделящи крилете на създанието, като го наблюдаваше с алчна страст. Драконът стоеше неподвижен, ала бе проточил врат, за да гледа и като че нямаше проблеми с това да опипват крилото му.

— Значи го разпознавате? — попита плахо бившият морски офицер. Ученият изглеждаше не на себе си.

— Да го разпознавам? Уверявам те, че не... не и в смисъл на това да съм виждал някой от неговия вид. Сигурно в момента в Европа няма и трима души, които да са го виждали, а въз основа само на този пръв поглед вече имам достатъчно материал за обръщение към Кралското Дружество — отвърна сър Едуард. — Но крилете са неоспорими, както и броя на ноктите — той е Китайски Империял, макар че не мога да ти кажа от коя кръвна линия. О, Лорънс, каква находка!

Бившият капитан погледна крилете с леко недоумение — не му бе хрумнало досега, че ветрилообразното разделение е необичайно,

нито пък бе обърнал по-специално внимание на петте нокътя на всеки крак.

— Импераал? — усмихна се несигурно. За миг се почуди дали сър Едуард не се шегува. Китайците развъждаха дракони хиляди години преди римляните да опитомят европейските диви породи — пазеха тайните си с яростна ревност и рядко позволяваха дори на пораснали екземпляри от по-маловажните им породи да напускат страната. Абсурдна бе мисълта, че французите са клатушкали яйце от имперската порода през Атлантика на фрегата с тридесет и шест оръдия!

— Това добра порода ли е? — попита Темерер. — Ще имам ли огнен дъх?

— О, скъпо създание, най-добрата от всички възможни породи. Единствено Селестиалите са по-редки и ценни, а ако ти беше такъв, китайците навярно щяха да ни обявят война, само заради факта че ние сме ти сложили юзда, така че трябва да се радваме, че не си — изстреля сър Едуард, останал почти без дъх. — Но макар и да не го изключвам напълно, смятам, че е малко вероятно да бълваш огън. Приоритетите на китайците са интелектът и грацията. Въздушното им превъзходство е толкова смазващо, че подобни огнебълващи умения не са им необходими. Сред ориенталските породи японските дракони са тези, които най-вероятно притежават някакви по-специални атакуващи способности.

— Ясно — измърмори Темерер, увесил нос.

— Темерер, стига глупости, това е най-страхотната новина, която някой въобще може да си представи! — възкликна Лорънс, най-сетне започнал да вярва. Някоя шега не би стигнала дотук. — Напълно ли сте сигурен, сър? — не можа да се въздържа да попита.

— О, да. — Сър Едуард се бе върнал към изучаването на крилете. — Вижте само деликатността на мембраната... консистентността на оцветката по цялото тяло и съответствието между цвета на очите и маркировката по крилете. Трябваше веднага да видя, че е от китайска порода — напълно невъзможно е да е див, а и никой европеец или индианец драконовъд не е способен на нещо подобно. Също така — добави, — това обяснява и плуването: китайските зверове често имат предпочитание към водата, ако си спомням правилно.

— Империа̀л — промълви удивено Лоръ̀нс, като галеше Темерер. — Невероятно. Трябвало е да го придружава половината им флот или да изпратят опитомител при него, а не обратното.

— Може би не са знаели какво притежават — предположи ученият. — Всеизвестно е колко трудно е да определиш китайско яйце по вида му, освен че на пипане трябва да е като фин порцелан. Случайно да сте запазили част от черупката? — поинтересува се той с копнеж в гласа.

— Не и аз, но някои от моряците може да са си заделили нещичко. С радост ще попитам. Дълбоко съм ви задължен.

— О, никак. Дългът е изцяло от моя страна. Да съм видял Империа̀л и да съм говорил с него! — Той се поклони на Темерер. — Навярно съм единственият англичанин, имал тази чест, макар че граф льо Перу пише в дневниците си, че е говорил с един в Корея, в двореца на краля им.

— Ще ми се да прочета това — рече Темерер. — Лоръ̀нс, можеш ли да ми намериш едно копие?

— Непременно ще опитам — каза Лоръ̀нс. — И, сър, много ще съм ви благодарен, ако ми препоръчате някои текстове. Ще се радвам да добия каквото и да е познание за навиците и поведението на породата.

— Страхувам се, че източниците са малко. Съвсем скоро ще станете по-голям експерт от всеки друг европеец. Но със сигурност ще ви изготвя списък, а и имам няколко текста, които с удоволствие ще ви заема, включително и дневниците на льо Перу. Ако Темерер няма нищо против да изчака тук, бихме могли да отидем до хотела ми и да ги донесем. Страхувам се, че той не би бил много на място в селцето.

— Нямам нищо против. Отивам пак да поплувам — каза драконът.

След като пи чай със сър Едуард и взе няколко книги от него, Лоръ̀нс успя да намери в селцето овчар, съгласен да вземе парите му, тъй че успя да нахрани Темерер преди обратния полет. Принуди се сам да влачи овцата до брега — животното блееше жално и се опитваше да се измъкне още преди Темерер да се появи. Накрая Лоръ̀нс се видя

принуден да я носи на ръце и тя си отмъсти за последно, като се изходи отгоре му точно преди да я хвърли пред изгладнелия дракон.

Докато Темерер се угощаваше, мъжът съблече всичките си дрехи и ги изтърка във водата, доколкото можеше, а после ги остави да съхнат на една напечена от слънцето скала, докато двамата се къпят. Самият Лорънс не беше кой знае какъв плувец, но като се държеше за Темерер, можеше да рискува да навлезе в дълбокото, където драконът да може да плува. Удоволствието на Темерер от водата също бе заразително и в крайна сметка Лорънс също се предаде пред играта — пръскаше дракона и се гмуркаше под водата, като излизаше от другата му страна.

Водата бе приятно топла, а по скалата имаше много издатини, където човек можеше да си почине, някои бяха достатъчно големи и за двамата. Когато най-сетне изведе Темерер обратно на брега след няколко часа, слънцето бързо захождаше. Изпитваше виновно удоволствие, че останалите къпеци се не се бяха върнали — щеше да го хване срам да го видят как се плацика като хлапак.

Слънцето топлеше гърбовете им, докато прелитаха над острова на път за Функал, и двамата преливаха от доволство. Скъпоценните книги бяха увити в мушама и завързани за юздата.

— Довечера ще ти почета от дневниците — тъкмо казваше Лорънс, когато го прекъсна силен зов, като от сигнална тръба, някъде пред тях.

Темерер така се изненада, че спря и увисна за миг във въздуха. След това отвърна, издавайки странен трепкащ звук. Изстреля се отново напред и след малко Лорънс видя източника на зова: бледосив дракон с нашарен от бели петна корем и бели ивици по крилете, почти невидим сред облаците. Намираше се високо над главите им.

В следващия миг той пикира много бързо и се изравни с тях. Лорънс можеше да види, че е по-малък от Темерер, дори при сегашните му размери, но можеше да се рее много по-дълго само с един мах на крилете си. Ездачът му носеше сиви кожени дрехи, които съответстваха на окраската му, и тежка качулка. Той откопча няколко ремъка по нея и я свали, така че да увисне назад от главата му.

— Капитан Джеймс, на Волатил, служба по съобщенията — представи се той, гледайки Лорънс с нескрито любопитство.

Лорънс се поколеба. Очевидно от него се очакваше отговор, но не бе съвсем сигурен като какъв да се представи, защото все още не беше официално освободен от Флота, нито пък бе официално приет на служба в Корпуса.

— Капитан Лорънс от Флота на Негово величество — каза накрая, — на Темерер. Към момента съм неназначен. Към Функал ли сте се запътили?

— От Флота...? Да, натам съм, надявам се и вие също, след подобно представяне — отвърна Джеймс. Имаше удължено, приятно изглеждащо лице, но отговорът на Лорънс го бе белязал с дълбоко намръщване. — Колко е голямо дракончето и откъде го взехте?

— Три седмици и пет дни, откакто се излюпих и Лорънс ме спечели в битка — изпревари ездача си Темерер. — Ти как срещна Джеймс? — обърна се той към другия дракон.

Волатил примигна с големите си млечносини очи и възкликна ентусиазирано:

— Измътили са ме! От яйце!

— О? — отвърна несигурно Темерер и обърна глава към Лорънс. Той обаче му направи знак да мълчи.

— Сър, ако имате въпроси, най-добре да им бъде отговорено на земята — рече той малко хладно. Бе доловил заповеднически нотки в гласа на Джеймс, които не му харесаха. — Аз и Темерер сме отседнали извън града. Желаете ли да ни придружите, или да ви последваме до вашето място за приземяване?

Джеймс се взираше изненадано в Темерер и сега отговори малко по-дружелюбно:

— О, нека отидем до вашето. Веднага щом кацна официално на острова, ще ме затрупат хора, искащи да изпратят писма или колети. Няма да можем да си поговорим.

— Много добре тогава. На югоизток има поле — събщи Лорънс. — Темерер, поеми водачеството, моля.

Сивият дракон ги следваше с лекота, макар бившият капитан да си мислеше, че Темерер тайничко се опитва да набере преднина. Породата на Волатил бе развъждана, при това успешно, с акцент върху скоростта. Английските драконовъди бяха умели в постигането на специфични резултати с ограничения си запас от породи, но явно в конкретния случай бяха пожертвали интелигентността.

Приземиха се едновременно, посрещнати от уплашеното мучене на добитъка, доставен за вечерята на Темерер.

— Темерер, бъди внимателен с него — предупреди го тихо Лорънс. — Някои дракони не разбират нещата много добре, също като някои хора. Спомни си Бил Лястовичката от „Самоуверен“...

— О, да — отвърна крилатият му приятел, също тъй тихо. — Сега разбирам. Ще бъда внимателен. Мислиш ли, че някоя от моите крави би му харесала?

— Би ли искал нещо за ядене? — обърна се Лорънс към госта си, когато и двамата слязоха и се срещнаха на земята. — Темерер вече яде този следобед. Може да отдели една крава.

— Хей, много мило от твоя страна — видимо омекна Джеймс. — Сигурен съм, че много ще му се услади, нали така, бездънна яма такава? — продължи той и потупа дружески Волатил по врата.

— Крави! — повтори ококорен Волатил.

— Ела да хапнеш с мен, можем да идем ей там — каза Темерер на дребния сив звяр и се изправи, за да грабне две крави през оградата на кошарата. Сложи ги на чистата тревиста част от полето и Волатил нетърпеливо се запъти натам, когато Империялът го повика с жест.

— Необичайно щедро от твоя и от негова страна — отбеляза Джеймс, когато Лорънс го поведе към колибата. — Никога не съм виждал някой от големите да споделя така. От коя порода е?

— Аз самият не съм експерт, а и нямаше по какво да го идентифицираме, когато се натъкнахме на него, ала само преди няколко часа сър Едуард Хауи го определи като Империял — отвърна Лорънс, леко смутен. Сякаш се хвалеше, но това в крайна сметка бяха фактите и не можеше да си мълчи пред всеки.

Джеймс се спъна на прага и почти налетя на Фернао.

— Ама ти... Боже, не се шегуващ — преодоля най-сетне шока си той и даде коженото си палто на слугата. — Но как го намери и как така си успял да му сложиш юзда?

Самият Лорънс никога не би си представил, че може да разпитва така някой свой домакин, но не даде израз на мнението си за обноските на Джеймс. Ситуацията позволяваше малко повече свобода в това отношение.

— С радост ще ти разкажа — каза той, въвеждайки го в холчето. — Всъщност бих искал и да ме посъветваш какво да правя. Чай?

— Да, макар че би било по-добре, ако имаш някакво кафе... — измърмори Джеймс и си придърпа един стол до огнището. Просна се в него и праметна крак през облегалката. — По дяволите, колко е хубаво да поседи човек за минутка! Летели сме седем часа.

— Седем часа? Трябва да сте разсипани! — възкликна Лорънс. — Нямах представа, че могат да стоят във въздуха толкова дълго...

— Абе, остави се, имал съм четиринадесетчасови полети — махна с ръка Джеймс. — Не бих пробвал с твоя обаче. Воли е способен да лети само с един мах за цял час, ако времето е спокойно. — Той зяпна в огромна прозявка. — И все пак не е шега работа... не и с всичките въздушни течения над океана.

Фернао пристигна с кафето и чая и когато и на двамата бе сервирано, Лорънс набързо описа на Джеймс как бе придобит и обяден Темерер. Събеседникът му слушаше с нескрито удивление, като междувременно изпи пет чаши кафе и омете две пълни чинии със сандвичи.

— Тъй че, както можеш да видиш, малко не знам какво да сторя. Адмирал Крофт вече е отправил запитване към поделението на Корпуса в Гибралтар относно моята ситуация, което се надявам да доставиш, но признавам, че ще приветствам всяка информация какво да очаквам — завърши той.

— Боя се, че не питаш точния човек — засмя се Джеймс, обръщайки шеста чаша. — Никога не съм чувал за нищо подобно и не мога дори да ти дам предварителен съвет как да го тренираш. Мен ме запратиха при разносвачите, когато бях на дванайсет, а с Воли съм от четиринайсетгодишен. С твоя красавец ви чакат битки в тежка военна категория. Мога само — добави той — да ти спестя допълнителното чакане. Ще се метна до площадката за приземяване, ще взема пощата и още тази вечер ще занеса съобщението от адмирала ти. Не бих се изненадал, ако някоя голяма капа пристигне утре през деня.

— Някоя голяма какво? — попита Лорънс. С всяка следваща чаша кафе Джеймс говореше все по-неясно.

— Старши капитан — ухили се гостът му, свали крак и стана от стола, като се протегна. — Ще стане от тебе летец. Почти забравих, че не говоря на колега.

— Благодаря ти, това е щедър комплимент — отвърна Лорънс, макар че му се щеше Джеймс да бе направил по-сериозен опит да не

забравя.

— Разбира се. Но стига съм лежал, времето е хубаво. Кафенцето ми върна живота, а след една крава Воли би летял до Китай и обратно. Пък и в Гибралтар имаме по-добро място за почивка. Хайде, тръгвам. — С тази реплика той излезе от помещението, взе си палтото от килера и със свирукане и безгрижна стъпка излезе през вратата, докато Лорънс се двоумеше и го последва със закъснение.

Воли отиде при Джеймс с няколко къси подлитващи подскоци, бърборейки развълнувано за крави и „Темро“ — най-доброто, което можеше да запомни от името на Темерер. Джеймс го погали и се покачи.

— Мерси отново. Ще се виждаме покрай обиколките, ако тренираш в Гибралтар — рече той, махна с ръка и след мощно размахване на сиви криле се превърнаха в бързо سماляваща се точка в свечеряващото се небе.

— Много се зарадва на кравата! — каза Темерер, застанал до Лорънс и загледан подире им.

Мъжът се засмя и се протегна да почеше крилатия си приятел по врата.

— Съжалявам, че първата ти среща с друг дракон не бе особено сполучлива. Но двамата с Джеймс носят съобщението на адмирал Крофт към Гибралтар и след ден-два очаквам да се срещнеш с поинтелигентни свои събратя.

Явно Джеймс не бе преувеличил в преценката си. На следващия следобед Лорънс тъкмо тръгваше за града, когато огромна сянка премина през пристанището и той погледна нагоре, където премина един чудовищен червено-златист звяр, насочен към площадките за приземяване в покрайнините на града. Бившият капитан веднага се отправи към „Достоен“, като очакваше евентуалните нареждания да го заварят там — при това съвсем скоро. По средата на пътя го застигна един задъхан младши офицер и му предаде, че адмирал Крофт го е изпратил да го повика.

В каютата на Крофт го чакаха двама летци — капитан Портланд, висок и слабават мъж със сурови черти и нос като ястребова човка, който доста наподобяваше дракон, и лейтенант Дейс, едва

двадесетгодишен младеж с дълга бледорижава плитка, също толкова бледи вежди и недружелюбно изражение. Държаха се резервирано, каквато бе репутацията на всички летци, и за разлика от Джеймс не демонстрираха никакви признаци към разчупване на ледовете.

— Е, Лорънс, голям си щастливец — каза Крофт, щом бившият капитан изтърпя скованите представяния. — Все пак ще те върнем на „Самоуверен“.

Все още вгълбен в разглеждане на двамата летци, Лорънс се сепна.

— Моля?

Портланд хвърли бърз презрителен поглед на Крофт. Определено забележката му за щастието бе най-малкото нетактична, ако не и обидна.

— Наистина сте свършили безценна работа за Корпуса — започна той сковано, като се обърна към Лорънс, — но се надявам да не искаме от вас да продължите да я вършите. Лейтенант Дейс е дошъл да ви смени.

Лорънс изгледа объркано лейтенанта, който му отвърна с войнствен пламък в очите.

— Сър... — започна бавно предишният капитан на „Самоуверен“. Не можеше да мисли ясно. — Бях останал с впечатлението, че ездач на дракон не може да бъде сменен. Че трябва да присъства на излюпването. Греша ли?

— При нормални обстоятелства сте прав, това без съмнение е желателно — отвърна Портланд. — Но в случай че загубим ездача поради болест или рана, успяваме да убедим дракона да приеме нов летец в повече от половината случаи. В този случай очаквам младостта да направи Темерер — езикът му сякаш произнесе името с известна неприязън — дори още по-благоразположен към замяната.

— Разбирам — кимна Лорънс. Само за това имаше сили. Преди три седмици тази новина би му донесла най-голямо щастие, ала сега усещаше само униние.

— Разбира се, искрено ви благодарим — добави Портланд, вероятно усещайки, че е нужна малко по-голяма учтивост. — Но той

ще е много по-добре в ръцете на трениран летец, а и съм сигурен, че Флотът не може да ни отпусне такъв превъзходен офицер.

— Много сте любезен, сър — отвърна му Лорънс с поклон. Комплиментът не бе естествен, но разбираше, че капитанът бе искрен в останалата част от коментара, а и той бе напълно прав. Разбира се, че Темерер би се справил по-добре в ръцете на обучен летец — някой, способен да работи правилно с него, както един кораб би се справил по-добре в ръцете на истински моряк. Темерер се бе появил в живота му напълно случайно и сега, когато знаеха колко е уникален, бе още по-очевидно, че драконът заслужава също толкова добър партньор. — Без съмнение бихте предпочели някой обучен на поста, ако това би било възможно, и се радвам, че съм бил от полза. Да заведе ли господин Дейс при Темерер.

— Не! — отсече Дейс и веднага млъкна под погледа на Портланд, който отговори по-учтиво:

— Не, благодарим ви, капитане. Напротив, предпочитаме да процедираме тъй, сякаш ездачът на дракона е починал, за да държим всичко в порядък, максимално близък до набора от методи, които сме изработили за приобщаване на създанието към нов човек. Би било най-добре да не виждате повече дракона.

Това беше тежък удар. Лорънс понечи да възрази, но накрая затвори уста и отново се поклони. Ако това можеше да улесни процеса, негов дълг бе да стои настрана.

И все пак мисълта, че никога вече няма да види Темерер, беше изключително неприятна. Не си беше взел сбогом, не бяха разменили никакви мили думи на раздяла — да остане настрана му приличаше досущ на дезертърство. Мъката го притисна тежко, когато слезе от „Достоен“, и до вечерта още не се беше разпръснала. Имаше вечеря с Райли и Уелс и когато влезе във фойето на хотела, където го чакаха, успя с усилие да се усмихне и да каже:

— Е, господа, изглежда все пак не сте се отгървали от мен.

Изглеждаха изненадани. Малко след това и двамата го поздравяваха ентузиазирани и вдигаха наздрависи за свободата му.

— Най-добрата новина, която чувам от две седмици насам! — заяви Райли и вдигна чаша. — За Ваше здраве, сър. — Радостта му бе напълно естествена, въпреки че по всяка вероятност това щеше да му струва повишението, и Лорънс дълбоко се трогна. Мисълта за

истинското им приятелство облекчи тъгата му поне донякъде и той съумя да върне наздравецата в обичайния си маниер.

— Обаче май наистина са подходили странно — отбеляза Уелс малко по-късно, мръщейки се на краткото описание на срещата. — Малко обидно, сър... сякаш един морски офицер не е достатъчно добър за тях.

— О, не, не — поправи го Лорънс, макар и да не се чувстваше особено сигурен, че е разбрал всичко правилно. — Грижата им е не само за Корпуса, а и за Темерер. Едва ли човек може да очаква да се радват на възможността някой необучен да язди на гърба на толкова ценно създание... Все едно ние да се радваме, ако офицер от Армията стане командир на първокласен боен кораб!

Така им каза, и бе абсолютно убеден в думите си, но това не го утешаваше особено. С напредването на вечерта усещаше все повече мъката от раздялата, а не обратното — въпреки добрата храна и добрата компания. Вече бе развил навика нощем да чете на Темерер, да разговаря с него и да спи до него, и тази внезапна раздяла го изпълваше с болка. Знаеше, че не прикрива добре чувствата си — Райли и Уелс му хвърляха неспокойни погледи и говореха повече, за да запълват мълчанието му, но той не можеше насила да се преструва на радостен, та да ги успокои.

Бяха сервирали пудинга и докато се мъчеше да хапне малко, едно момче дотича с бележка за него от капитан Портланд. Молеха го да отиде веднага в колибата. Лорънс веднага скочи от масата, смотолевина набързо някакво обяснение и изхвърча на улицата, без дори да изчака за палтото си. Нощта в Мадейра бе топла и липсата не му пречеше, особено след няколко минути бърз ход. Когато стигна до колибата, му се щеше да намери извинение да махне и шала си.

Вътре светеше. Бе предложил къщурката на капитан Портланд за тяхно удобство, тъй като се намираще близо до полето. Когато Фернао му отвори, Лорънс влезе и завари Дейс, обронил глава на масата, обграден от няколко други младежи с униформи на Корпуса, и Портланд, застанал до камината, загледан в нея със сурово, неодобрително изражение.

— Случило ли се е нещо? — попита Лорънс. — Да не би Темерер да е болен?

— Не — отвърна Портланд. — Просто отказа да приеме подмяната.

Дейс рязко стана от масата и направи крачка към Лорънс.

— Това е безобразие! Империял в ръцете на някакъв необучен флотски недодяланик... — извика той. Приятелите му му затвориха устата, преди да каже нещо друго, но и така изразът бе поразяващо груб и Лорънс веднага стисна дръжката на сабята си.

— Сър, трябва да отговорите за думите си — процеди гневно той. — Прекрачихте границата.

— Спрете. В Корпуса няма дуели — прекъсна ги Портланд. — Андрюс, за Бога, сложи го да си легне и му дай някакво успокоително. — Младежът, хванал лявата ръка на Дейс, кимна и заедно с трима други извлякоха съпротивляващия се лейтенант от стаята, оставяйки Лорънс и Портланд сами. Фернао стоеше с каменно изражение в ъгъла и още държеше поднос с гарафа портвайн на него.

Лорънс се обърна към Портланд.

— Един джентълмен не може да си позволи да търпи подобни забележки.

— Животът на един летец не е само негов. Не може да му се позволи да го рискува толкова безсмислено — с равен тон отбеляза Портланд. — В Корпуса няма дуели.

Повторното изказване тежеше като закон и Лорънс се принуди да съзре правотата му.

Пръстите му се поотпуснаха, макар и гневната руменина да не напусна лицето му.

— Тогава, сър, той трябва да се извини на мен и на Флота. Забележката му бе възмутителна.

— А вие, предполагам, никога не сте правили или чували също толкова възмутителни забележки относно летците или Корпуса?

Лорънс притихна при тази открита горчивина в гласа на Портланд. Никога досега не му бе хрумвало, че самите летци биха чули подобни реплики и биха се обидили. Сега разбираше колко жестоки могат да бъдат подобни обиди, след като те дори не могат да им отговорят заради кодекса на службата си.

— Капитане — каза накрая, по-тихо, — ако подобни реплики са били правени в мое присъствие, бих отбелязал, че никога не са излизали от моите уста, а при възможност съм ги заклеявал сурово.

Никога не съм посрещал с охота обидните определения за която и да е част от въоръжените сили на Негово величество. Нито пък някога ще си го позволяя.

Сега пък Портланд притихна и, макар и неохотно, изрече:

— Обвиних ви несправедливо. Извинявам се. Надявам се и Дейс да предложи своите извинения, когато върне разсъдъка си. Не би казал нищо подобно, ако току-що не бе претърпял толкова горчиво разочарование.

— От това, което казахте, разбрах, че рискът е бил известен. Не е трябвало да си създава толкова високи очаквания. Без съмнение ще може да очаква успех с някое новоизлюпено.

— Той прие риска — изтъкна Портланд. — Изчерпи правото си на повишение. Няма да му се разреши друг опит, освен ако не спечели тази възможност в битка. А това не е твърде вероятно.

Значи Дейс бе в същата позиция като Райли преди последното им пътуване, само че с още по-малък шанс, понеже драконите в Англия бяха толкова малко... Лорънс още не можеше да прости обидата, но вече разбираше по-добре емоцията зад нея. Не можеше да не съжалява човека, който в крайна сметка бе едва момче.

— Разбирам. С радост ще приема извинение от него — каза той.

Портланд изглеждаше облекчен.

— Радвам се да го чуя. Сега, мисля, най-добре е да поговорите с Темерер. Сигурно сте му липсвали, а и не беше никак доволен да приеме заместник. Надявам се да разговаряме отново на сутринта. Не сме докосвали спалнята ви, тъй че няма нужда да сменяте покоите си.

Лорънс това и чакаше. Секунди по-късно крачеше енергично през полето. Когато се приближи, различи тялото на Темерер на светлината на полумесеца. Драконът се бе свил на кълбо и стоеше почти неподвижен, като галеше златната верижка с нокти.

— Темерер! — повика го той, като мина през портата, и великолепната глава се надигна веднага.

— Лорънс? — попита той с такъв тон, че сърцето на мъжа се сви.

— Да, тук съм — отвърна Лорънс, като крачеше бързо към него, а накрая премина в бяг. С галювно скимтене, извиращо дълбоко от гърлото му, Темерер обгърна ездача си с криле и двете си предни лапи и притисна внимателно муцуна в него. Лорънс погали гладкия му нос.

— Каза, че не харесваш дракони и че искаш да си пак на кораба — прошепна тихо Темерер. — Каза, че си летял с мен само защото си изпълнявал задължение.

На Лорънс не му достигаше дъх от ярост. Ако Дейс бе там, щеше да го пребие с голи ръце.

— Лъжи, Темерер — едва успя да каже, полузадушен от гняв.

— Да, и аз така си помислих. Но не беше приятно за слушане, а и се опита да ми вземе верижката. Много се ядосах. И не искаше да си тръгне, докато не го ударих, но теб и тогава те нямаше. Помислих си, че може би ще те държи далеч от мен и не знаех къде да те търся.

Лорънс се приведе напред и положи буза на меката, топла кожа.

— Толкова съжалявам. Убедиха ме, че е в твой интерес да стоя настрана и да му разреша да опита. Трябваше да видя що за подлец е.

Темерер помълча, докато стояха сгущени, и накрая попита:

— Лорънс, сега не съм ли твърде голям за кораб?

— Да, така изглежда, освен ако не е някой транспортен — отвърна мъжът, като вдигна глава, объркан от въпроса.

— Ако си искаш кораба обратно — изрече драконът, — ще позволя на друг да ме язди. Не онзи, защото той говори неверни неща. Но няма да те карам да останеш.

Лорънс остана неподвижен за миг, поставил ръце върху главата на Темерер, чийто топъл дъх се виеше около него.

— Не, драги мой — промълви накрая, давайки си сметка, че това е истината. — Предпочитам теб пред който и да е кораб във Флота.

II

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не издуй повече гърдния кош, ето така. — Летификат застана на хълбоци и демонстрира, а огромният ѝ червено-златист корем се разшири, когато вдиша.

Темерер повтори движението. Неговото издуване не бе толкова зрелищно, понеже му липсваше ярката окраска на женския Копър Регал^[1] и, разбира се, все още бе на една пета от нейните размери, но този път успя да произведе много по-мощен рев.

— А, ето — отбеляза доволен той и отново стъпи на четири крака. Кравите тичаха, обезумели от ужас из кошарата.

— Много по-добре — кимна Летификат и го побутна одобрително по гърба. — Упражнявай се всеки път, когато се храниш. Ще ти помогне за разгръщането на белите дробове.

— Предполагам, едва ли си изненадан от това колко силно се нуждаем от него, като се има предвид настоящото положение — обърна се Портланд към Лорънс. Двамата стояха встрани от полето, на безопасно разстояние от бъркотията, която драконите щяха всеки момент да направят. — Повечето зверове на Бонапарт са разположени по Рейн, а както знаем, не е бездействал и в Италия. Единствено този факт и морските ни блокади ни разделят от нашествие. Но ако нареди нещата в своя полза на Континента и успее да освободи няколко въздушни дивизии, може да се сбогуваме с блокадата при Тулон. Просто не разполагаме с достатъчно дракони в Средиземноморието, за да защитим флотилията на Нелсън. Ще трябва да отстъпим и тогава Вилньов ще нахлуе право в Канала.

Лорънс кимна мрачно. Бе следял новините за маневрите на Бонапарт с голяма тревога още от акостирането на „Самоуверен“.

— Знам, че Нелсън се опитва да прилъже френския флот към битка, но Вилньов не е глупак, дори и да не е мореплавател. Въздушната бомбардировка е единствената ни надежда да го измъкнем от удобното му пристанище.

— Което значи, че надежда няма — не и със силите, които можем да отделим в момента — рече Портланд. — Вътрешната дивизия

разполага с два Лонгуинга^[2] и те биха били способни да го сторят. Но не можем да ги заделим. Бонапарт незабавно ще се нахвърли върху Флота в Канала.

— Обикновена бомбардировка няма ли да свърши работа?

— Не е достатъчно прецизна от голямо разстояние, а в Тулон разполагат с оръдия с отровни шрапнели. Никой нормален летец не би доближил дракона си до укрепленията — Портланд поклати глава. — Никой. Но в момента разполагаме с един млад Лонгуинг в процес на обучение и ако Темерер би бил така добър да побърза с растежа си, може би заедно биха могли да заместят Екзидий и Мортифер на Канала, а дори един от тези двамата би ни стигнал при Тулон.

— Сигурен съм, че ще стори всичко по възможностите си да сте доволни — увери го Лорънс и хвърли поглед през полето. Въпросният дракон се захващаше с втората си крава. — И бих казал, че и аз ще сторя същото. Знам, че не съм този, когото желаете за този пост, нито пък ще споря с това, че един по-опитен летец със сигурност е за предпочитане в толкова важна роля, ала се надявам опитът ми на морски офицер да не се окаже напълно безполезен в това поприще.

Портланд въздъхна и заби поглед в земята.

— О, по дяволите. — Странна реакция, но Портланд изглеждаше неспокоен, а не гневен, и след миг добави: — Няма как да ти го кажа инак. Ти не си летец. Ако беше просто въпрос на умения или познания, пак щеше да е достатъчно трудно, но... — Той се спря.

Лорънс не мислеше, че капитанът поставя куража му под въпрос. Дори тази сутрин се държеше по-приятелски. Досега на Лорънс му се струваше, че летците просто са докарали племенните си отношения до крайност и веднъж приемат ли те в кръга си, студеното им поведение се изпаряваше. Затова не се обиди и рече:

— Сър, не мога да си представя къде другаде вярвате, че би могло да има трудности.

— Естествено, че не можете — отвърна рязко Портланд. — Е, нямам намерение да си тормозя излишно ума. Може да решат да ви изпратят на съвсем различно място, а не в Лох Лаган. Но избързвам — онова, което всъщност има значение, е че двамата с Темерер трябва да отидете на обучение в Англия възможно най-скоро. Там Въздушното командване ще реши най-добре какво да правят с вас.

— Но може ли Темерер да стигне до Англия, без да спира никъде? — угрижи се Лорънс. — Сигурно има повече от хиляда километра. Той никога не е прелитал разстояние, по-голямо от този остров.

— По-скоро две хиляди. Разбира се, никога не бихме го рискували така. От Нова Скотия пристига транспортен кораб. Преди три дни два дракона се присъединиха от него към дивизията ни, тъй че знаем доста добре координатите му — според мен е на по-малко от сто и петдесет километра оттук. Ще ви ескортираме до него. Ако Темерер се измори, Летификат може да го подкрепя достатъчно дълго, за да му позволи глътка въздух.

Предложеният план облекчи бившия моряк, но разговорът го наведе на мисли за това в каква неприятна позиция е, докато не се отърве от невежеството си. Ако Портланд не бе споменал за рисковете, самият Лорънс нямаше да може да прецени ситуацията. Дори сто и петдесет километра си беше сериозно разстояние — минимум три часа във въздуха. Но поне се чувстваше уверен, че ще успее. Завчера бяха прелетели три пълни дължини на острова — когато търсеха сър Едуард, — и Темерер не изглеждаше никак уморен.

— Кога предлагате да тръгнем?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Транспортният кораб се отдалечава от нас, все пак — отвърна Портланд. — Ще бъдете ли готов след половин час?

Лорънс се опули.

— Сигурно бих могъл, ако изпратя повечето си неща обратно на „Самоуверен“ — промърмори скептично.

— Че защо? Лет може да носи всичко, което имаш. Няма да товарим Темерер.

— Не, имам предвид, че нещата ми не са опаковани — изтъкна Лорънс. — Свикнал съм да чакам прилива. Виждам, че отсега нататък трябва да мисля за всичко малко по-отрано.

Портланд изглеждаше все така объркан и когато влезе в стаята на Лорънс след двадесет минути, зяпна моряшкия сандък, който дори не беше пълен до половината. Бившият флотски офицер се спря наред нареждането на няколко одеяла и попита:

— Нещо не е наред ли? — Според него сандъкът не беше толкова голям, че да представлява трудност за Летификат.

— Нищо чудно, че ти трябваше време. Винаги ли опаковаш толкова педантично? Не можеш ли просто да метнеш нещата си в няколко торби? Лесно можем да ги завържем.

Лорънс преглътна първия отговор, дошъл му наум. Вече нямаше да се чуди защо летците до един изглеждаха мърляви и омачкани. Мислеше си, че е заради някаква майсторска техника на летене.

— Не, благодаря ви. Фернао ще занесе останалото на „Самоуверен“, а на мен това тук ще ми е напълно достатъчно — рече той и вкара одеялата. Завърза ги, закрепил останалия багаж и заключил сандъка. — Така. Сега съм на вашите услуги.

Портланд извика няколко младши летци, за да изнесат сандъка. Лорънс ги последва и за пръв път стана свидетел на работата на пълен въздушен екипаж. И той, и Темерер наблюдаваха с интерес отстрани, докато Летификат стоеше търпеливо под щъкащите по нея младежи, които тичаха нагоре-надолу със същата лекота, с която висяха под корема ѝ или се катереха по гърба ѝ. Момчетата вдигаха две платнени палатки — една отгоре и една отдолу. Бяха малки и накривени и за рамки им служеха множество тънки, гъвкави метални ленти. Предните панели, образуващи най-голямата част от палатките, бяха дълги и наклонени, явно за да се намали колкото се може повече съпротивлението, а страничните и задната стени бяха мрежести.

Най-младите от екипажа като че ли бяха под дванайсетгодишни. Разликата във възрастта между по-старшите бе по-голяма — също като в кораб — и сега четирима от най-големите се тътреха под тежестта на увита в кожа верига, която замъкнаха пред Летификат. Самата тя я вдигна и я постави малко над плешките си, точно пред палатката, а децата забързаха да я застопорят към останалата част от юздата посредством множество ремъци и по-малки вериги.

Използвайки голямата верига, те закачиха нещо като хамак, направен от метални брънки, под корема на Летификат. Лорънс видя как хвърлят вътре собствения му сандък наред с още дузина други торби и колети. Той потръпна от произволния маниер на съхранение на багажа и си благодари за проявеното старание в опаковането — беше убеден, че дори и да подхвърлят сандъка му още десетина пъти, пак няма да разбъркат нещата вътре.

Огромна подплънка от кожа и вълна, дебела колкото мъжка ръка, бе хвърлена над всичко това и опъната по юздата до максимум, за да се

разпредели тежестта на съдържанието и то да се притисне плътно към корема на дракона. Лорънс усети леко неудовлетворение от тези приготовления. Помисли си, че ще трябва да измисли нещо по-добро за Темерер, когато му дойде времето.

Процесът обаче имаше едно значително предимство пред плавателните приготовления — от началото до края минаха не повече от петнадесет минути и пред очите им застана дракон в пълна лека екипировка. Летификат се изправи на задните си крака, отръска криле и ги размаха няколко пъти. Вятърът бе достатъчно силен да отблъсне Лорънс крачка назад, но събраният багаж почти не се размести.

— Всичко стои добре — отбеляза Летификат и отново слезе на четири крака. Земята се разтреса от удара.

— Съгледвачи — на борда! — нареди Портланд. Четирима от най-младите се покачиха и заеха места при раменете и таза, отгоре и отдолу, като се закачиха за юздата.

— Топмени и белмени!^[3] — Сега бе ред на две групи от по осем офицери. Едната се настани в палатката отгоре, а другата — в тази отдолу. Лорънс се изненада от размерите на загражденията. Изглеждаха малки само в сравнение с огромните размери на Летификат.

Последваха дванадесет стрелци, които, докато другите екипираха дракона, проверяваха пушките си. Лорънс забеляза, че ги води лейтенант Дейс, и се намръщи. В бързането съвсем бе забравил за него. Лейтенантът не му бе поднесъл извинението си и навярно нямаше да го направи скоро. А навярно така бе най-добре, Лорънс можеше и да не го приеме, след като Темерер му бе разказал за случилото се, и тъй като нямаше как да го предизвика на дуел, ситуацията щеше, меко казано, да стане доста напрегната.

След изкачването на стрелците Портланд направи пълна обиколка около и под дракона.

— Много добре. Наземен екипаж — на борда. — Останалите шепа хора се качиха, завързаха се и едва тогава дойде ред на Портланд, като го повдигна самата Летификат. Той повтори инспекцията си и отгоре, като се движеше по юздата също тъй лесно, както и малчуганите, и накрая се настани на мястото си в основата на врата.

— Мисля, че сме готови. Капитан Лорънс?

Лорънс със закъснение се усети, че още е на земята. Бе твърде погълнат от процеса, за да се сети да се качи. Обърна се, ала преди да се закатери по юздата, Темерер посегна внимателно и го постави върху себе си, повтаряйки действието на Летификат. Лорънс се ухили и потупа дракона по шията.

— Благодаря ти, Темерер — каза той и се завърза. Портланд бе оценил импровизираната юзда като подходяща за пътуването, макар и да не бе изпаднал във възторг от нея. — Сър, готови сме!

— Тогава започвайте. По-малкият излита пръв. Ще поемем водачеството във въздуха.

Лорънс кимна. Темерер напрегна мускулите си, отскочи — и светът пропадна под тях.

Въздушното командване се намираше в провинцията, на югоизток от Четъм, ала достатъчно близо до Лондон, за да са възможни ежедневни консултации с Адмиралтейството и Военното министерство. Едночасовият полет от Дувър мина леко — вълнообразните зелени ливади, които Лорънс познаваше толкова добре, се простираха под него като дъска за шах, а от Лондон се виждаха единствено някои от кулите му — далечни, тъмнопурпурни и трудноразличими.

Въпреки че съобщенията бяха пристигнали много преди него и вероятно вече го очакваха, Лорънс бе повикан в офиса едва на следващата сутрин. Дори тогава го оставиха да виси пред кабинета на адмирал Пауис почти два часа. Най-сетне вратата се отвори. Когато пристъпи вътре, не можа да сдържи любопитния си поглед към адмирал Пауис и адмирал Боудън, който седеше отдясно на бюрото. Докато чакаше, просто нямаше как да не обърне внимание на високия тон, с който разговаряха помежду си. Боудън все още бе зачервен и се мръщеше.

— О, капитан Лорънс, моля, заповядайте — каза Пауис, махвайки му с дебелия си длан. — Колко величествен изглежда Темерер! Тази сутрин го видях да се храни: бих казал, че вече тежи почти девет тона! Заслужавате най-висока похвала. Значи сте го хранили само с риба през първите две седмици, както и на

транспортния кораб? Забележително, наистина забележително. Трябва да помислим за промяна в общия хранителен режим.

— Да, да. Това обаче е встрани от темата — нетърпеливо започна Боудън.

Пауис го изгледа изпод вежди, след което продължи, може би твърде приятелски:

— Във всеки случай определено е готов за началото на тренировъчната си програма и, разбира се, трябва да направим всичко по силите си да предложим възможно най-доброто обучение и на вас. Разбира се, запазили сме чина ви. А и бидейки ездач, така или иначе ще станете капитан. Надявам се, съзнавате, че имате много за вършене. Десетгодишно обучение не се наваксва за един ден.

Лорънс се поклони.

— Сър, и двамата с Темерер сме на вашите услуги — без колебание обяви той, но, досущ като в случая с Портланд, и у единия, и у другия долавяше същата странна уклончивост относно обучението му. През двете седмици, прекарани на транспортния кораб, на Лорънс му бяха хрумнали множество възможни обяснения, повечето неприятни. Едно седемгодишно момче, взето от дома му преди характерът му наистина да се е оформил, лесно може да бъде принудено да изтърпи отношение, което един зрял мъж никога не би позволил, а пък самите летци, до един преминали през това, вероятно го считаха за безусловна необходимост. Лорънс не се сецаше за друга причина, поради която да са толкова уклончиви по темата.

Сърцето му се сви още повече, когато Пауис каза:

— Значи така... Ще те пратим в Лох Лаган. — Портланд бе споменал именно това място, и то с голямо неспокойствие. — Без съмнение това е най-доброто място за вас — продължи Пауис. — Не можем да губим дори миг от подготовката ви за активна служба и няма да се изненадам, ако Темерер достигне тегло за тежки военни сражения до края на лятото.

— Сър, моля за извинение, но никога не съм чувал за това място... Предполагам, намира се в Шотландия? — попита Лорънс. Надяваше се да направи Пауис по-словоохотлив по въпроса.

— Да, в Инвърнесшир. То е един от най-големите ни терени и със сигурност най-добрият за интензивно обучение — отбеляза Пауис. — Навън лейтенант Грийн ще ви покаже маршрута и ще ви маркира

някой терен по пътя, където да прекарате нощта. Сигурен съм, че няма да срещнете трудности с прелета.

Явно аудиенцията бе приключила и Лорънс знаеше, че не може да задава допълнителни въпроси. Обаче имаше една належаща молба.

— Ще говоря с него, сър — кимна утвърдително. — Но ако нямате нищо против, бих се радвал през нощта да се отбия в семейния си дом в Нотингамшир. Там има достатъчно място за Темерер, както и дивеч за ядене. По това време на годината родителите му бяха в града, но семейство Галман често прекарваха времето си в провинцията и имаше някаква възможност да види Едит, макар и за кратко.

— О, разбира се, разбира се... — усмихна се Пауис. — Съжалявам, че не мога да ви дам по-дълъг отпуск. Със сигурност сте го заслужили, но не мисля, че можем да отделим достатъчно време — една седмица може да значи всичко за нас.

— Благодаря ви, сър, напълно разбирам ситуацията — отвърна Лорънс, поклони се и излезе.

Снабден от лейтенант Грийн с чудесна карта на маршрута, капитанът започна веднага приготовленията си. Бе отделил няколко часа в Дувър да се сдобие с няколко леки кутии за шапки. Беше преценил, че цилиндричната им форма би прилегнала по-добре на тялото на Темерер и прехвърли принадлежностите си в тях. Знаеше, че представлява необичайна гледка с десетината кутии за дамски шапки, но когато ги завърза за корема на Темерер и видя колко малко добавят към силуета му, не можеше да не се почувства доволен от себе си.

— Наистина са удобни. Въобще не ги усещам — увери го Темерер, като се изправи на задните си крака и помахаше с криле, за да се ги намести по-добре, точно както бе направила Летификат в Мадейра. — Може ли да вземем една от онези палатки? Много по-удобно ще ти е да яздиш на завет.

— Обаче нямам представа как да я опъна, драги — усмихна се Лорънс на грижовността на дракона. — Спокойно, ще се оправя. С това кожено палто, което ми дадох, ще ми е достатъчно топло.

— Палатката ще трябва да почака, докато получиш нормална юзда. За нея ще ти трябват специални закопчалки. Май си почти готов, а, Лорънс? — Боудън бе дошъл и сега се намеси без никакво предупреждение в разговора им. Приблужи се до дракона и се спря

пред гърдите му, за да разгледа кутиите. — Хм, виждам, че твърдо си решил да преобърнеш всичките ни обичаи, както ти е угодно.

— Надявам се не, сър — отвърна Лорънс, като запази самообладание. Не можеше да си позволи да обтегне отношенията им, понеже адмиралът бе един от старшите командващи на Корпуса и можеше да има думата за всяко бойно назначение на Темерер. — Обаче сандъкът ми му беше неудобен, а тези ми се сториха най-подходящите заместители за краткото време, с което разполагах.

— Може би ще свършат работа — подхвърли Боудън. — Надявам се, че със същата лекота, с която си се отървал от сандъка, ще успееш да се отърсиш и от останалата част от флотското си мислене. Сега трябва да бъдеш летец.

— Аз съм летец, сър, и това е моето желание. Но не мога да се престоря, че възнамерявам да забравя навиците и начина си на мислене, градени цял живот. Дори и да имах намерение да го сторя, съмнявам се, че би било възможно.

За щастие Боудън прие това спокойно, но поклати глава.

— Така е. Така и казах на... както и да е. Дойдох да изясня нещо — ще ми направиш услугата да се въздържа от обсъждане с непринадлежащите към Корпуса на каквито и да било подробности от обучението ти. Негово величество счита за най-правилно да мислим със собствените си глави, за да постигнем най-доброто в службата си. Не ни е грижа за мненията на външните хора. Ясен ли съм?

— Напълно — отвърна мрачно Лорънс, странната заповед потвърждаваше най-лошите му предчувствия. Но ако никой от тях не искаше да каже нещата направо, той не можеше да възрази. Беше вбесяващо. — Сър — започна, решил да се помъчи отново да измъкне истината, — ако бихте били така добър да ми кажете с какво теренът в Шотландия е по-подходящ от този за обучението ми, ще ви бъда безкрайно благодарен.

— Заповядано ти е да отидеш там. Това го прави единственото подходящо място — отсече Боудън. Все пак като че ли отстъпи, защото добави по-меко: — Главният обучаващ в Лаган е особено добър в бързото ориентиране на неопитни ездачи.

— Неопитни? — повтори учудено Лорънс. — Мислех, че летците постъпват на служба на седем. Предполагам, не твърдите, че момчетата летят на тази възраст.

— Не, разбира се, че не. Но ти не си първият ездач, дошъл извън каналния ред, нито първият с по-малко обучение, отколкото ни се харесва. Понякога някое новоизлюпено може да получи гневен пристъп и тогава трябва да вземем всеки, когото би приело. — Внезапно се изсмя задавено. — Драконите са странни създания, не можеш ги разбра. Някои даже си харесват морски офицери. — Той шляпна Темерер и си замина тъй, както бе дошъл — без нито дума на изпроводяк, но очевидно в по-добро настроение, оставяйки в същото време Лорънс също толкова объркан, както и преди.

Полетът до Нотингамшир им отне няколко часа и му осигури повече свободно време, отколкото му се искаше, в което да разсъждава какво го чака в Шотландия. Не му се щеше да си представя, че Боудън, Пауис и Портланд очакваха той да се провали, а още по-малко му се мислеше какво би правил, ако ситуацията там се окаже непоносима.

Само веднъж бе изпитал истинско нещастие във флотската си служба — като току-що произведен лейтенант, още седемнадесетгодишен, той бе назначен на „Шоруайз“ под командването на капитан Барстоу — динозавър от по-стария Флот, когато от офицерите не се е изисквало да са и джентълмени. Барстоу бил незаконен син на средно заможен търговец и жена с не твърде висока репутация. Захванал се с мореплаване още като момче — първо на корабите на баща си, а след това бил натикан във Флота като юнга на предната мачта. Демонстрирал голям кураж в битките и остър математически усет, които му спечелили повишение в помощник на капитана, след това в лейтенант, а накрая, по щастливо стечение на обстоятелствата, и в капитан, но така и не се бе отърсил от грубите си, простовати маниери.

Още по-лошо — Барстоу съзнаваше липсата си на маниери и ненавиждаше тези, които според него го караха да се чувства така. Тази ненавист не бе необоснована — мнозина сред офицерите го гледаха накриво и мърмореха под носа си по негов адрес. Той обаче съзря подобна злонамереност и в приятното и елегантно поведение на Лорънс, за което безмилостно го наказваше при всеки удобен случай. Смъртта на Барстоу от пневмония три месеца след началото на пътуването вероятно спаси живота на Лорънс или поне го измъкна от

постоянния шок на двойните, дори тройни смени, неизменната диета от сухари и вода и опасността да предвожда екипаж, състоящ се от най-некадърните мъже на борда.

Лорънс още изпитваше инстинктивен ужас при спомените за това време. Не бе никак подготвен да служи на друг такъв човек, а от обезпокоителните забележки на Боудън за това как Корпусът прибира всеки, приет от новоизлюпено, той долови намек, че бъдещите му колеги обучаващи се, ще са долна стока. И макар че вече не беше на седемнадесет, нито пък в толкова безпомощна позиция, сега трябваше да мисли за Темерер и споделения им дълг.

Ръцете му несъзнателно стиснаха юздите и драконът се обърна.

— Добре ли си, Лорънс? — попита той. — Много си се умълчал.

— Прости ми, отплеснах се — отвърна мъжът и потупа Темерер по врата. — Ти как си, уморяваш ли се? Би ли желал да спрем да починем за малко?

— Не, не съм уморен, но ти не ми казваш истината — отвърна притеснено Темерер. — Мога да усетя, когато си нещастен... Не е ли хубаво, че започваме обучение? Или корабът ти липсва?

— Откривам, че ме четеш като отворена книга — унило отбеляза Лорънс. — Корабът ми изобщо не ми липсва, но ще призная, че съм малко обезпокоен за обучението ни. Пауис и Боудън се държаха много странно и не съм сигурен какво посрещане трябва да очакваме в Шотландия... и дали там ще ни хареса.

— Ако не, по всяко време можем да си тръгнем отново, нали? — попита драконът.

— Не е толкова лесно. Както знаеш, не сме свободни. Аз съм офицер на Негово величество, а ти си Негов дракон. Не можем да правим каквото си искаме.

— Никога не съм срещал краля. Не съм негова собственост, като някоя овца — заяви Темерер. — Ако принадлежа на някого, това си ти, а ти принадлежиш на мен. Няма да стоя в Шотландия, ако ти си нещастен там.

— Майчице! — промърмори мъжът. Не за пръв път драконът демонстрираше обезпокоителен уклон към независима мисъл и това се засилваше с всеки изминал ден — навярно бе свързано с растежа и увеличеното време, което прекарваше буден. Самият Лорънс не бе особено заинтересуван от политическата философия и му се стори

абсурдно да измисля обяснения за неща, които му се струваха естествени и очевидни.

— Не е точно собственичество. Ние му дължим верността си. Освен това — добави, — трудно бихме те държали сит, ако Короната не плащаше прехраната ти.

— Кравите са много хубави, но нямам нищо против да ям риба — отвърна Темерер. — Не може ли да си вземем голям кораб, като транспортния, и да се върнем в морето?

Лорънс се засмя, щом си го представи.

— А аз мога се превърна в пиратски главатар и заедно да правим набези по бреговете на Индия и да ти напълним някоя поляна със злато от испански галери. — Той погали дракона.

— Това звучи вълнуващо. — Въображението на Темерер явно бе запленено. — Не може ли?

— Не, твърде късно сме родени. Вече няма истински пирати — въздъхна капитанът. — Преди век испанците прогониха и последната пиратска банда от Тортуга. Сега там има само няколко независими кораба или драконови екипажи, ала всеки момент могат да бъдат заловени. А и не мисля, че би ти харесало да се сражаваш единствено в името на алчността. Не е същото като да изпълняваш дълга си към краля и страната — да знаеш, че защитаваш Англия.

— Тя има ли нужда от защита? — Темерер погледна надолу. — Всичко ми се струва спокойно, доколкото мога да видя.

— Да, защото нашата работа и тази на Флота е да пазим това спокойствие. Ако не я вършим, французите ще дойдат през Канала. Те са там, на изток, не много далеч, и Бонапарт има армия от сто хиляди мъже, които само чакат да го пресекат в мига, когато им позволим. Затова трябва да изпълняваме дълга си. Също като моряците на „Самоуверен“. Те не могат да правят всичко, което си поискат, понеже корабът няма да плава.

Драконът изхъмка дълбоко и замислено в отговор. Лорънс усещаше как звукът отеква в собственото му тяло. Темерер забави скоростта си. Остави се на течението да го носи известно време, след което се издигна отново нагоре в спираловидна траектория, преди отново да застане хоризонтално. Много приличаше на някой, който крачи напред-назад. Отново обърна муцуна.

— Лорънс, размислих. Ако трябва да отидем в Лох Лаган, значи в момента не можем да вземем никакво решение. И тъй като не знаем какъв ли ще е проблемът там, не можем да размишляваме какво да правим сега. Значи не бива да се тревожиш, докато не пристигнем и не видим как точно стоят нещата.

— Драги мой, това е чудесен съвет и аз ще се опитам да се вслушам в него — каза Лорънс и добави, — но не съм сигурен, че мога. Трудно е да не мислиш за това.

— Може пак да ми разкажеш за Армадата и как сър Френсис Дрейк унищожил испанската флота — предложи Темерер.

— Пак ли? Е, добре. Макар че скоро ще започна да се съмнявам в паметта ти, ако това продължава така.

— Помня историята перфектно — гордо отбеляза драконът. — Просто искам да чуя как я разказваш ти.

С всичките молби на Темерер да му повтаря любими моменти и с всичките му въпроси за дракони и кораби — въпроси, на които според Лорънс дори учен не би могъл да отговори, — останалата част от полета протече, без да му се удаде възможност да се тревожи допълнително. Когато най-сетне наближиха фамилията му дом в Уолатън Хол, вечерта бе напреднала и повечето прозорци светеха в здрача.

Темерер описа няколко кръга над имението просто от любопитство, разглеждайки всичко наоколо с широко отворени очи. Лорънс преброи осветените прозорци и си даде сметка, че къщата не може да е празна. Бе предположил обратното, тъй като сезонът в Лондон още вървеше с пълна пара, ала сега вече бе твърде късно да търси нов подслон за дракона.

— Темерер, зад оборите трябва да има празна ливадка, ето там, на югоизток. Виждаш ли я?

— Да, оградена е. Там ли да кацна?

— Да, благодаря ти. Боя се, че ще трябва да те помоля да останеш там, понеже конете без съмнение ще се разпенят от страх, ако доближиш конюшните.

Щом Темерер се приземи, Лорънс слезе и го погали по топлия нос.

— Ще се погрижа да получиш нещо за ядене веднага щом говоря с родителите си, ако наистина са си вкъщи, но това може да отнеме

време — обясни с извинителен тон.

— Не е нужно да ми носиш храна тази вечер. Хапнах добре, преди да тръгнем, а и ми се спи. На сутринта ще си взема от онези сърни ей там — рече драконът, докато се настаняваше на земята и увиваше опашка около краката си. — Трябва да останеш вътре. Тук е по-студено от Мадейра и не искам да се разболееш.

— Има нещо много любопитно в това как шестседмично създание се държи с мен като дойка — развесели се мъжът. Но дори когато го казваше, трудно можеше да повярва, че Темерер е толкова млад. В много отношения той изглеждаше пораснал още от черупката и оттогава попиваше знания за света с такъв ентузиазъм, че празнотите в разбирането му се запълваха с невероятна скорост. Лорънс вече не мислеше за него като за създание, за което носи отговорност, а като за приятел, станал най-важният в живота му, на когото можеше да разчита безусловно.

Обучението вече не му изглеждаше толкова плашещо, докато наблюдаваше дремещия Темерер, а Барстоу избледня в съзнанието му като глупав торбалан. Нямаше нищо, което да не можеха да посрещнат заедно.

Пред семейството си обаче трябваше да се изправи сам. Докато вървеше към къщата откъм страната на конюшните, видя, че първото му впечатление от въздуха е било вярно — приемната бе ярко осветена и в много от спалните мъждукаха свещи. Явно семейството му бе устроило някакво празненство, въпреки сезона.

Лорънс изпрати един прислужник да уведоми баща му за пристигането му и се качи по задното стълбище в стаята си, за да се преоблече. Искаше му се да се изкъпе, но реши, че учтивостта повелява да слезе веднага. Всичко друго можеше да се изтълкува като избягване. Задоволи се да измие ръце и лицето си в легена. За щастие си бе донесъл вечерната униформа. Изглеждаше странен в очите си, когато застана пред огледалото — с бутилковозеленото палто на Корпуса със златни плочки вместо еполети. Бяха го купили в Дувър и макар че бе започнато за друг, след прекрояването му пасваше сравнително добре.

Освен родителите му, в приемната се бяха събрали над десет души. Щом влезе, ленивите разговори мигом утихнаха, а после се превърнаха в шепот, който го следваше из помещението. Майка му

пристъпи към него, за да го посрещне. Лицето ѝ изглеждаше спокойно, но изражението ѝ му се струваше малко изкуствено и той почувства напрежението ѝ, когато се наведе да я целуне по бузата.

— Извинявам се, че връхлитам без предизвестие — рече Лорънс. — Не очаквах да намеря някого вкъщи. Тук съм само за тази вечер, а утре сутринта летя за Шотландия.

— О, съжалявам да го чуя, скъпи, но много се радваме да си с нас дори и за малко — отвърна тя. — Познаваш ли госпожица Монтегю?

Гостите бяха най-вече дългогодишни приятели на родителите му — Лорънс не ги познаваше много добре, — но, както предполагаше, съседите им също присъстваха и Едит Галман беше тук с майка си и баща си. Не знаеше дали да се чувства радостен, или нещастен. Трябваше да е доволен от това, че я вижда — от тази възможност, която иначе не би му се удала лесно. И все пак под погледите на цялата компания сякаш прозираше нещо друго, силно смущаващо, и той се чувстваше напълно неподготвен да застане лице в лице с нея на такова публично събитие.

Изражението ѝ, когато се наведе над ръката ѝ, не му подсказа нищо за чувствата ѝ. Едит не се смущаваше лесно и ако е била изненадана от новините за посещението му, вече бе възстановила хладнокръвието си.

— Радвам се да те видя, Уил — каза тя, тихо и спокойно както обикновено. Той не усети никаква особена топлина в гласа ѝ, но поне не изглеждаше гневна или разстроена.

За жалост в момента нямаше възможност да размени повече думи насаме с нея. Тя вече бе повела разговор с Бъртрам Улви и, с обичайните си добри обноски, се обърна веднага, щом се поздравиха. Улви му кимна учтиво, ала не помръдна от мястото си. Родителите им се движеха в същите среди, но от Улви, който бе първороден син, никой не бе искал да се заеме с някаква професия, той не се интересуваше особено и от политика, така че прекарваше времето си в лов в провинцията или на масата за залагания в града. Според Лорънс компанията му бе отегчителна и затова никога не се бяха сприятелили.

Във всеки случай, не можеше да не обърне внимание и на останалата част от компанията. Трудно можеше да си невъзмутим пред откритото зяпане и единственото по-неприятно нещо от укора в

повечето гласове бе нотката на съжаление у други. Най-трудният момент дойде, когато Лорънс се приближи до масата, където баща му играеше вист. Лорд Алъндейл изгледа неодобрително облеклото му и не пророни нито думичка на сина си.

Тишината, която се възцари над техния ъгъл от стаята, бе изключително неловка. Лорънс бе спасен от майка си, която го помоли да попълни карето на друга маса и той с благодарност седна и се потопи в тънкостите на играта. Останалите на масата бяха по-възрастни господа — лорд Галман и още двамина, приятели и политически съюзници на баща му. Те бяха отдадени играчи и не го безпокояха с много приказки извън рамките на вежливостта.

Не можа да се въздържа да не поглежда към Едит от време на време, макар че не различаваше гласа ѝ. Улви все така заемаше цялото ѝ внимание и Лорънс не можеше да не се подразни от това колко близо се навеждаше до нея и от интимната атмосфера на разговора им. Наложил се лорд Галман деликатно да привлече вниманието му обратно към картите, след като разсеяността му започна да бави играта. Силно смутен, Лорънс се извини на другите играчи и отново се вгълби в картите.

— Запътил си се към Лох Лаган, предполагам? — подхвърли адмирал Макинън, като му даде няколко секунди да се върне в потока на играта. — Живеех недалеч оттам като момче, а един мой приятел живееше съвсем близо до село Лаган. Често гледахме полетите.

— Да, сър. Ще се обучаваме там — отвърна Лорънс, оставяйки карта на масата. Вляво от него виконт Хейл продължи играта, а лорд Галман спечели раздаването.

— Чудаци са там. Половината село постъпва на служба, само че докато местните отскачат нерядко дотам, летците рядко се вясват, освен когато се отбиват в кръчмата при някое от момичетата. С тая работа поне им е по-лесно, отколкото на моряците, ха, ха! — След тази груба забележка Макинън със закъснение си спомни в каква компания е. Погледна през рамо, силно обезпокоен дали някоя от дамите не е чула, и изостави темата.

Когато дойде време за хранене, Улви заведе Едит до масата. С присъствието си Лорънс нарушаваше изготвения план на вечерята и трябваше да седне в най-отдалечения ъгъл, където да приеме цялото унижение от това да слуша разговорите без удоволствието да участва в

тях. Госпожица Монтегю, вляво от него, беше хубавка, но не спря да се цупи и да демонстрира почти грубо пренебрежение спрямо капитана в полза на господина от другата си страна, заклет комарджия, когото Лорънс познаваше по-скоро по репутация, отколкото лично.

Подобно презрение бе ново за него. Знаеше, че вече не е добра партия за брак, но не очакваше това да има чак толкова значение за обичайното отношение към него. Да се окаже, че е ценен по-ниско от някакъв рошав пройдоха с налети с кръв бузи, бе просто потресаващо. Виконт Хейл, вдясно от него, се интересуваеше само от храната си и Лорънс нямаше с кого да размени две думи.

Липсата на разговор, който да ангажира вниманието му, доведе до това, че просто нямаше как да не чуе как Улви се разпростира, с големи неточности, върху темата за войната и готовността на Англия за посрещане на евентуална инвазия. Младежът демонстрираше абсурден ентузиазъм и приказваше как доброволците щели да дадат добър урок на Бонапарт, ако посмее да прехвърли армията си. Лорънс се принуди да забие поглед в чинията си, за да прикрие изражението си. Наполеон, владетелят на континента, със сто хилядна армия на разположение, щял да се обърне в бяг от доброволците — пълни глупости. Разбира се, това бе точно онзи тип глупости, които Министерството на войната насърчаваше, за да държи висок бойния дух на хората си, ала как можеше Едит да слуша подобни приказки с видно одобрение?

Капитанът си помисли, че тя нарочно държи лицето си извърнато от него. Едит определено се стараеше да избягва погледа му — бе съсредоточена най-вече върху чинията си и се хранеше механично, потънала в нехарактерно мълчание. Вечерята му се стори безкрайна. За щастие баща му стана от трапезата веднага след като жените ги оставиха и на връщане към приемната Лорънс се възползва от възможността да се извини на майка си и да избяга под претекста на предстоящото пътуване.

Само че един от слугите, останал без дъх, го пресрещна точно пред вратата на стаята му. Баща му искал да го види в библиотеката. Лорънс се поколеба. Можеше да се извини и да отложи срещата, но нямаше смисъл да бави неизбежното. Все пак слезе бавно по стълбите и задържа ръката си на бравата миг по-дълго, отколкото бе нужно.

Една от камериерките обаче се зададе по коридора и вече не можеше повече да се прави на страхливец, тъй че натисна дръжката и влезе.

— Чудя се на посещението ти — започна лорд Алъндейл в момента, в който вратата се затвори, без капчица елементарна учтивост. — Наистина се чудя. Какво целиш с него?

Лорънс се наежи, но отговори тихо:

— Мислех само да спра и да почина от пътуването си. На път съм към следващото си назначение. Нямах представа, че сте тук, сър, и че имате гости... Много се извинявам, че нахълтах така.

— Разбирам. Сигурно си смятал, че ще останем в Лондон, след като тези новини ни превърнаха в клюкарска сензация? Да, ново назначение наистина. — Той изгледа с презрение зеленото палто на Лорънс и младият мъж тутакси се почувства също тъй окъсан и зле облечен, както когато търпеше подобни инспекции като дете, след като бе лудувал в градината. — Няма да си правя труда да те порицавам. Знаел си прекрасно какво бих казал за всичко това и не си се повлиял — е, добре. Бих ви помолил, сър, занаяпред да избягвате тази къща, както и резиденцията ни в Лондон, ако въобще можете да отделите достатъчно време от скотовъдството си, за да стъпите в града.

Лорънс почувства как го обгръща тежък студ. Внезапно се почувства ужасно уморен, нямаше воля да спори. Чу собствения си глас сякаш отдалеч, лишен от каквато и да е емоция, когато произнесе:

— Разбира се, сър. Ще си тръгна веднага. — Трябваше да заведе Темерер да спи в селото, без съмнение за ужас на селското стадо, а на сутринта да му купи няколко овце от собствения си джоб или да го помоли да лети на празен стомах. Все щяха да се справят някак.

— Не ставай смешен — скастри го лорд Алъндейл. — Не се отричам от теб. Не че не го заслужаващ, но не съм решил да разигравам някаква мелодрама, за да ни зяпа цял свят. Ще останеш тази нощ и ще си тръгнеш на сутринта, както си казал. Така е добре. Мисля, че нямаме нищо друго за казване. Можеш да си вървиш.

Лорънс се качи по стълбището с цялата бързина, на която бе способен. Затворената зад него врата на спалнята сякаш му позволяваше да свали товара от плещите си. Имаше намерението да си поръча баня, но не мислеше, че ще понесе да говори с когото и да било — дори с камериерка или прислужник. Самотата и тишината му бяха достатъчни. Успокои се, когато си напомни, че ще си тръгнат рано

сутринта, и нямаше да му се наложи да изстрада официалната закуска, нито пък да разговаря с баща си, който рядко ставаше преди единадесет дори и в провинцията.

Погледна към леглото, след което грабна един шлифер и чифт износени панталони от гардероба си и излезе. Темерер вече спеше, свит на кълбо, ала преди Лорънс да може отново да се измъкне, едното му око се отвори наполовина и драконът вдигна крило в инстинктивна покана. Мъжът бе взел одеяло от конюшните. Изтегнат върху широкия преден крак на крилатия си приятел, едва ли можеше да иска повече топлина и удобство.

— Всичко наред ли е? — тихичко попита Темерер, притискайки Лорънс по-близо до гърдите си с другия си преден крак. Крилете му се надигнаха като мантия. — Нещо те е разстроило. Искаш ли веднага да тръгваме?

Мисълта бе изкушаваща, но нямаше смисъл да бързат. И за двамата би било по-добре да си починат и да закусят на сутринта, а и така нямаше да се изниже засрамен.

— Не — въздъхна, като галеше дракона, докато хрилете му отново не се отпуснаха. — Няма нужда, уверявам те. Просто си разменихме реплики с баща ми. — Той млъкна. Не можеше да се отърси от спомена за срещата с баща му, от студеното му презрение.

— Да не ни е ядосан, задето дойдохме? — попита Темерер.

Чувствителността на дракона и притеснението в гласа му подействаха на Лорънс като лек срещу скръбта му и накараха мъжа да говори по-свободно, отколкото бе смятал.

— В сърцевината си е все същата стара дрязга — изтъкна той. — Баща ми искаше да ме прати в Църквата, както брат ми. Никога не е считал Флота за достойна кариера.

— Значи да си летец е още по-зле, така ли? — попита Темерер. — Затова ли не ти се искаше да напуснеш Флота?

— В неговите очи Корпусът може да е по-зле, но не и в моите. Компенсацията е твърде голяма. — Посегна да погали Темерер по носа и драконът му отвърна, като се притисна в дланта му. — Но да, никога не е одобрявал избора ми на кариера. Като момче трябваше да избягам от къщи, за да ме пусне да плавам. Не мога да си позволя да ме командва, защото разбирам дълга си по-различно от него.

Темерер изпръхтя, а топлия му дъх се заувива във въздуха като дим.

— Не ти ли позволи да пренощуваш вътре?

— О, не е това... — започна Лорънс, леко смутен от слабостта, която го бе довела при Темерер. — Просто почувствах, че предпочитам да съм с теб, отколкото да спя сам.

Изглежда драконът не виждаше нищо необичайно в това.

— Стига да ти е достатъчно топло — рече той и отново се намести удобно, като изпъна крилете си напред, за да ги заслонят от вятъра.

— Много ми е удобно. Моля те, не се тревожи — рече мъжът и се изтегна, завивайки се с одеялото. — Лека нощ, драги. — Внезапно го налегна силна умора, но тя бе естествена, физическа — дълбокото, просмукващо се в костите изтощение го нямаше.

Събуди се много рано, току преди изгрева, когато коремът на Темерер за втори път изкъркори достатъчно силно, за да ги събуди и двамата.

— А, гладен съм! — надигна се драконът с блясък в очите и погледна с нетърпение към стадото сърни, неспокойно сновящи насамнатам от другата страна на парковата ограда.

Лорънс слезе.

— Ще те оставя да закусваш и ще отида да направя същото — рече му той и го потупа, преди да закрачи към къщата. Видът му изобщо не беше представителен, но за щастие часът бе толкова ранен, че гостите още не бяха станали от леглата си. Ето защо стигна до спалнята си без друга среща, която да срине допълнително всеобщото мнение за него.

Изми се и сложи униформата си, докато един слуга подреждаше оскъдния му багаж, и слезе веднага щом това му се стори приемливо. Камериерките вече сервираха първите блюда на бюфета и току-що бяха поставили на масата кана с кафе. Надяваше се да избегне всякаква компания, но за негова изненада Едит вече седеше на масата за закуска. Странно — Лорънс добре знаеше, че тя не става рано.

Външно лицето ѝ изглеждаше спокойно, дрехите ѝ бяха в перфектно състояние, а косата ѝ — изтеглена в златен кок, но ръцете ѝ,

стиснати здраво в скута ѝ, я издаваха. Не си взимаше храна, пред нея стоеше само чаша чай и дори тя не бе докосната.

— Добро утро — поздрави го тя с жизнерадост, която прозвуча кухо, и погледна към прислугата. — Може ли да ти наляя?

— Благодаря ти — каза той — единственият възможен отговор, — и зае мястото до нея. Тя му сипа кафе и добави половин лъжичка захар и половин лъжичка сметана, точно според вкуса му. Стояха неловко заедно, без да се хранят и говорят, докато слугите приключиха с приготвянията и напуснаха стаята.

— Надявах се да имам шанс да поговорим, преди да си тръгнеш — рече тихо тя и едва сега го погледна. — Толкова много съжалявам, Уил. Предполагам, че не си имал друг избор?

Трябваше му секунда да разбере, че Едит има предвид поемането на юздите на Темерер. Въпреки несигурностите около предстоящото им обучение, вече бе забравил да гледа на ситуацията като на нещо зло.

— Не, дългът ми бе ясен — отвърна лаконично. Единствените критики, които търпеше по въпроса, бяха от баща му.

Едит само кимна.

— Още щом го чух, разбрах, че случаят е такъв. — Тя отново сведе глава. Ръцете ѝ, които нервно кършеше допреди миг, се спряха.

— Случаят не е променил чувствата ми — рече накрая Лорънс, когато му стана ясно, че тя няма да продума. Май вече бе получил отговора, съдейки по липсата на топлина в поведението ѝ, но така тя не можеше да каже по-късно, че не е бил верен на думата си. Щеше да остави нея да сложи край на уговорката им. — Ако при теб е различно, само кажи една дума и ще си замълча. — Докато правеше предложението, усети как в гласа му се промъква непривична студенина — странен тон за предложение за брак.

Тя си пое дъх — бързо и сепнато — и почти яростно отвърна:

— Как можеш да говориш така? — За секунда надеждата му се върна, ала Едит веднага продължи: — Някога да съм била невярна? Някога да съм те укорявала за пътя, по който си поел, с всичките му опасности и неудобства? Ако бе избрал Църквата, със сигурност щеше да се радваш на всякакви удобства. Вече щяхме да живеем спокойно и щастливо, да гледаме децата си и нямаше да ми се налага да прекарвам толкова много часове в страх за теб, докато ти кръстосваш моретата.

Говореше много бързо — доста по-разпалено, отколкото бе свикнал да я вижда, — а по бузите ѝ бяха избили червеникави петна. В забележките ѝ имаше много верни неща — Лорънс, разбира се, бе съгласен с тях и не можеше да не се почувства засрамен от собствената си враждебност. Почти посегна да хване ръката ѝ, ала тя започна отново:

— Не съм се оплаквала, нали? Чаках. Бях търпелива. Но чаках за нещо повече от живот в усамотение, далеч от всичките ми приятели и семейството ми, оставена без никакво внимание. Чувствата ми са все същите, но не съм толкова безразсъдна или сантиментална, та да разчитам само на чувствата да ми осигурят щастие пред лицето на всички възможни препятствия.

Тук тя най-сетне замълча.

— Прости ми — рече Лорънс, покрусен. Не можеше да не се съгласи с нея. Всичко, което младата жена бе казала, му се струваше справедливо обвинение. — Не биваше да започвам, Едит. По-скоро трябваше да помоля за извинение, че те поставям в толкова неприятна ситуация. — Той стана от масата и се поклони. Разбира се, вече не можеше да остане с нея. — Моля да ме извиниш. И моля те, приеми най-добрите ми пожелания за щастието ти.

Тя обаче също стана, клатейки глава.

— Не, трябва да останеш и да довършиш закуската си. Предстои ти дълго пътуване. Аз никак не съм гладна. Не, моля те, наистина, аз ще си тръгна. — Едит му подаде ръката си и го дари с усмивка, която потреперваше по краищата. Лорънс си каза, че се опитва да се сбогува учтиво, но ако това бе намерението ѝ, то се провали в последния момент.

— Не мисли лошо за мен — почти прошепна Едит и побърза да напусне трапезарията.

Нямаше нужда да се тревожи. Да си помисли нещо лошо за нея бе невъзможно. Напротив, у него гореше единствено вина, задето дори за миг си беше позволил безсърдечно отношение и се е провалил в задълженията си към нея. Уговорката им бе сключена между дъщерята на джентълмен, разполагаща със сериозна зестра, и флотски офицер с малки шансове за наследство, но с обещаващо бъдеще. Бе изгубил престижа си със собствените си действия и не можеше да отрече, че

почти целият свят би бил несъгласен със собствените му разбирания за дълг в случая.

Едит имаше пълното право да иска повече, отколкото един летец можеше да ѝ даде. Лорънс трябваше само да се сети колко внимание и привързаност изискваше Темерер, за да осъзнае колко малко от тях би могъл да отдели за евентуалната си съпруга дори и в редките случаи, когато бе свободен. Беше проявил егоизъм да отправи подобно предложение — да иска от нея да пожертва щастието си в името на неговото удобство.

Нямаше нито апетит, нито желание да закусва, ала не искаше да му се налага да спира на сред пътя. Ето защо напълни чинията си и се насили да хапне. Не остана дълго сам. Скоро след като Едит си тръгна, в трапезарията слезе госпожица Монтегю, облечена в елегантни жокейски дрехи, по-подходящи за спокойна разходка из Лондон, отколкото за езда в провинцията, които подчертаваха прекрасно фигурата ѝ. Тя се усмихваше на влизане, но това ѝ изражение бързо се превърна в намръщване, щом забеляза, че само той е там, и си избра място в другия край на масата. Улви скоро се присъедини към нея — и той беше облечен за езда. Лорънс им кимна, колкото да не кажат, че не е проявил учтивост, и не обърна никакво внимание на бърбенето им.

Точно когато приключваше, слезе и майка му, облечена като че ли набързо и със сенки под очите. Тя го изгледа притеснено. Той ѝ се усмихна с надеждата да я успокои, но видя, че няма голям успех. Въпреки усилията му, сдържаността, която бе превърнал в своя броня срещу неодобрението на баща си и любопитството на компанията, както и покрусата му от думите на Едит, си личаха на лицето му.

— Скоро трябва да тръгвам. Ще дойдеш ли да се запознаеш с Темерер? — попита я той, мислейки, че биха могли да получат няколко минути насаме, докато вървят натам.

— Темерер? — повтори озадачено лейди Алъндейл. — Уилям, нямаш предвид, че драконът ти е тук, нали? небеса, къде е?

— Разбира се, че е тук. Как иначе щях да пътувам? Оставих го навън, зад конюшните, в ливадата за жребчетата. Сигурно вече е ял. Казах му да се възползва от сърните.

— О! — възкликна госпожица Монтегю, щом дочу разговора им. Любопитството явно надви отвращението ѝ от компанията на летец. —

Никога не съм виждала дракон. Дали бихме могли да дойдем? Колко интересно!

Лорънс нямаше как да откаже, макар и да му се искаше, така че позвъни да му донесат багажа и четиримата излязоха заедно на полето. Темерер бе приклепнал на задните си крака и съзерцаваше как утринното слънце прогаря мъглата, легнала над пейзажа. На фона на студеното сиво небе силуетът му се издигаше високо и бе впечатляващ дори от голямо разстояние.

Капитанът спря за малко, за да вземе кофа и парцали от конюшните, и поведе своите внезапно разколебали се спътници. При звука от провлачените, колебливи стъпки на Улви и госпожица Монтегю душата му се изпълни с удоволствие. Майка му също не бе особено спокойна, но не го показваше — само стисна ръката на сина си малко по-здраво и спря на няколко крачки от Темерер, когато Лорънс отиде при него.

Драконът изгледа непознатите с интерес, след като наведе глава, за да бъде измит. Челюстите му бяха оплескани с кръв от сърните и той отвори зъбатата си паст, за да може Лорънс да почисти ъгълчетата на устата му. На земята се валяха три или четири чифта рога.

— Опитах да се изкъпя в онова езерце, само че беше твърде плитко и носът ми се напълни с кал — измънка извинително той.

— О-о-о, той говори! — възкликна госпожица Монтегю, хванала се за ръката на Улви. Двамата заотстъпваха при гледката на лъскавите бели зъби — резците на Темерер вече бяха по-големи от мъжки юмрук и имаха назъбени ръбове.

Отначало реакцията ѝ сепна дракона, ала после зениците му се разшириха и той кимна:

— Да, говоря. — После се обърна към Лорънс: — Дали дамата би желала да се качи на гърба ми и да поогледа?

Капитанът не можа да скрие дяволитото пламъче, проблеснало в очите му.

— Сигурен съм, че иска. Приближете се, госпожице Монтегю — виждам, че не сте някое от онези малодушни създания, които се страхуват от дракони.

— Не, не! — пребледня тя и се отдръпна. — Достатъчно се натрапих на господин Улви, трябва да отиваме на езда.

Улви смотолеве няколко също толкова фалшиви извинения и двамата избягаха заедно на мига, препъвайки се в бързината да се измъкнат.

Темерер примигна, леко изненадан.

— О, те просто са се страхували! — възкликна накрая — Първо си помислих, че са като Воли. Не разбирам. Не е като да са крави, а и току-що ядох.

Лорънс прикри личното си чувство на победа и поведе майка си напред.

— Не се бой, няма никаква причина — внимателно я увери той. — Темерер, това е майка ми — лейди Алъндейл.

— О, майка? Това е нещо специално, нали? — Темерер наведе глава, за да я огледа по-отблизо. — За мен е чест да се запозная с вас.

Лорънс взе ръката на майка си и я положи върху муцуната на дракона. Ала още щом докосна за пръв път топлата му кожа, жената започна да я гали по-уверено.

— Удоволствието е изцяло мое — рече тя. — Колко е мека! Никога не бих предположила.

След този комплимент и галенето Темерер избоботи доволно, а Лорънс ги загледа с умиление и доброто му настроение се възвърна. Помисли си какво нищожно значение има мнението на света за него, след като виждаше одобрението на онези, които ценеше най-много... и знаеше, че изпълнява своя дълг.

— Темерер е китайски Империял — похвали се той на майка си с неприкрита гордост. — Един от най-най-редките дракони. Единствен в цяла Европа.

— Наистина ли? Това е възхитително, драги мой! Чувала съм, че китайските дракони наистина са много необичайни. — Все пак обаче го изгледа неспокойно, а в очите ѝ се четеше неизречен въпрос.

— Да — кимна ѝ Лорънс. — Счита се за голям късметлия, уверявам те. Някой ден може би ще те вземем на един полет, когато имаме повече време — добави. — Наистина е невероятно. Няма с какво да се сравни.

— О, моля ти се, летене! — с престорено възмущение каза тя. — Отлично знаеш, че не мога да се крепя дори на кон. Какво ще диря на гърба на дракон?

— Ще те завържем сигурно, също като мен. Темерер не е кон, няма да се опита да те хвърли.

Драконът също се намеси:

— О, да, а и дори да паднете, смея да твърдя, че ще ви хвана. — Това май не подейства особено успокояващо, ала желанието му да се хареса бе очевидно и лейди Алъндейл му се усмихна.

— Колко си мил! Нямах представа, че драконите притежават такива добри обноски — рече тя. — Ще се грижиш добре за Уилям, нали? Винаги ми е причинявал двойно повече тревоги от другите ми деца и все се забърква в неприятности.

Лорънс се почувства като малко хлапе, когато чу как го описват.

— Обещавам, никога няма да позволя да го наранят — кимна драконът, с което го засрами още повече.

— Виждам, че ви оставих да си говорите твърде дълго. Сигурно скоро ще ме увиете в памучни пелени и ще започнете да ме храните с каша — засмя се той и се наведе да целуне майка си по бузата. — Майко, може да ми пишеш в Лох Лаган в Шотландия. Там ще тренираме. Темерер, би ли се изправил, за да сложа кутията на мястото ѝ?

— А дали може да вземеш онази книга на Дънкан? — попита Темерер, докато се изправяше. — „Флотският Тризъбец“? Така и не дочетохме за битката на Славния първи Август, може да я довършим по пътя.

— Той ти чете? — развеселена, попита лейди Алъндейл.

— Да. Виждате ли, не мога да държа книгите сам, защото са твърде малки, а и не обръщам страниците твърде успешно — обясни драконът.

— Не, не разбираш. Тя е изненадана да научи, че някой въобще ме е убедил да отворя книга. Постоянно се опитваше да ме накара да седна да чета, когато бях хлапе — каза Лорънс, докато ровичкаше в една от кутиите, за да намери томчето. — Ще се изумиш в какъв книжен плъх съм се превърнал. Направо е ненаситен за книги. Готов съм, Темерер.

Тя се засмя и отстъпи до края на полето. Драконът сложи Лорънс на гърба си и излетя, докато майката на Уилям стоеше и ги гледаше, заслонила очи с ръка — малка фигурка, смаляваща се все повече и

повече с всеки размах на големите криле. Накрая кулите и градините на имението се скриха зад изпъкналия хребет на един висок хълм.

[1] От *corper* — бакърен, медночервен, и *regal* — царствен. — Бел.ред. ↑

[2] Дългокрил — Бел.прев. ↑

[3] Топмени — тези, които се намират на гърба на дракона; белмени — тези, разположени откъм корема — Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Перленосиви облаци бяха надвиснали над Лох Лаган, а се отразяваха в черните води на езерото. Пролетта още не бе дошла. Брегът бе застлан с тънка покривка от лед и сняг, под която се бяха запазили вълнообразните наноси жълт пясък от някой есенен прилив. От гората се издигаше остро, студено ухание на бор и прясно отсечени дървета. От северните брегове на езерото до тренировъчния комплекс се виеше чакълест път и Темерер зави над него, следвайки го нагоре по ниската планина.

Близо до върха, на една равна площадка, се виждаха няколко големи дървени кошари, образуващи четириъгълник. Те бяха напълно отворени от предната страна и доста напомняха на конюшни. Отвън разни мъже обработваха метали и кожа — най-вероятно наземните екипажи, които се грижеха за поддръжката на екипировката. Никой даже не вдигна поглед към сенчестата фигура на дракона, когато тя пресече работното им място на път за главния щаб.

Главната сграда определено имаше вид на средновековно укрепление — четири голи кули, съединени с дебели каменни стени, очертаващи огромния двор пред ниския, внушителен замък, който потъваше право в планинския връх и сякаш бе поникнал от него. Дворът бе претъпкан. Млад Копър Регал, два пъти по-едър от Темерер, се беше разплул и дремеше на паветата, а двойка кафяво-лилави Уинчестъри, по-малки дори от Волатил, спяха на гърба му. Три средно големи Рийпъра^[1] се бяха скупчили на другия край на двора, а белоивчестите им кореми се издуваха и спадаха в унисон.

Когато Лорънс слезе от гърба на своя дракон, разбра защо си почиваха точно тук. Паветата излъчваха топлина, сякаш бяха нагорещавани отдолу, и Темерер промърмори доволен нещо и се изтегна на камъните до Рийпърите веднага щом ездачът му свали багажа си от него.

Двамина слуги излязоха да го посрещнат и поеа багажа от ръцете му. Упътиха го към сградата през тесни, тъмни коридори с мирис на плесен, които го изведоха на друг открит двор, който

свършваше без парапет, с рязка стръмнина, пропадаща в друга долина, покрита с тънък леден пласт. Във въздуха се носеха пет дракона, реещи се елегантно като ято птици. Водач на формацията бе един Лонгуинг — веднага се разпознаваше по черно-белите вълнообразни шарки по ръбовете на невероятно дългите му криле, оранжеви на върха и бледнеещи до тъмносиньо в края. Двойка Рийпъри поддържаха фланговете, а в задна позиция се движеха дракон от породата Грей Копър (вляво) и някакъв сребристосив звяр на сини и черни петна (вдясно). Лорънс не можа да определи породата му веднага.

Макар крилете им да се движеха в съвсем различно темпо, позициите им един спрямо друг почти не се променяха, докато един от сигналчиците на Лонгуинга не развя флаг. Тогава се разделиха плавно като танцьори и се обърнаха така, че Лонгуингът да лети последен. При друг сигнал, който Уилям не видя, те изпълниха съвършен лупинг и се върнаха на първоначалните си позиции. Капитанът веднага забеляза, че маневрата позволи на Лонгуинга широк завой над земята по време на смяната, без да се лишава от закрилата на другите от формацията около него. Естествено, този дракон представляваше най-сериозната офанзивна заплаха в групата.

— Нитидос, продължаваш да се смъкваш твърде ниско при завоя. Опитай шестмахово темпо при лупинга. — Дълбокият, ечащ драконов глас идеше някъде отгоре. Лорънс се обърна и зърна златист дракон с бледозелени шарки на Рийпър и поръбени с тъмнооранжево криле, кацнал на скална издатина вдясно от двора. Нямаше ездач, нито пък юзда, освен ако можеше да се нарече така широката вратна халка от злато, инкрустирана с кръгли бледозелени нефритени камъни.

Лорънс зяпна. Формацията повтори маневрата си над долината.

— Така е по-добре! — извика с одобрение драконът. След това обърна глава и погледна надолу. — Капитан Лорънс? Адмирал Пауис ме извести за пристигането ви. Идвате в подходящ момент. Аз съм Селеритас, главният обучаващ. — Разпери криле и скочи леко на двора.

Лорънс автоматично се поклони. Селеритас беше средно голям, може би четири пъти по-малък от Регал, по-дребен дори от растящия Темерер.

— Хм — промърмори той и сведе глава, за да огледа внимателно Лорънс. Тъмнозелените му ириси сякаш се свиха около стеснената

зеница. — Хм, мда-а-а, доста по-възрастен си от повечето ездачи. Но това често е за добро, когато трябва да побързаме с възпитанието на млад дракон, както мисля, трябва да сторим в случая с Темерер.

Вдигна глава и отново извика към долината:

— Лили, помни — дръж шията изправена при лупинга! — Обърна се обратно към Лорънс. — Така. Не демонстрира никакви специални офанзивни способности, или...?

— Не, сър. — Отговорът и обръщението дойдоха инстинктивно. И тонът, и отношението говореха за ранга на този дракон и навикът помогна на Лорънс в първите мигове на изумление. — Сър Едуард Хауи, който идентифицира породата му, бе на мнение, че едва ли ще развие такива, макар и да не е съвсем невъзможно...

— Да, да — прекъсна го Селеритас. — Чел съм изследванията на сър Едуард. Той е експерт по ориенталските породи и в този случай вярвам на преценката му повече, отколкото вярвам на своята. Жалко, бихме могли да използваме някоя от плюещите отрова или водна струя японски породи. Това би свършило страхотна работа срещу някой френски Флам дьо Глор^[2]. Но е тежка категория, правилно ли съм разбрал?

— Към момента тежи около девет тона, а се излюпи преди почти шест седмици — отвърна Лорънс.

— Добре, много добре, би трябвало да удвои това тегло. — Селеритас замислено потърка чело в единия си преден крайник. — Така. Всичко е според предварителната информация. Добре. Ще сложим Темерер в двойка с Максимус, Регала, който се обучава в момента. Двамата ще служат за поддръжка от разстояние на формацията на Лили — това е онзи Лонгуинг ей там. — Той посочи с глава към формацията, която летеше в долината, и Лорънс, все още озадачен, обърна поглед натам.

Драконът продължи:

— Разбира се, трябва да видя Темерер в полет, преди да определя конкретната насока на тренировките ви, но трябва да приключа с този урок, а и след дълго пътуване той така или иначе не би демонстрирал предимствата си. Помоли лейтенант Гранби да те разведе и да ти каже къде да намериш мястото за хранене на драконите. Ще намериш лейтенанта в клуба на офицерите. Върнете се с Темерер утре, един час след изгрев.

Това бе заповед. Лорънс трябваше да потвърди.

— Слушам, сър — отвърна той, прикривайки смущението си под маската на официалността. За щастие Селеритас като че ли не забеляза. Вече бе отскочил обратно на мястото си за наблюдение.

Лорънс искрено се зарадва на обстоятелството, че не знае къде се намира офицерският клуб. Струваше му се, че ще му е нужна по-скоро седмица спокойствие, за да пренастрои мислите си, отколкото петнадесетте минути, които му отне търсенето на слуга, който да му покаже правилната посока. Всички слухове за дракони, които бе чувал някога, бяха обърнати с главата надолу — че драконите не ставали за нищо без ездачи; че необяздените дракони ставали само за разплод... Нервността на летците вече си имаше своето обяснение — какво би си помислил светът, ако разбере, че биват обучавани и получават заповеди от зверовете, които уж командват?

Разбира се, от гледна точка на разума Уилям отдавна разполагаше с доказателства за драконовия интелект — и независим дух — в лицето на Темерер. Той обаче бе ги развил постепенно и несъзнателно бе приел крилатия си приятел като пълноценна личност, без да прави аналогии с останалите представители на драконовия род. Сега, след първоначалния шок, нямаше да му е трудно да възприеме идеята за дракон инструктор, но за онези без подобен личен опит това би било просто кощунство.

Неотдавна, малко преди Революцията във Франция да хвърли Европа отново в прегръдката на войната, бе направено предложение от Парламента необяздените дракони да се убиват, вместо да се хранят и гледат на държавни разходи и да се пазят за разплод. Предложеното обяснение включваше мотива, че в конкретния момент от тях няма нужда и че тяхната непокорност може да е само в ущърб на бойните породи. Парламентът бе изчислил спестявания от над десет милиона лири годишно. Предложението бе сериозно обмисляно, след което внезапно бе отхвърлено без никакво публично обяснение. Мълвеше се обаче, че всеки адмирал от Корпуса, разпределен в близост до Лондон, посетил министър-председателя и го уведомирал, че ако законът се приеме, целият Корпус ще се вдигне на бунт.

Преди бе слушал историята с невярващо изумление — не заради законопроекта, а заради възможността висши офицери да са се държали така. Самото предложение винаги му се бе струвало

сбъркано, но само защото потвърждаваше често разпространеното сред бюрократите късогледство, според които бе по-добре да се спестят десет шилинга от платна и да се изложи на риск цял кораб за шест хиляди лири. Сега Лорънс се сети с огорчение за собственото си безразличие. Естествено, че ще се разбунтуват.

Погълнат от мислите си, той мина разсеяно под арката на офицерския клуб и хвана топката, летяща към главата му, само по рефлекс. Незабавно се вдигнаха весели възгласи, примесени с викове на протест.

— Чист гол, тоя не е от вашия отбор! — оплакваше се един яркорус младеж, едва наскоро излязъл от юношеството.

— Глупости, Мартин. Естествено, че е. Нали така? — Друг участник, ухилен до уши, се приближи до Лорънс, за да си вземе топката — високо, слабовато момче с тъмна коса и загорели от слънцето скули.

— Явно е така. — Развеселен, Лорънс подаде топката. Малко се изуми, като намери офицерите разгърдени и вгълбени в детски игри на закрито. С палтото и шала си той бе по-официално облечен от всеки един от тях. Двамина бяха свалили дори ризите си. Мебелите бяха натикани до стените на стаята, а килимът стоеше навит в един ъгъл.

— Лейтенант Джон Гранби, понастоящем неназначен — представи се тъмнокосият. — Току-що ли пристигате?

— Да. Капитан Уил Лорънс, на Темерер. — Уилям незабавно отбеляза с изненада и немалко разочарование как усмивката изчезна от лицето на Гранби заедно със спонтанното му дружелюбие.

— Империялът! — Възгласът се надигна сякаш от всички едновременно и половината момчета и мъже в стаята се изстреляха покрай двамата и се затърчаха към двора. Лорънс само примигна объркано в тяхна посока.

— Не се тревожи! — Русокосият младеж се приближи да се представи и отвърна на притеснения поглед на Лорънс. — На всички ни е пределно ясно, че не бива да досаждаме на драконите. Само ще погледнат. С кадетите обаче може да имаш проблеми. Имаме около две дузини от тях и те са превърнали в своя мисия да правят живота на всички тук черен. Младши офицер Езекия Мартин... сега, след като ти казах малкото си име, може да го забравиш, ако обичаш.

Неофициалността бе навлязла до такава степен в общуването на тези хора, че Лорънс изобщо не се засегна.

— Благодаря за предупреждението. Ще се погрижа Темерер да не им позволява да го притесняват. — С облекчение забеляза, че у Мартин няма и следа от отношението на Гранби и му се щеше да помоли по-вежливия от двамата да го разведе наоколо. Обаче нямаше намерение да нарушава заповедите, били те и на дракон, тъй че се обърна към Гранби и го попита учтиво:

— Селеритас ми нареди да ви помоля да ми покажете мястото. Бихте ли били така добър?

— Разбира се — отвърна Гранби, опитвайки се да бъде учтив. Само че не му се удаваше толкова естествено и звучеше кухо и нескопосано. — Насам, ако обичате.

За облекчение на Лорънс Мартин също ги последва, докато Гранби изкачваше стълбите. Ненатрапчивите думи на младши офицера не секнаха дори за миг и направиха атмосферата между тримата много по-лесна за дишане.

— Значи ти си морякът, дето измъкнал Империята от челюстите на Франция. Леле, колко популярна стана тая история! Жабарите сигурно скърцат със зъби и си късат косата заради нея — нареждаше възторжено Мартин. — Чух, че си взел яйцето от кораб със сто топа. Много дълго ли продължи боят?

— Страхувам, се че мълвата е преувеличила постиженията ми — каза Лорънс. — „Дружба“ не беше първокласен кораб — чисто и просто фрегата с трийсет и шест оръдия. А хората на него почти припадаха от жажда. Капитанът му ни посрещна храбро в битката, но изходът бе предрешен от лошия им късмет и времето. Мога само да призная, че имахме късмет.

— О! Ами че и късметът хич не е за пренебрегване. Ние щяхме да сме доникъде, ако късметът ни беше обърнал гръб — каза Мартин. — Я, в ъгъла ли са те сбутали? Вятърът ще има да ти вие по цял ден.

Лорънс влезе в кръглата стая и огледа с удовлетворение новото си жилище. За човек, свикнал с теснотията на корабните каюти, това тук изглеждаше просторно, а големите прозорци със заоблена горна част му се струваха страхотен лукс. Гледаха към езерото, където бе започнало ситно да ръми. Когато Лорънс ги отвори, отвън нахлу

прохладен, влажен въздух, чийто мирис му напомни за морето, макар и да не беше толкова солен.

Кутиите му бяха натрупани малко напосоки до гардероба. Той погледна притеснено вътре, но дрехите му бяха сравнително добре подредени. Мебелировката се довършваше от писалище и един стол, наред с обикновеното, но широко легло.

— На мен ми изглежда чудесно. Наистина ще ми свърши добра работа. — Той разкопча сабята от колана си и я постави на леглото. Не му бе удобно да свали палтото си, но с махането на сабята поне можеше да намали донякъде официалността на облеклото си.

— Желаете ли да ви покажа терените за хранене? — попита сковано Гранби. Това бе първото му включване в разговора след напускането на клуба.

— О, първо трябва да му покажем банята и столовата — възрази Мартин. — Трябва да видиш банята — додаде той към Лорънс. — Построена е от римляните, да знаеш. Изобщо, заради тях сме тук.

— Благодаря ти. С радост ще ги разгледам — отвърна Уилям, въпреки че би бил щастлив да позволи на навъсения лейтенант да избяга, ала не можеше да се откаже от решението си, без да звучи груб. Гранби може и да беше неучтив, ала Лорънс не възнамеряваше да пада до неговото ниво.

Минаха покрай столовата по пътя си. Бърборещият неспирно Мартин му каза, че капитаните и лейтенантите се хранят на малката кръгла маса, а младшите офицери и младите мичмани — на по-дългата четириъгълна.

— Слава на бога, кадетите идват преди нас, иначе щяхме да измрем от глад, ако ни се налагаше да ги слушаме как се надвикват с пълни усти, а наземните екипажи ядат след нас — завърши той.

— Никога ли не се храните отделно? — попита Лорънс. Това всички офицери да са заедно на закуска, обед и вечеря бе доста странно, и той със съжаление си помисли колко трудно ще му е да не може да кани приятели на собствената си маса. Това бе едно от нещата, които му носеха най-голямо удоволствие, още откакто бе спечелил достатъчно военна плячка, за да може да си го позволи.

— Естествено, а ако някой се разболе, му носят поднос в стаята. Ей, да не си гладен? Сигурно не си вечерял. Ей, Толи! — извика той към прислужника, който пресичаше стаята с куп чаршафи в ръце, и

човекът се обърна към тях с вдигната вежда. — Това е капитан Лорънс. Току-що долетя. Можеш ли да измислиш нещо за него, или да чака до вечерта?

— О, не, благодаря ви. Не съм гладен. Просто питах — каза Лорънс.

— А, няма проблем — отговори му направо Толи. — Мисля си, че някоя от готвачките без проблеми ще ти отреже парче-две и ще хвърли няколко картофа в чинията. Ще питам Нан. Крайната стая на третия етаж, нали тъй? — Той кимна и продължи по пътя си, без дори да изчака отговор.

— Ето, Толи ще се погрижи за теб — каза Мартин с вид на човек, за когото това бе напълно нормално. — Той е едно от най-добрите ни момчета. Дженкинс все не ще да изпълнява, а пък Марвъл ще свърши работата, обаче тъй ще мрънка, че ще ти се прище да не си го молил.

— Предполагам, че не ви е лесно да намерите прислуга, която да не се притеснява от драконите — рече Лорънс. Бе започнал да се настройва към неформалното общуване между летците, но да открие същото между тях и слугите отново го хвърли сред непознати течения.

— О, те всичките са родени и отрасли в едно от селата някъде наоколо, тъй че са свикнали с цялата работа и с нас — поясни Мартин, докато крачеха през дългата зала. — Като го гледам, Толи сигурно работи тук от пеленак. Няма да мигне и пред подивял Регал.

Стълбището, водещо до банята, бе отделено от метална врата. Когато Гранби я отвори, сравнително хладният въздух в стаята се изпълни с кълба гореща, влажна пара. Лорънс последва другите двама по тесните вити стълби. След четири завоя те свършиха пред голяма гола стая с каменни рафтове, изсечени в стените, и избелели изображения по тях, явно останали още от римско време. От едната страна имаше натрупано и сгънато долно бельо, а от другата — няколко купчини хвърлени дрехи.

— Остави си нещата на рафта — рече Мартин. — Помещението е във формата на кръг, тъй че излизаме пак оттук. — Той и Гранби вече се събличаха.

— Имаме ли време да се къпем сега? — Лорънс малко се съмняваше.

Мартин тъкмо сваляше ботушите си.

— Е, аз си мислех да се помотаем малко. Нали може, Гранби? Не е като да бързаме за някъде. Вечерята е поне след няколко часа.

— Освен ако нямате нещо спешно — обърна се Гранби към Лорънс. Гласът му прозвуча толкова грубо, че Мартин ги изгледа изненадано, сякаш едва сега бе забелязал напрежението.

Уилям стисна устни и преглътна острите думи. Не можеше да скастрия всеки летец, таящ неприязън към представител на Флота, и в някаква степен разбираше тази неприязън. Трябваше да се докаже, както се бе доказвал като младши офицер на борда на кораб.

— О, не, никак — каза само. Макар и да не бе сигурен дали трябва да се съблича, само за да обиколи банята, Лорънс последва примера им, като подреди дрехите си в две спретнати купчинки и остави палтото си върху тях, вместо да го сгъне и да го измачка.

Излязоха от залата през коридор вляво от тях и минаха през още една метална врата в края. Веднага след като прекрачиха прага ѝ, разбра колко правилно бе да се съблекат. Помещението бе тъй пълно с пара, че почти не виждаше на повече от ръка разстояние и моментално се покри с капки вода. Ако бе облечен, щеше да съсипе палтото и ботушите си, а всичко останало щеше да прогизне. Сега почувства изобилието от пара върху голата си кожа — температурата бе на ръба на приятното, без да е прекалено горещо, — и мускулите му се отпуснаха с удоволствие след дългия полет.

Подът и стените на стаята бяха покрити с плочки, а в ъглите, на равно разстояние една от друга, бяха поставени пейки. Още няколко момчета лежаха сред парата. Гранби и Мартин кимнаха на неколцина, докато водеха Лорънс към пещероподобната зала след тази. Бе още по-гореща, но суха, и почти по цялата ѝ дължина се простираше дълъг плитък басейн.

— Сега сме точно под двора и точно затова мястото принадлежи на Корпуса. — Мартин посочи към стената.

В нея бяха издълбани дълбоки ниши на еднакво разстояние една от друга, разделени с ограда от ковано желязо от останалата част от залата. Около половината от нишите бяха празни. Другата половината бяха уплътнени с някакъв плат и във всяка се виждаше по едно огромно яйце.

— Трябва да стоят на топло, след като не можем да си позволим драконите да ги мътят или да ги заровят около някой вулкан или нещо

от сорта, както биха направили иначе.

— Няма ли място да им направите отделно помещение? — учуди се Лорънс.

— Естествено, че има — грубо се намеси Гранби. Мартин му хвърли възмутен поглед и бързо отговори, преди Уилям да реагира.

— Виждаш ли, всеки влиза и излиза оттук толкова често, че ако някое започне да се втвърдява, веднага бихме забелязали — изрецитира той.

Все още зает да удържа яда си, Лорънс не отвърна на забележката на Гранби и кимна на Мартин. Бе чел в книгите на сър Едуард колко непредсказуемо може да бъде едно яйце пред излюпването. Дори човек да знаеше породата, това можеше само да стесни периода до месеци, а при по-големите видове този срок се разтягаше до няколко години.

— Мислим, че онзи Енгълунг^[3] там може да излезе скоро. Би било чудно — продължи Мартин, сочейки към златистокафяво яйце с леки перлени отблясъци, нашарено със светложълти люспи.

— Това е яйцето на Обсервария. Тя е драконът водач при Канала. Бях сигналчик на нея, току-що завършил обучението си, и никой звяр в категорията ѝ не можеше да я доближи, станеше ли въпрос за маневреност.

И двамата летци впериха в яйцата погледи, изпълнени с копнеж. Всяко едно от тях представляваше уникален шанс за повишение, понесигурен и от благосклонността на Адмиралтейството, която поне можеше да бъде спечелена чрез ласкателство или проявена храброст в битка.

— На много дракони ли си служил? — обърна се Лорънс към Мартин.

— Само на Обсервария и сетне на Инлакримас. Беше ранен в една атака над Канала преди месец, и... ето ме тук, на земята — разказа русокосият младеж. — Но само след месец ще е годен за служба, а и аз спечелих повишение от цялата работа, тъй че не бива да се оплаквам. Току-що ме направиха младши офицер — обяви гордо той. — Гранби е служил на повече, нали тъй? На кого беше преди Летификат?

— На Екскурзий, Флутарс и Актионис — изброи набързо Гранби, ала първото име бе напълно достатъчно. Лорънс най-сетне

разбра всичко и лицето му доби студено изражение. Този Гранби най-вероятно бе приятел на лейтенант Дейс. Във всеки случай, доскоро двамата са били нещо като моряци на един и същ кораб и бе повече от ясно, че грубото отношение на Гранби изразява не само неприязън към моряк, сложил униформа на летец, но и лична непоносимост, своеобразна съпричастност към удара, понесен от Дейс.

Лорънс обаче нямаше никакво намерение да търпи каквато и да била грубост заради нещо такова, ето защо отсече рязко:

— Да продължим нататък, господа.

През останалата част от обиколката не допусна никакви по-нататъшни забавяния и остави Мартин да насочва разговора накъдето пожелае, въздържайки се от отговори, които да го удължават излишно. Накрая се върнаха в съблекалнята и след като се облякоха, Лорънс каза тихо, но настоятелно:

— Господин Гранби, сега ще ме заведете до терените за хранене и после ще бъдете свободен. — Онзи трябваше да разбере, че неуважението му няма да бъде толерирано. А ако Гранби дръзнеше отново да се прояви, Лорънс щеше да вземе нужните мерки, и най-добре щеше да бъде да се разберат насаме.

— Господин Мартин, задължен съм ви за вашата компания и обясненията ви. Бяха изключително полезни.

— Няма защо. — Мартин отново гледаше разколебан ту Лорънс, ту Гранби, сякаш се страхуваше какво може да се случи, ако ги остави сами. Уилям обаче бе направил намека си достатъчно ясен и въпреки неофициалното си държание младши офицерът изглеждаше способен да схване, че това носи тежестта на заповед.

— Ами, сигурно ще се видим на вечеря. Дотогава.

Потънали в мълчание, Лорънс и Гранби продължиха към терените за хранене или по-скоро към една скална издатина, предлагаща панорамен изглед към далечния край на тренировъчната долина, където се намираха. Там долината свършваше в естествена преграда и Уилям виждаше няколко пастири на смяна. С равен тон Гранби му обясни, че когато получат сигнал от издатината, избират подходящ брой животни за всеки отделен дракон и ги пускат в долината, където звярът да ги излови и изяде, стига в момента да не се провежда тренировъчен полет.

— Мисля, че го обясних достатъчно просто — заключи лейтенантът. Тонът му бе крайно неприятен — поредното прекрачване на границата, точно както се опасяваше Лорънс.

— Сър — рече тихо Лорънс. Гранби примигна, объркан за момент, и Уил повтори: — Достатъчно просто, сър.

Надяваше се, че това бе достатъчно, за да предотврати повтарянето на подобно неуважение, но ето че лейтенантът отвърна:

— На каквото и да си свикнал във Флота, знай, че тук не официалничим.

— Свикнал съм на учтивост. Ако не я получа, очаквам да получа поне уважението, което чинът ми предполага. — Ядът му най-сетне изплува на повърхността. Той закова спътника си с пламтящ поглед и усети как лицето му потъмнява. — Ще се поправите незабавно, лейтенант Гранби, или, кълна се в Бог, ще отнесете тежко наказание за неподчинението си. Не мисля, че Корпусът гледа толкова нехайно на подобно поведение, въпреки твърденията ви за обратното.

Гранби мигом преbledня и слънчевият загар по бузите му изпъкна.

— Да, сър. — Той се изпъна в стойка „мирно“.

— Свободно, лейтенант — веднага каза Лорънс и се обърна към полето със сключени зад гърба ръце. Не искаше повече дори да поглежда към придружителя си. Сега, когато огънят на праведния му гняв угасна, изведнъж се почувства уморен и нещастен, задето се бе сблъскал с подобно отношение. Отгоре на всичко сега трябваше да очаква и неприятните последствия от мъмренето. На пръв поглед Гранби му бе направил впечатление на приятелски настроен, симпатичен младеж, но дори и да не беше такъв, си оставаше летец, а Лорънс бе натрапник. Естествено, другарите на лейтенанта щяха да застанат зад него и враждебността им само щеше да утежни положението на Уилям.

Обаче нямаше друга възможност. Откритото неуважение бе напълно неприемливо, а Гранби прекрасно знаеше, че нахалството му прекрачва всякакви граници. Посърнал, Лорънс се върна обратно. Настроението му се пооправи едва когато отиде в двора и видя, че Темерер е буден и го чака.

— Съжалявам, че те оставих сам толкова дълго. — Уилям се облегна на дракона и започна да го гали, повече за свое успокоение. —

Много ли се отегчи?

— О, не, изобщо — отвърна драконът. — Постоянно идваха разни хора да говорят с мен. Неколцина ми взеха мерки за нова юзда. Говорих и с Максимус и той ми каза, че ще тренираме заедно.

Лорънс кимна за поздрав към Регала, който междувременно бе отворил едно сънено око при споменаването на името му. Максимус повдигна леко огромната си муцуна, за да отвърне на жеста, и отново се отпусна.

— Гладен ли си? — обърна се Лорънс към Темерер. — Утре трябва да станем рано, за да може Селеритас да види как летим. Той е главният инструктор тук — добави, — тъй че утре няма да имаш време за ядене.

— Да, ще ми се да хапна — кимна Империялът. Той не се изненада ни най-малко от факта, че ще го обучава дракон, и Лорънс се почувства малко глупаво заради първоначалния си шок. Естествено, че за Темерер това си беше нещо съвсем нормално.

Мъжът не си направи труда да се завърже напълно за краткото пътешествие до скалната козирка. Щом стигнаха там, слезе, за да позволи на дракона да ловува сам. Удоволствието да наблюдава как крилатият му приятел се издига и спуска грациозно премахна голяма част от бремето в съзнанието на Лорънс. Без значение как реагираха на присъствието му, позицията му бе доста по-сигурна от тази на един морски капитан. Освен това имаше опит с неподчиняващи се мъже, ако се стигнеше дотам, а и Мартин бе доказателство, че не всички офицери ще се държат предубедено към него от самото начало.

Имаше и друга утеха — когато Темерер се спусна рязко надолу, сграбчи една едра крава и се настани на земята да я яде, Лорънс чу ентусиазиран шепот и погледна нагоре, където ред малки главици се подаваха от прозорците над него.

— Това е Империялът, нали, сър? — провикна се едно от момчетата — кръглолико и с пясъчноруса коса.

— Да, това е Темерер — отвърна Лорънс. Той винаги обръщаше внимание на образоването на младите господа и корабът му имаше славата на добро място за малките хайвани. Често бе правил услуги на приятели от службата или приятели на семейството, тъй че имаше доста богат опит с младежите. За разлика от повечето възрастни не се

чувстваше неудобно в подобна компания, ала тези тук бяха доста по-малки от курсантите му.

— Гледай, гледай, направо невероятно! — викна друго момче, дребничко и тъмнокосо, и посочи с ръка. Темерер се носеше в бръснещ полет над земята и събра три овце наведнъж, преди отново да спре да се храни.

— Смея да твърдя, че нямам такъв опит с дракони, колкото вас. Добре ли се справя? — попита ги той.

— О, да — последва всеобщ, ентузиазирани отговор. — Завива за част от секундата — каза русото момче, придавайки си професионален тон, — има и прекрасен размах. Лети изключително пестеливо. Леле, луда работа! — добави въодушевено, когато Темерер зави назад, за да вземе последната крава.

— Сър, още не сте избрали куриерите си, нали? — с надежда в гласа попита друго момче, тъмнокосо като второто, и даде тон на страхотна шумотевица сред всички останали. Всеки гледаше да се изтъкне пред останалите за позицията, която според Лорънс бе запазена за особено отличили се кадети в драконовите екипажи.

— Не. Мисля, че, когато го сторя, ще следвам съвета на инструкторите ви — шеговито строго рече той. — Тъй че няма да е зле да ги слушате през следващите няколко седмици. Е, нахрани ли се вече? — попита, когато Темерер се върна при него, приземявайки се с перфектен баланс право на ръба на козирката.

— О, да, много вкусно беше. Сега обаче целият съм оплескан в кръв — въздъхна крилатото създание. — Може ли да се измия някъде?

Лорънс със закъснение осъзна, че е пропуснал да се погрижи за това по време на обиколката си.

— Господа, трябва да ви помоля да ме упътите. Да го заведе ли на езерото, за да се изкъпе?

Всичките го зяпнаха ококорени.

— Никога не съм чувал дракон да се къпе — промълви някой. Русото момче добави:

— Така де, можеш ли да си представиш да къпеш Регал? Ще ти отнеме цяла вечност. Обикновено просто се облизват и почистват ноктите си, както правят котките.

— Това не ми звучи много приятно. На мен ми харесва да ме мият, дори да е много работа — каза Темерер, гледайки неспокойно

Лорънс.

Лорънс потисна възклицанието си и каза с равен тон:

— Определено си е доста работа, но такива са и много други неща, които трябва да се вършат. Ще отидем веднага до езерото. Изчакай само момент, Темерер. Ще отида да взема някакви парцали.

— О, аз ще ти донеса! — Русото момче изчезна от прозореца. Останалите веднага го последваха и след по-малко от пет минути половин дузина хлапета се изсипаха на площадката с купчина набързо сгънати чаршафи, чийто произход Лорънс подозираше.

Той ги взе, благодари на момчетата и се качи на гърба на Темерер, напомняйки си занапред да обръща внимание на русокосия малчуган. Точно такава инициативност обичаше и я считаше за един от признаците, загатващи бъдещия офицер.

— Утре можем да си вземем коланите и да летим с теб, за да ти помагаме — додаде веднага момчето.

Лорънс го изгледа и се зачуди дали трябваше да насърчава подобна прямота, но вътре в себе си се ободри от ентузиазма на детето. Ето защо се задоволи само да им каже строго:

— Ще видим.

Хлапетата ги наблюдаваха от скалната козирка, а Лорънс гледаше зачервените им от емоция лица, докато Темерер не зави покрай замъка, скривайки ги от поглед. При езерото остави дракона да поплува, за да отмие по-голямата част от мръсотията, след което го избърса старателно. Като човек, израснал едва ли не с пемза в ръка, търкайки ежедневно палубата, той се отвращаваше от мисълта, че летците оставят драконите си да се почистват сами. Докато разтриваше гладката черна кожа, изведнъж се замисли за юздата.

— Темерер, дразнят ли те тези? — попита, докосвайки ремъците.

— О, вече не толкова... — отвърна драконът. — Кожата ми вече е доста по-дебела. А когато юздата ме притеснява, понамествам малко и всичко се оправя веднага.

— Драги мой, тъна в срам — каза Лорънс. — Въобще не биваше да те карам да стоиш с нея. Отсега нататък няма да я носиш и миг, ако летенето ни не го налага.

— Но не е ли необходима като дрехите ти? Не искам хората да си мислят, че съм нецивилизован.

— Ще ти взема по-голяма верижка за врата и мисля, че това ще е достатъчно. — Лорънс си мислеше за златния наший ник, който Селеритас носеше. — Няма да страдаш заради някакъв обичай, който, доколкото разбирам, не е нищо повече от проява на мързел. Смятам, че едно изразително оплакване пред следващия адмирал, когото срещна, би било съвсем на място.

Той веднага изпълни обещанието си и свали юздата от крилатия си приятел веднага щом се приземиха в двора. Темерер хвърли нервен поглед към другите дракони, които ги наблюдаваха с интерес още откакто се върнаха от езерото.

Нито един от тях обаче не изглеждаше изненадан и щом Лорънс извади верижката от злато и перли и я омота около един от ноктите на Темерер като пръстен, Империялът се успокои напълно и се настани на топлите павета.

— По-приятно е без нея. Не съзнавах колко хубаво било — довери му той тихо и се почеса по едно тъмно петно на кожата си, където закопчалката му бе направила мазол.

Уилям спря да почиства юздата и го погали извинително.

— Наистина те моля да ми простиш — изрече, гледайки раздраженото място с разкаяние. — Ще се опитам да намеря някакъв балсам за раните.

— Искам да махнеш и моята — изцвърча внезапно един от Уинчестърите и подхвъркна надолу от гърба на Максимус, приземявайки се пред Лорънс. — Може ли?

Уилям се поколеба. Не му изглеждаше правилно да пипа нечий друг звяр.

— Мисля, че само твоят ездач може да стори това — каза. — Не бих искал да го обидя.

— Вече трети ден не се връща — въздъхна тъжно Уинчестърът и малката му глава клюмна. На размери бе колкото два товарни коня и рамото му едва надхвърляше човешки бой. Лорънс се вгледа внимателно и видя, че по кожата му са засъхнали струйки кръв, а юздата му не изглежда особено чиста или добре поддържана като тези на другите дракони. Цялата бе на петна и на места изглеждаше доста груба.

— Ела и дай да те погледна — рече тихо Лорънс и като взе още мокрите парцали започна да почиства малкия дракон.

— О, благодаря ти — кимна признателно Уинчестърът, докато се притискаше щастливо в мокрия плат. — Казвам се Левитас — добави срамежливо.

— Аз съм Лорънс, а това е Темерер.

— Лорънс е мой капитан — каза Империялът със съвсем лека нотка на заплаха, наблягайки на „мой“. Уилям го изгледа изненадано и прекрати почистването, за да го потупа. Темерер отново се отпусна, но наблюдава цялата процедура със свити зеници.

— Да видя ли какво може да се е случило с ездача ти? — обърна се Лорънс към Левитас. — Сигурно просто не се чувства добре, но ако е така, сигурен съм, че скоро ще се оправи.

— О, не мисля, че е болен — отвърна Уинчестърът. — Но вече се чувствам далеч по-добре — добави и с благодарност отърка глава в рамото на Лорънс.

Темерер издаде ниско, недоволно ръмжене и сви ноктите си върху каменната настилка. Левитас изписука стреснато, върна се на гърба на Максимус и се сгуши пак в другия Уинчестър. Уилям се обърна към Империяла.

— Да не би случайно да ревнуваш? — попита внимателно. — Не може да се сърдиш, че го пооправих, след като собственият му ездач не му обръща внимание.

— Ти си мой — упорито натърти Темерер. Миг по-късно наведе гузно глава и добави с тъничко гласче: — Него ще ти е по-лесно да го чистиш...

— Не бих дал и сантиметър от кожата ти, ако ще и да беше два пъти по-едър от Летификат — заяви Лорънс. — Но ще проверя дали някое от момчетата не би искало да го почисти утре.

— А, добре — оживи се Темерер. — Не мога да разбера защо ездачът му не е дошъл. Ти никога не би отсъствал толкова дълго, нали?

— Кълна се в живота си. Освен ако нещо не ме задържи насила — рече Уилям. Можеше да си представи, че някой не би намерил компанията на един глуповат звяр за интелектуално задоволителна, ала да липсва и онази привързаност, която бе видял между Джеймс и Волатил... Въпреки че бе по-малък, Левитас със сигурност бе по-интелигентен от Воли. Навярно случаят не бе толкова странен — както във всяка друга сфера на военната служба, и при летците се намираха не толкова отдадени мъже, но при недостига на дракони бе просто

жалко един от тях да страда така... Това със сигурност щеше да се отрази върху работата му.

Лорънс отнесе със себе си юздата на Темерер при големите кошари, където работеха наземните екипи. Въпреки късния час на деня неколцина мъже още стояха отпред и доволно пушеха. Изгледаха го с любопитство, без да му отдадат чест, но и без враждебност.

— А, ти си този с Темерер — подхвърли един от тях и посегна да вземе юздата. — Да не се е счупила? След няколко дни ще имаш свята юзда, но междувременно може да пооправим тая.

— Не, просто се нуждае от почистване — каза Лорънс.

— Още нямаш човек, който да се грижи за юздата ти. Не може да ти зачислим наземен екип, докато не разберем как ще тренирате — рече мъжът. — Обаче ще се погрижим за теб. Холин, я вземи и поизтъркай тази! — извика той, привличайки вниманието на един младеж, който работеше вътре върху парче кожа.

Холин излезе, бършейки се в престилката си, и пое юздата в големите си, сръчно изглеждащи ръце.

— Нямаш грижи. Ще ми създава ли проблеми след това, като му я слагам обратно?

— Няма да е нужно, благодаря. Чувства се по-комфортно без нея, тъй че просто я оставете до него — заяви Лорънс, без да обръща внимание на погледите, които тези му думи предизвикаха. — Юздата на Левитас също има нужда от внимание.

— Левитас? Хм, бих казал, че по тоя въпрос неговият капитан трябва да поговори с екипажа си — изтъкна първият мъж и подръпна замислено от лулата си.

Това бе съвсем вярно. Отговорът обаче звучеше малодушно. Лорънс му отправи студен, неподвижен поглед и остави мълчанието си да говори вместо него. Останалите се пораздвижиха неловко под гневния му взор.

— Ако трябва да бъдат смърени, за да свършат дълга си, тогава това ще се уреди — рече тихо, ала твърдо. — Не съм и предполагал, че някой от Корпуса трябва да бъде убеждаван дълго, че здравето и удобството на един дракон са в опасност, за да се погрижи за ситуацията.

— Аз ще го направя, като отида да оставя юздата на Темерер — побърза да се намеси Холин. — Няма проблеми. Толкова е малък, че

само ще изтръскам неговата няколко пъти и е готова.

— Благодаря ви, господин Холин. Радвам се да видя, че не съм грешал. — С тези думи Лорънс се обърна към замъка и ги чу да си шушукат зад гърба му:

— Цял татарин е тоя. Няма да е леко в неговия екипаж.

Не му беше приятно да го чуе. Никога не го бяха считали за суров капитан и той винаги се бе гордял, че командва хората си посредством уважение, а не страх или тежки наказания. Мнозина от екипажите му бяха доброволци.

Усещаше в себе си и вина — със силните си думи определено си бе позволил повече спрямо Левитас и капитанът му имаше пълното право да недоволства. Лорънс обаче трудно можеше да изпитва съжаление. Очевидно за Левитас не се грижеше никой и просто бе против чувството му за дълг да остави създаването така. Свободното поведение в Корпуса сега можеше и да му е от полза. Ако имаше късмет, можеха да не сметат това за директна намеса или за грубо престъпване на етикета, както биха го приели във Флота.

Първият му ден не мина твърде успешно. Лорънс се чувстваше уморен и обезкуражен. Страховете му, че ще се сблъска с нещо шокиращо, не се оправдаха, нямаше нищо непоносимо, но нямаше и нищо леко или познато. Просто нямаше как да не се сети с носталгия за успокояващата флотска система, в която бе живял през всичките тези години, и да си помечтае двамата с Темерер да се върнат на палубата на „Самоуверен“ — с целия просторен океан около тях.

[1] От англ. gearer — жетвар; носител на смърт. — Бел.ред. ↑

[2] Огън на славата — Бел.прев. ↑

[3] От англ. angle (ъгъл) и wing (крило). — Бел.прев. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Слънчевите лъчи, струящи през източните прозорци, го събудиха на следващата сутрин.

Беше забравил за поръчаната вечеря и когато най-сетне се прибра в стаята си, тя го чакаше, макар и изстинала — Толи се бе погрижил да изпълни обещанието си. Няколко мухи пъплека по храната, но за един моряк това бе нищо. След като ги отпъди, се зае с изяждането на всичко — до последната троха. Имаше намерение само да си почине няколко минути, преди да вечеря и да се изкъпе, а какво бе станало? Примигна и се загледа тъпо в тавана, докато събере мислите си.

Изведнъж се сети за обучението и скочи на крака. За щастие имаше резервна риза и панталони, за да смени тези, с които бе спал, а и палтото му изглеждаше сравнително добре. Трябваше да не забрави да намери местен шивач, при който да си поръча второ. Срещна малко трудности да се намъкне в него сам, но се справи и бе доволен от вида си, когато заслиза по стълбите.

Масата на старшите офицери бе почти празна. Гранби го нямаше, но щом забеляза косите погледи, които му отправиха двамата младежи в далечния край на масата, Лорънс се почувства, все едно бе там. Близо до входа седеше един едър, масивен мъж с червендалесто лице и омиташе методично яйцата, черния пудинг и бекона в чинията си. Лорънс се огледа плахо за бюфет.

— Добро утро, капитане. Кафе или чай? — Толи бе изникнал до него с две кани в ръка.

— Кафе, ако обичаш — с благодарност каза Уилям. Набързо пресуши чашата и още преди слугата да се обърне, поиска още една. След това попита:

— Сами ли се обслужваме?

— Не, ето я Лейси с вашите яйца и бекон. Ако искате нещо друго, само кажете — информира го Толи и забърза нанякъде.

Прислужницата носеше грубо ушита рокля и го поздрави бодро с „Добро утро!“, вместо да остане безмълвна, но на Уилям му стана

толкова приятно да види усмихнато лице, че отвърна на поздрава, преди да се усети.

От блюдото в ръцете ѝ се издигаше ароматна пара и, веднъж опитал превъзходния бекон, на Лорънс съвсем престана да му пука за благоприличието на масата. Беконът бе опушен с някакъв непознат дим и имаше страхотен вкус, а жълтъците на яйцата бяха почти оранжеви. Той се нахвърли на храната, държейки под око ярките квадрати слънчева светлина, които се местеха по пода пред високите прозорци.

— Да не се задавиш — предупреди го масивният господин, като го гледаше внимателно. — Толи, още чай! — изрева той. Гласът му бе толкова силен, че щеше да се чуе и в буря. — Ти Лорънс ли си? — попита, докато Толи му пълнеше чашата.

Уилям преглътна и каза:

— Да, сър. Изглежда предимството е на ваша страна.

— Бъркли — представи се мъжът. — С какви простотии си напълнил главата на дракона ми? Цяла сутрин моят Максимус ми сумти, че искал да се къпе, и ме врънка да съм му махнел юздата. Простотии.

— Не мисля, че грижите за дракона са простотии, сър — изрече тихо Лорънс и стисна приборите.

Бъркли се намръщи.

— Мътните да те вземат, да не намекваш, че не се грижа за Максимус? Никой никога не е къпал дракони. Малко мръсотия не им пречи — нали си имат дебели кожи...

Лорънс озапти гнева си, ала апетитът му се изпари и той остави ножа и вилицата си.

— Очевидно драконът ви не е съгласен. Считате ли преценката си за това, което му пречи, за по-добра от неговата?

Бъркли отново се навъси и изсумтя.

— Цял змей си, признавам ти го. Пък аз си мислех, че вие от Флота сте някакви дървеняци. — Изпи чая си и стана от масата. — Ще се видим по-късно. Селеритас иска да види как Максимус и Темерер летят заедно. — Той кимна — както изглеждаше, напълно приятелски — и излезе.

Уилям бе изненадан от рязката промяна в разговора. После се сети, че закъснява и не му остана време да мисли за случката. Темерер

чакаше нетърпеливо и на Лорънс му се наложи да си плати за добрината, понеже сега трябваше наново да му слага юздата. Дори след като извика двамина от наземния екип да му помогнат, едва успяха да стигнат навреме до двора. Когато те се приземиха, Селеритас още го нямаше, но съвсем скоро Уилям видя главния инструктор да се появява от една от нишите, издълбани в скалата — явно лични покои за по-стари и уважавани дракони. Селеритас разгъна криле и полетя към двора, приземи се ловко на задните си крака и огледа внимателно Темерер.

— Хм, да, чудесна широчина на гръдния кош. Вдишай, ако обичаш. Да, да. — Той се отпусна на четири крака. — Така. Хайде сега да те видим. Две пълни обиколки на долината, първия път хоризонтално, втория път вертикално. Каран по-полека, искам да видя структурата ти, а не бързината ти. — Селеритас подкани Темерер с глава.

Империялът отскочи мощно във въздуха.

— По-леко! — извика му Лорънс и подръпна юздите, за да му напомни. Темерер неохотно намали скоростта. Лесно се издигаше на завоите и при лупингите. При връщането Селеритас му подвикна:

— Сега по-бързо.

Уилям се приведе към шията на Темерер, който размахваше яростно криле, и вятърът запищя покрай ушите му. Движеха се по-бързо от всякога и чувството бе още по-вълнуващо. Не можа да устои и нададе триумфален вик, докато профучаха на един завой.

Приключили с втората обиколка, те се насочиха обратно към двора. Империялът дори не бе задъхан. Ала преди да прекосят и половината долина, някъде отгоре ги застигна невероятен рев и над тях се спусна огромна черна сянка. Лорънс погледна тревожно нагоре и видя връхлитация Максимус, устремен към тях, сякаш възнамеряваше да ги блъсне. Темерер рязко спря и увисна на място, а другият дракон профуча край тях и успя да се издигне едва преди да достигне земята.

— Да те вземат дяволите, Бъркли, какви ги вършиш? — изрева Лорънс с пълно гърло, изправен в седлото. Разярен до крайност, той стискаше юздите с треперещи ръце. — Ще ми обясните веднага, сър...

— Боже мой! Как го прави? — извика му в отговор Бъркли, напълно спокоен, сякаш не бе сторил нищо необичайно. Максимус плавно завиваше обратно към двора. — Селеритас, видя ли това?

— Да. Ела и се приземи, ако обичаш, Темерер — привика го от двора Селеритас. — Те просто изпълняваха заповеди, капитане. Не се нервирайте — говореше той на Лорънс, докато Империялът се спускаше на ръба на площадката. — От първостепенна важност е да изпитаме естествената реакция на дракона към изненадващо нападение отгоре. Това е инстинкт, който невинаги може да бъде преодолян.

Уилям още бе настръхнал, както и Темерер.

— Това беше доста неприятно — изсумтя Империялът.

— Знам, и с мен го направиха, когато започнахме обучение — отвърна Максимус с весел тон. — Как така висиш във въздуха?

— Ами, никога не съм се замислял — поуспокоен, му отвърна Темерер. Изви врат, за да се разгледа. — Предполагам, че просто движа крилете си обратно.

Лорънс успокоително погали Империяла по врата, докато Селеритас се вираше концентрирано в ставите на крилата му.

— Предположих, че е обичайна способност, сър. Значи е нетипично? — попита Лорънс.

— Само в смисъл че е напълно уникално за двестагодишния ми опит — сухо отвърна Селеритас и седна. — Енгълуингите могат да маневрират в тесни кръгове, но не и да кръжат така. — Той се почеса по челото. — Ще трябва да помислим за приложение на тази способност. Най-малкото ще ви превърне в смъртоносни бомбардировачи.

Докато се прибираха за вечеря, Лорънс и Бъркли продължиха да говорят на тази тема, както и за това как може да се комбинират Темерер и Максимус. Селеритас ги бе тренирал през целия ден, изследвайки способностите на Империяла да маневрира, и непрекъснато караше двата дракона да летят заедно. Лорънс вече бе усетил, разбира се, че Империялът е изключително бърз и ловък във въздуха. Но да чуе това от Селеритас си беше истински комплимент, а гледката как Темерер изпреварва с лекота по-възрастния и едър Максимус го изпълни с гордост.

По време на тренировката Селеритас дори предложи да опитат с двойно по-бързо темпо, ако Темерер останеше толкова маневрен,

когато порасне. Така щеше да е способен да прелети веднъж покрай вражеска формация и да се върне на позиция за още един набег заедно с другите дракони.

Бъркли и Максимус не се притесняваха, че Темерер лети в кръгове около тях. Разбира се, Регалите бяха най-мощната ударна сила на Корпуса и Империалът никога не би достигнал размерите и мощта на Максимус, тъй че нямаше истинска причина за завист. След напрежението от първия ден Лорънс бе склонен да приеме липсата на враждебност за победа. Самият Бъркли бе чудак със странни обноски, малко възрастен за капитан и доста избухлив понякога.

В същото време обаче изглеждаше уверен и отдаден офицер, а и бе приятелски настроен. Докато седяха на празната маса и чакаха другите офицери да се присъединят към тях, той подшушна на Лорънс:

— Ще трябва да се приготвиш за много завист — най-вече затуй че не е трябвало да чакаш за тоя красавец. Аз чаках Максимус шест години. Напълно си струваше, обаче не знам дали бих те търпял, ако ми подскачаше наоколо с още неизлюпен Империал.

— Чакал си? — попита Уилям. — Назначили са те на него още преди излюпването?

— Още когато яйцето се охлади достатъчно, за да можеше да го докоснеш. Получаваме по четири-пет Копър Регала на поколение. Въздушната команда не оставя на случая да решава кой да го язди. Зачислиха ме към него още докато казвах „да, благодаря ви“. Седях, зяпах черупката му, изнасях уроци на малчуганите и се надявах проклетникът да не се бави, а той взе, че точно това направи, Бог ми е свидетел. — Бъркли изпръхтя и пресуши чашата си с вино.

След сутрешната им работа Лорънс вече бе добил високо мнение за уменията на събеседника си във въздуха. Той наистина изглеждаше от типа човек, на когото биха поверили рядък, ценен дракон. Във всеки случай бе изключително привързан към Максимус и го показваше по безцеремонен начин. Докато си взимаха довиждане с двата дракона на двора, Лорънс дочу как Бъркли казва на Регала:

— Май няма да ме оставиш на мира, докато и аз не ти махна юздата, да те вземат дяволите! — В същото време нареди на екипажа си да се заеме със задачата, а Максимус почти го събори, побутвайки го гальовно.

Другите офицери вече прииждаха в столовата. Повечето бяха много по-млади от Лорънс и Бъркли и залата бързо се оживи от весели и често доста тънки гласове. Отначало Уилям бе малко напрегнат, но страховете му не се оправдаха. Още няколко лейтенанти го изгледаха със съмнение, а Гранби седна колкото се може по-далеч, но никой не му обърна особено внимание.

Един висок, русокос мъж с остър нос промълви:

— Извинете ме, сър — рече и приседна на стола до неговия. Макар всички старши офицери да носеха шалове и палта, новодошлият забележимо се отличаваше от тях, понеже шалът му бе старателно сгънат, а палтото му — изгладено. — Капитан Джереми Ранкин, на вашите услуги — учтиво се представи той и подаде ръка. — Не сме се срещали, нали?

— Не, пристигнах едва вчера. Капитан Уил Лорънс, на вашите услуги — отвърна Лорънс. Дланта на Ранкин бе силна, а той самият бе приветлив и нестеснителен. Уилям лесно намери общ език с него и без изненада научи, че Ранкин е син на граф Кенсингтън.

— Семейството ми винаги е изпрацало третите синове в Корпуса и в старите дни, преди Короната да образува Корпуса и да запази драконите за себе си, един от далечните ми предци имал два — разказа Ранкин. — Тъй че нямам проблеми с прибирането вкъщи. Все още поддържаме малък терен, и често се отбивах там дори и по време на обучението си. Това е предимство, което ми се ще повечето летци да имаха — добави той по-тихо, хвърляйки поглед около масата.

Лорънс не желаше да изразява мнение, което би се тълкувало като критика. Нямахше проблеми Ранкин да говори за това, защото бе един от летците, но от собствените му устни навярно щеше да прозвучи като обида.

— Сигурно не е лесно за момчетата да напускат дома толкова рано — рече Уилям, запазвайки тактичност. — Във Флота не взимаме... искам да кажа, Флотът не взима младежите, преди да навършат дванадесет, и дори тогава остават на сушата между пътуванията и им се полага време вкъщи. На вас трудно ли ви беше, сър? — обърна се той към Бъркли.

Бъркли изхъмка и преглътна. Изгледа Ранкин малко сурово, преди да отговори.

— Май не. Ревах малко, но човек свиква, пък и тук здравата пришпорваме хлапетиите, да не се затъжат твърде за дома. — Той се върна към яденето си, без да се старае да поддържа разговора, ето защо Лорънс просто се обърна и продължи разговора си с Ранкин.

— Закъснях ли... о-о-о, не? — Оказа се слабоват младеж, висок за възрастта си, а гласът му още не бе възмъжал. Видът му бе в пълен безпорядък, докато бързаше към масите. Дългата му рижа коса се подаваше наполовина от опашката му. Той спря рязко до тях и бавно и неохотно зае мястото от другата страна на Ранкин, понеже само то бе останало свободно. Въпреки младостта си момчето явно бе капитан — на рамото на шинела му се виждаше двойката златни пластини.

— О, даже никак, Катрин. Позволи ми да ти наляя вино — каза Ранкин. Лорънс, който все още гледаше с изненада новодошлия, за миг си помисли, че му се е счуло. Тогава видя, че случаят определено не беше такъв — момчето наистина се оказа млада дама. Уилям се огледа наоколо с празен поглед. Това не правеше впечатление на никого и явно нямаше никаква тайна — сътрапезникът му се обръщаше към нея с учтивост и уважение и ѝ сервираше от блюдата.

— Нека ви представя — каза Ранкин. — Капитан Лорънс на Темерер, това е госпожица... не, простете. Това е капитан Катрин Харкорт на, хм, Лили.

— Здравсти — промърмори момичето, без да вдигне поглед.

Лорънс усети как се изчервява. Тя стоеше там с панталони, които очертаваха всеки сантиметър от краката ѝ, а единственото, което държеше ризата ѝ затворена, бе шалът ѝ. Той отмести поглед към не толкова смуцаващото ѝ лице и успя да каже:

— Ваш покорен слуга, госпожице Харкорт.

Тези думи поне я накараха да вдигне глава.

— Не. *Капитан* Харкорт — рече тя. По бледото ѝ лице ясно се открояваха луничките ѝ, но тя бе твърдо решена да отстоява правата си. Докато говореше, хвърли на Ранкин странно непокорен поглед.

Лорънс бе използвал машинално обръщението. Не желаше да я обижда, но явно точно това бе сторил.

— Извинете ме, капитане — веднага се поправи той, като наведе извинително глава. Наистина му бе трудно да ѝ говори така и обръщението стоеше неловко и странно на езика му. Страхуваше се, да не би да звучи неестествено скован. — Не съм целял да ви покажа

неуважение. — Сега разпозна и името на дракона. Вчера му бе направило впечатление с необичайността си, но с всичките други мисли в съзнанието си бе пропуснал тази подробност. — Вие сте на Лонгуинга, нали? — учтиво се поинтересува Лорънс.

— Да, това е моята Лили. — Когато произнесе името на дракона, в гласа на девойката се промъкна несъзнателна топлина.

— Вероятно, капитан Лорънс, не сте запознат с факта, че Лонгуингите не приемат мъже-ездачи. Това е някаква странна тяхна приумица, за която обаче трябва да сме им благодарни, понеже бихме били лишени от толкова очарователна компания — отбеляза Ранкин, накланяйки глава към момичето. В гласа му се долавяше ирония, която подразни Уил. Очевидно девойката не се чувстваше комфортно, а капитанът не ѝ помагаше да се отпусне. Тя отново заби поглед в чинията си, присвила недоволно устни.

— Много смело от ваша страна да приемете подобен дълг, гос... капитан Харкорт. Предлагам тост... ъ-ъ, за ваше здраве — каза Лорънс и в последния момент се поправи, като изпи само глътка от наздравицата. Не смяташе за правилно да накара крехкото момиче да изпие цяла чаша вино.

— Не е нищо повече от работата на всеки друг — промърмори тя. След това със закъснение вдигна чашата си. — Искам да кажа, и за ваше здраве.

Той тихо си повтори името и чина ѝ. Би било много грубо от негова страна да сбърка отново, след като веднъж вече го бяха поправили, но пък това бе толкова странно, че не си вярваше. Постара се да гледа в лицето ѝ и никъде другаде. С коса, плътно прибрана назад, тя наистина изглеждаше по момчешки — впечатление, което се засилваше от дрехите, заради които Лорънс я бе сбъркал в началото. Щеше му се да поведе разговор с нея, макар че щеше да е трудно да не задава въпроси, но не можеше да говори над главата на Ранкин. Остана му само да разсъждава наум. Мисълта, че на всеки Лонгуинг имаше на служба жена капитан, бе шокираща. След бърз поглед към крехката ѝ фигура Уил се удиви как би могла да понесе работата. Самият той се усещаше грохнал след ден летене и въпреки че една по-добра юзда би намалила неудобството, още не можеше да повярва, че жена би се справила с тази работа. Бе жестоко да иска нещо подобно от нея, но пък Лонгуингите, може би най-смъртоносните английски дракони, не

можеха да бъдат оставени просто така. По значение те се сравняваха с Регалите и без тях въздушната отбрана на Англия би била изключително уязвима.

С тези интересни въпроси в съзнанието си и лекия разговор с Ранкин първата му вечеря мина по-приятно, отколкото бе очаквал, и той стана от масата окуражен, въпреки че капитан Харкорт и Бъркли бяха мълчаливи и необщителни през цялото време. Когато приключиха, Ранкин се обърна към него с думите:

— Ако не си зает с друго, може ли да те поканя да се присъединиш към мен в офицерския клуб за една-две партии шах? Рядко получавам възможност да поиграя и признавам, че откакто спомена че играеш, съм нетърпелив да се възползвам от случая.

— Благодаря за поканата. На мен също би ми доставило голямо удоволствие. Но за момента моля да ме извиниш. Трябва да се погрижа за Темерер, а и обещах да му почета.

— Да му четеш? — Развеселеното лице на Ранкин не скри изненадата си. — Отдадеността ти е похвална! Позволи ми обаче да те уверя, че през по-голямата част от времето драконите са напълно способни да се справят сами. Познавам неколцина капитани, които имат навика да прекарват цялото си свободно време със зверовете си, и не ми се ще да сметеш това за задължителна необходимост или пък за дълг, в името на който да жертваш удоволствието на човешката компания...

— Благодаря ти за загрижеността, но те уверявам, че в моя случай няма нужда от нея — каза Лорънс. — Колкото до мен, не бих си пожелал по-добра компания от тази на Темерер, и двамата сме заедно колкото за негово, толкова и за мое удоволствие. С удоволствие ще се присъединя към теб по-късно вечерта, освен ако не си лягаш рано...

— Много се радвам да чуя и двете — отвърна Ранкин. — Колкото до това кога си лягам — не е рано. Не се обучавам, разбира се — тук съм само като куриер, тъй че не е нужно да спазвам режима на учениците. Срамувам се да призная, че през повечето дни човек не може да ме намери долу преди обяд, но, от друга страна, това ми дава приятния шанс да те очаквам за шах тази вечер.

С тези думи се разделиха и Уил отиде да намери Темерер. Развеселен, той откри трима кадети да се спотайват точно пред вратата

на дневната — русото момче и още двама, всички стиснали в юмруци чисти бели кърпи.

— О, сър! — подскочи момчето, щом го видя да излиза. — Имате ли нужда от още парцали за Темерер? — попита с готовност то. — Помислихме, че може да ви потрябват и ви донесохме малко, когато го видяхме да се храни.

— Хей, Роланд, какви си мислиш, че ги вършиш сега, а? — Натоварен с поднос, пълен с чинии от дневната, Толи се спря, щом видя, че кадетите заговарят Лорънс. — Знаеш, че не бива да досаждаш на капитаните...

— Не ви досаждам, нали, сър? — момчето впери в Лорънс поглед, изпълнен с надежда. — Само си мислех да помогнем малко. Много е голям, все пак, а пък аз, Морган и Дайър си носим закопчалките. Можем да се закрепим без никакъв проблем — добави хлапето и извади странен колан, какъвто Уилям не бе виждал преди — дебел и направен от кожа, той се затягаше около кръста и към него бе прикрепен чифт ремъци, завършващи с нещо подобно на голяма стоманена брънка от верига. При по-внимателния оглед Лорънс видя, че част от нея се натискаше навътре и така брънката се отваряше, за да се закрепи за нещо друго.

Капитанът се поизправи и заяви:

— Тъй като Темерер още няма нормална юзда, не мисля, че можете да се задържите на него с тези. Но — добави, скривайки усмивката си от унилите им погледи, — елате и ще видим какво можем да направим. Благодаря ти, Толи — кимна той към слугата. — Мога да се оправя с тях.

След този обрат Толи не се стараяше да прикрива ухилената си физиономия.

— Право казваш — отбеляза той и тръгна отново по задълженията си.

— Роланд, така ли? — обърна се Лорънс към русия хлапак, докато четиримата вървяха към двора.

— Да, сър, кадет Емили Роланд, на вашите услуги — потвърди момчето, което се бе оказало момиче, и без да обърне внимание на стреснатия поглед на Лорънс, добави: — А това са Андрю Морган и Питър Дайър. Всички сме за трета година тук.

— Да, така е, всички искаме да помогнем — допълни Морган, а ококореният Дайър, който беше по-дребничък от другите двама, само кимна.

— Много добре — смотоледи Уил, поглеждайки скришом към девицата. Косата ѝ бе подстригана на купичка, като на другите момчета, и беше набита и нисичка, а гласът ѝ не бе по-висок от техните. Грешката на Лорънс не бе неоправдана. Сега, като се позамисли, всичко се връзваше. Корпусът имаше нужда да обучи няколко момичета, защото можеха да потрѣбват при излюпването на нови Лонгуинги, и навярно присъствието на капитан Харкорт също бе резултат от подобна практика. Не можеше обаче да се начуди що за родител би подложил едно момиченце на трудностите на службата.

На двора ги посрещна глъч и трескава дейност — хаос от криле и гласове на дракони изпълваше въздуха. Повечето, ако не и всички дракони, току-що се връщаха от хранене и сега членове на екипажите им чистеха старателно юздите им. Напук на думите на Ранкин, Лорънс почти не видя дракон, чийто капитан да не е застанал до главата му, да го гали и да му говори. Това явно бе един от ежедневните моменти, когато драконите и ездачите им имаха време един за друг.

Не успя веднага да забележи Темерер. След като обходи с очи оживения двор, се сети, че Империята вероятно стои от другата страна на външните стени, за да избегне блъсканицата и шума. Преди да отиде при него, Уил заведе кадетите при Левитас. Малкият дракон се бе свил до стената и гледаше другите крилати създания с капитаните им. Левитас още носеше юздата, която обаче изглеждаше много по-добре, отколкото на предния ден. В нея бе втрито масло, за да я направи по-гъвкава, а металните пръстени, които съединяваха ремъците, лъщяха.

Уил заключи, че тези пръстени бяха пригодени за местата, където се закрепваха коланите със закопчалки. Макар и в сравнение с Темерер Левитас да изглеждаше дребен, той все пак бе едро създание и Лорънс предположи, че лесно може да понесе тежестта на тримата кагети за краткото пътуване. Драконът се зарадва на вниманието и очите му блеснаха, когато Уилям му направи предложението.

— О, да, лесно мога да ви нося и тримата — рече той на тримата кагети, които го гледаха с не по-малко нетърпение. Те се закатериха по

него като катерички и всеки се закопча за два отделни пръстена с добре отработени движения.

Лорънс подръпна всеки един от ремъците. Изглеждаха достатъчно здрави.

— Много добре, Левитас. Закарай ги до брега, а ние с Темерер ще дойдем съвсем скоро при вас — потупа го той.

След като ги изпрати, Уил се запромъква между другите дракони и си проправи път навън. Империялът изглеждаше странно отпаднал духом, за разлика от доволния вид, който имаше след сутрешната работа, и Лорънс забърза към него.

— Да не се чувстваш зле? — попита загрижено Уилям и зараглежда челюстите му, но Темерер бе целият в кръв от яденето и изглежда бе похапнал добре. — Да не би нещо в храната да не ти понася?

— Не, нищо ми няма — отвърна Империялът. — Само дето... Лорънс, аз съм нормален дракон, нали?

Уил се вторачи в него. Нотката на несигурност в гласа на Темерер бе нещо съвсем ново.

— Напълно нормален. Какво, за Бога, те кара да задаваш такива въпроси? Някой да не те е обидил? — При самата мисъл за това гневът му започна да се надига. Останалите летци можеха да го гледат накриво и да говорят, каквото си искат, но нямаше да търпи каквито и да било забележки по адрес на Империяла.

— О, не — каза Темерер, но така, че Лорънс се усъмни в думите му. — Никой не е бил груб, ала нямаше как да не забележат, че не съм като тях. Всички са с много по-ярки цветове и крилете им не са свързани на толкова много места. Също така имат едни такива неща като гребени по гърбовете си, каквито аз нямам, а имам и повече нокти на краката. — Докато описваше разликите, той се обръщаше и се оглеждаше. — Затова ме гледаха малко странно, обаче никой не беше неучтив. Дали причината не е, че съм китайски дракон?

— Точно така е — кимна Лорънс. — Спомни си, че всички смятат китайците за най-изкусни в развъждането на дракони. Другите трябва да гледат на теб като на идеал, и те моля и за миг да не се съмняваш в себе си. Помисли само как те похвали Селеритас тази сутрин...

— Но аз не мога да бълвам огън или да плюя киселина — въздъхна Темерер, все още потиснат. — И не съм голям колкото Максимус. — Той помълча малко. — Той и Лили ядоха първи. Останалите от нас трябваше да изчакат, докато те свършат, и чак после ни позволиха да ловуваме групово.

Уил се намръщи. Не му бе хрумнало, че драконите могат да си имат собствена йерархия.

— Драги мой, в Англия никога не е имало дракон като теб, тъй че превъзходството ти още не се е установило — рече той, опитвайки се да намери обяснение, което да утеши Темерер. — А може и да е свързано с първенството на едни капитани пред други... Спомни си, че аз съм най-младши от всички.

— Това ще е много глупаво. Ти си по-възрастен от повечето и имаш голям опит — изтъкна Империялът, забравяйки за терзанията си, възмутен от евентуалното пренебрежение към Лорънс. — Ти си печелил битки, а повечето от тях още се обучават...

— Така е, макар че нещата във въздуха са много по-различни, отколкото във водата. Но е вярно, че старшинството и чинът не гарантират мъдрост и класа. Моля те да не го взимаш толкова присърце. Сигурен съм, че когато послужим година-две, ще получиш заслуженото си признание. Но да се върна на въпроса — достатъчно ли яде? Ако не, веднага ще се върнем на терените за хранене.

— О, не, нямаше недостиг на храна. Хвацах, каквото си пожелаеш, и другите никак не ми се пречкаха.

Той млъкна, явно все още предразположен към униение. Уил го подкани:

— Хайде, дай да те изкъпем.

Темерер се оживи от възможността и след като прекара близо час в игра с Левитас в езерото, а междуременно кадетите го изтъркаха добре, доброто му настроение се върна. Той се сгуши около Лорънс в топлия двор и мъжът се приготви да му почете. Уил забеляза как Темерер поглежда често към верижката си от перли и злато и я докосва с връхчето на езика си, сякаш искаше да се успокои. Лорънс се опита да вложи повече топлота в гласа си, докато четеше, и загали нежно предния крак, на който бе седнал.

По-късно същата вечер бе леко притеснен, когато влезе в офицерския клуб, и в същия миг в стаята се възцари неловка тишина.

Гранби стоеше покрай пианото до вратата и докосна многозначително челото си, за да го поздрави:

— Сър!

Това бе странна проява на нахалство, която едва ли можеше да бъде укорена. Лорънс реши да отговори така, сякаш поздравът е искрен, и рече учтиво:

— Господин Гранби — след което кимна към всички присъстващи и продължи с разумна, не твърде бърза крачка. Ранкин стоеше в дъното и четеше вестник. Уил се присъедини към него и скоро двамата подредиха дъската за шах, която Джереми свали от един рафт.

Междувременно жуженето на разговорите се възобнови. Между ходовете Лорънс хвърляше дискретни погледи към залата и забеляза няколко жени офицери, пръснати тук-таме из тълпата. Изглежда присъствието им нямаше ефект върху съдържаността на компанията. Макар и добронамерено, общуването не бе твърде изтънчено и честите прекъсвания го правеха шумно и объркано.

При все това ясно се усещаше другарската атмосфера и Лорънс нямаше как да не се натъжи заради изолираността си от нея. И по тяхно, и по негово предпочитание той не се чувстваше част от компанията и това само усилваше тежестта на самотата му. Почти веднага обаче се отърси от усещането. Един флотски капитан трябваше да е свикнал със самотното съществуване, лишено от другарството, което Темерер му предлагаше. А и сега щеше да се радва на общуването с Ранкин. Уил се фокусира отново върху дъската и повече не погледна към другите.

Ранкин бе поизгубил форма, но имаше умения и тъй като шахът не бе едно от предпочитаните развлечения на Лорънс, двамата бяха сравнително равностойни. Докато играеха, Уил спомена на Джереми притесненията си за Темерер, а той го изслуша със съчувствие.

— Срамно е наистина, че не са го извикали сред първите, но бих те посъветвал да го оставиш сам да се погрижи за това — каза Ранкин. — В природата се държат точно така — по-смъртоносните породи изискват първите плодове на лова, а по-слабите отстъпват. Вероятно трябва да докаже позицията си сред останалите зверове, за да получи повече уважение.

— Искаш да кажеш, да отпрати някакво предизвикателство? Не ми звучи като особено мъдра практика. — Само представата за това тревожеше Лорънс. Бе чувал невероятни истории за диви дракони, които се биели помежду си и се убивали взаимно при тези дуели. — Как може да се позволи толкова ценни създания да се бият за такава дребна цел?

— Рядко се стига до истински двубой. Драконите си познават способностите и ти гарантирам, че веднъж осъзнали силата си, просто не биха допуснали подобно отношение, нито пък биха оказали брутална съпротива.

Лорънс не можеше да е сигурен в това. Не боязливостта бе възпряла Темерер да се нареди сред първите, а по-скоро деликатната му чувствителност, позволила му да усети липсата на одобрение от страна на другите дракони.

— Все пак ми се ще да намеря начин да го успокоя — тъжно промълви Уил. Усещаше, че оттук нататък всяко хранене ще бъде източник на ново нещастие за Империята и това не можеше да се избегне, освен ако драконът не се хранеше по различно време, което щеше само да го накара да се чувства още по-изолиран от останалите.

— О, дай му някоя дрънкулка и ще се оправи — предложи Ранкин. — Невероятно е как такива неща им вдигат настроението. Когато звярът ми се умърлуши, му давам някое камъче и той грейва. Досуц като темпераментна любовница.

Лорънс не успя да сдържи усмивката си при абсурдността на шеговитото сравнение.

— Като стана въпрос, възнамерявам да му взема нашийник — продължи той по-сериозно, — подобно на онзи, който носи Селеритас, и вярвам, че наистина много ще му се зарадва. Но не мисля, че наоколо има място, откъдето да се поръча подобно украшение.

— Е, аз пък мога да ти предложа решение. Редовно летя до Единбург по куриерски задачи и знам, че там има неколцина чудесни бижутери. Някои дори предлагат предварително изработени украшения за дракони, тъй като на един полет разстояние има немалко драконови терени. Ако желаеш да ме придружиш, с радост ще те заведа — каза Ранкин. — Следващият ми полет е тази събота и без проблем ще те върна до обяд, ако тръгнем сутринта.

— Благодаря. Много съм ти задължен. — Лорънс бе приятно изненадан. — Ще уведомя Селеритас и ще го помоля за разрешение.

На следващата сутрин Селеритас се намръщи на молбата и изгледа Лорънс с присвити очи.

— Искаш да отидеш с капитан Ранкин? Е, това ще ти е последният ден свобода за дълго време напред, тъй като трябва да си тук през всеки миг от обучението на Темерер.

Уилям се изненада от почти яростния му тон.

— Уверявам ви, че нямам никакви възражения. — Изумен, той се чудеше дали главният инструктор смята, че се опитва да се измъкне от задълженията си. — Не съм си и представял, че ще бъде другояче, и съм наясно с неотложната ситуация. Ако отсъствието ми ще причини неудобство, моля ви да не се колебаете в отказа си.

Каквато и да бе причината за първоначалното му неодобрение, сега Селеритас се посмекчи.

— По една случайност наземният екипаж ще има нужда от един ден за смяна на екипировката на Темерер — по-спокойно каза той. — Предполагам, че можем да понесем отсъствието ти, освен ако Империята няма претенции да си там, докато му слагат новата юзда, тъй че си свободен да си направиш една последна екскурзия.

Темерер увери Уил, че няма нищо против, така че планът щеше да бъде изпълнен. Лорънс прекара следващите няколко вечери в измерване на врата му и на този на Максимус с идеята, че сегашните размери на Регала биха му дали добра приблизителна представа за размерите, които Империята щеше да достигне занапред. Обясни на Темерер, че мерките му трябва да са за юздата. Изгаряше от нетърпение да го изненада с подаръка и да види как той сваля част от терзанията, измъчващи обикновено самоуверения дракон.

Ранкин разглеждаше развеселен плановете и чертежите на Лорънс за вероятния дизайн на украшението. Вече двамата редовно играеха шах вечер и всеки път седяха заедно в столовата. Уил рядко намираше обща приказка с останалите летци. Съжаляваше за това, но не виждаше много смисъл да се натиска за вниманието им, особено при липсата на покана — и така му бе достатъчно добре. Струваше му се ясно, че и Ранкин стои настрана от общия живот на летците, навярно заради по-изтънчените си маниери, и ако двамата споделяха

подобно отношение от страна на другите, можеха поне да се наслаждават на компанията си.

Той и Бъркли все още се срещаха на закуска и тренираха всеки ден. Лорънс го намираше за талантлив летец и въздушен тактик. Но на вечеря или в компания Бъркли все мълчеше. Уил не бе сигурен, че иска да се сближава с него, нито пък дали подобен жест би се приел добре, затова се задоволяваше с учтивост и обсъждане на тактически въпроси. Все пак се познаваха едва от няколко дни — щеше да има достатъчно време да прецени истинския му характер.

Бе си наложил да реагира правилно при среща с капитан Харкорт, но тя като че ли странеше от него. Виждаше я само отдалеч, макар че скоро Темерер трябваше да полети с нейния дракон — Лили. Една сутрин обаче се засякоха на масата за закуска и в опит да започне непринуден разговор той я попита как така е кръстила дракона си Лили, мислейки си, че е някакво умалително като Воли. Девојката отново се изчерви цялата и каза много вдървено:

— Името ми хареса. А вие как дадохте името на Темерер?

— Ако трябва да съм напълно честен, нямах представа какъв е правилният начин да дам име на дракон, нито пък в онзи момент можех да разбера — отвърна Уил. Имаше усещането, че се е подхлъзнал. Никой преди не бе подлагал на въпрос необичайното име на Темерер и едва когато тя му отправи въпроса, му се стори, че е повдигнал болна тема.

— Нарекох го на кораб. Първият „Темерер“ бил спечелен от французите, а този, който е в момента на служба, има три палуби и деветдесет и осем оръдия — един от най-добрите ни бойни кораби.

След това признание девојката се поотпусна и сподели чистосърдечно:

— О, щом и при вас е така, не се срамувам да призная, че и с мен бе почти същото. Лили се излюпи преди пет години и нямах представа как да я нарека. Когато яйцето ѝ се втвърди, ме събудиха посред нощ в Единбург и ме хвърлиха на един Уинчестър. Едва успях да стигна до банята, преди да разчупи черупката. Когато тя ме прикани да ѝ дам име, просто зяпнах, понеже не можах да се сетя за нищо друго.

— Името е очарователно, Катрин, и ѝ подхожда напълно — изтъкна Ранкин, присъединявайки се към тях. — Добро утро, Лорънс. Видя ли вестника? Лорд Пу най-сетне успял да омъжи дъщеря си.

Феролд трябва да е бил на зор. — Тази клюка за хора, които Харкорт въобще не познаваше, я остави извън разговора. Преди Лорънс да е успял да смени темата, тя се извини, стана от масата и той загуби възможността да продължи разговора.

Останалите няколко дни преди екскурзията минаха бързо. Тренировките още включваха проверки на летателните умения на Темерер и експерименти как той и Максимус биха могли да бъдат включени във формацията на Лили. Селеритас ги караше да описват безкрайни обиколки около тренировъчната долина — понякога с минимален брой махове на крилето, понякога с максимална скорост, ала винаги плътно един до друг. Прекараха една запомняща се сутрин с главите надолу и накрая Лорънс бе целият червен и замаян. По-едрият Бъркли пуфтеше тежко и едва не падна от Максимус след последната обиколка — Лорънс трябваше да скочи и да му помогне да слезе, защото краката му не го държаха.

Максимус ръмжеше уплашено и обикаляше около него.

— Стига си стенал, Максимус. Няма нищо по-абсурдно от нещо с твоя размер да се прави на майка кокошка — изсумтя Бъркли и се стовари в стола, който слугите бързо бяха изнесли. — А, благодаря. — Той взе предложената му от Лорънс чаша бренди и отпи няколко глътки, докато той отвързваше шала му.

— Съжалявам, че ви подлагам на такова напрежение — каза Селеритас, когато Бъркли вече не се задъхваше и лицето му възвърна нормалния си цвят. — Обикновено тези тестове са разпределени в две седмици. Може би ви пришпорвам прекалено.

— Глупости, ей сега съм готов — веднага отвърна Бъркли. — Знам много добре, че не можем да отделим и миг, Селеритас, тъй че недей да ни бавиш заради мен.

— Лорънс, защо нещата са толкова спешни? — попита Темерер същата нощ след вечеря, когато отново седнаха да четат пред стената на двора. — Да не би да се задава някоя голяма битка и да имат нужда от нас?

Уил сложи пръст на страницата и затвори книгата.

— Не. Съжалявам, че те разочаровам, но сме твърде неопитни за големи военни действия. Малко вероятно е лорд Нелсън да е в състояние да унищожи френския Флот без помощта на някоя формация Лонгуинги, намиращи се в Англия. Нашата задача ще е да заемем

мястото им, тъй че да могат да заминат. Това наистина ще е голяма битка и макар че няма да участваме пряко, ще играем важна роля, уверявам те.

— Сигурно, но това не ми звучи особено вълнуващо — отбеляза Империялът. — Може пък французите да нахлуят в Англия и тогава ще се бием — заяви обнадеждено.

— Да се надяваме, че това няма да се случи — въздъхна Лорънс. — Ако Нелсън унищожи флотата им, това в общи линии ще сложи край на възможностите на Бонапарт да прехвърли армията си тук. Макар да съм чувал, че имал почти хиляда транспортни кораба, те са единствено за тази цел и нашият Флот ще потопи десетки от тях, ако се опитат да преминат без защитата на военни кораби.

Темерер въздъхна и положи глава на предните си крака.

— Ясно — изсумтя той.

Лорънс се засмя и го погали по носа.

— Какъв си ми кръвожаден — весело подхвърли мъжът. — Не се бой. Обещавам ти, че ще видим достатъчно битки, свършим ли веднъж с обучението. Над Канала често има сблъсъци например и тогава може да ни пратят да подкрепим някоя морска операция или да ни изпратят на самостоятелен набег.

Това ободри Темерер и той върна вниманието си към книгата с подобро настроение.

Петъкът премина в проверка на издръжливостта, за да разберат колко могат да издържат във въздуха двата дракона. Най-бавните членове на формацията щяха да са двата Йелоу Рийпъра, тъй че и Темерер, и Максимус се движеха с това по-бавно темпо по време на проверката, обикаляйки в безкрайни кръгове около долината, докато останалите летяха пред тях и изпълняваха упражнения под наблюдението на Селеритас.

Постоянният дъжд размазваше гледката, превръщайки целия пейзаж в сиво еднообразие, и действаше допълнително отегчаващо. Империялът често извърщаше глава, за да попита от колко време летят, и на Лорънс обикновено му се налагаше да го уведоми, че от предното питане е минал едва четвърт час. Уил поне можеше да наблюдава как формацията над тях се върти и гмурка във въздуха, а ярките цветове на драконите се открояваха на бледосивото небе. Горкият Темерер

трябваше да държи главата си право напред, успоредно на земята, за да поддържа оптимална стойка за летене.

След около три часа Максимус започна да изостава от темпото — размахваше все по-бавно огромните си криле, а главата му клюмаше. Бъркли го прибра и Темерер остана съвсем сам да описва обиколка след обиколка. Останалите от формацията се спуснаха в спирала към двора и Лорънс видя как драконите кимат на Максимус, накланяйки муцуни в уважение. От това разстояние не можеше да различи никакви думи, но ясно се виждаше, че разговарят спокойно помежду си, докато капитаните им се разхождат насам-натам и Селеритас, ги събира за да направи разбор на представянето им. Империялът също ги видя и въздъхна, ала не каза нищо. Уилям се наведе напред и го погали по врата, като се закле пред себе си да му донесе най-елегантното бижу, което може да намери в Единбург, пък ако ще да изтегли половината си спестявания за целта.

На следващата сутрин той излезе рано на двора, за да се сбoguва с Темерер преди пътуването с Ранкин. Щом излезе от залата обаче, внезапно се спря: малък наземен екипаж слагаше екипировката на Левитас, а до главата му стоеше Ранкин и четеше вестник, без да обръща особено внимание на приготовленията.

— Здравей, Лорънс! — поздрави го щастливо малкият дракон. — Виж, капитанът ми дойде! Днес летим до Единбург.

— Говорил си с него? — Ранкин погледна нагоре към Уил. — Виждам, че не преувеличаваш: компанията на дракони наистина ти се нрави. Надявам се скоро да не я намериш за отегчителна — подхвърли и се обърна към Левитас: — Днес ще вземеш и Лорънс. Трябва да се постараяш и да му покажеш добра скорост.

— О, да, обещавам — кимна Левитас и заклати нетърпеливо глава.

Лорънс се помъчи да отговори учтиво и бързо закрачи към Темерер, за да прикрие объркването си. Не знаеше какво да прави. Вече нямаше възможност да пропусне пътуването, без да се получи неприятна ситуация, почти му бе призляло. През последните няколко дни бе свидетел на повече от достатъчно примери за нещастieto и самотата на Левитас. Малкият дракон все се оглеждаше в очакване на

ездач, който не идваше, и ако той или юздата му получаваха някакви нормални грижи, то бе защото Уил насърчаваше кадетите да се грижат за него и защото бе помолил Холин да почиства редовно юздата. Че Ранкин е отговорен за тази занемареност, бе горчиво разочарование. Да види човек как Левитас раболепничи пред него и колко е благодарен и за най-хладната проява на внимание бе направо болезнено.

Видени през призмата на занемаряването на собствения му дракон, коментарите на Ранкин за драконите звучаха презрително — нещо странно и неприятно в устата на летец. А фактът, че странеше от останалите летци, също не говореше за добър вкус. Всеки друг летец би представил дракона си веднага след себе си, единствено Ранкин бе счел фамилиното си име за по-важно, оставяйки Лорънс случайно да открие, че към него е зачислен Левитас. Уил обаче се бе заблудил напълно и сега осъзнаваше, че по-възможно най-непредпазливия начин е насърчавал познанството си с човек, когото никога не би могъл да уважава.

Той помилва Темерер и му каза няколко утешителни думи, насочени главно към него самия.

— Нещо не е наред ли, Лорънс? — попита Импералят и го побутна лекичко с нос, явно притеснен. — Не ми изглеждаш добре.

— Не, напълно съм добре, уверявам те. — Мъжът направи опит да звучи нормално. — Сигурен ли си, че нямаш нищо против заминаването ми? — попита с плаха надежда.

— Никак, а и ще се върнеш до вечерта, нали? — попита Темерер. — Сега, когато приключихме с Дънкан, се надявах да ми почетеш още малко математика. Стори ми се много интересно, когато ми обясняваше как можеш да разбереш къде си при дълго плаване, като знаеш само няколко уравнения и колко време е минало.

Уилям бе загърбил тотално математиката, след като едва успя да натъпче основите на тригонометрията в главата си.

— Разбира се, ако желаш — каза, макар трудно да удържаше раздразнението от гласа си. — Но си мислех, че ще ти хареса да почетем още малко за китайските дракони...

— О, да, и това ще е чудесно. То е следващото — въодушеви се Импералят. — Колко е хубаво, че има толкова много книги! За толкова различни неща...

Ако това щеше да прогони унието на Темерер, Лорънс бе готов дори да си припомни латинския и да му прочете *Принципиа Математика* в оригинал. Тъй че само въздъхна тихичко.

— Много добре, тогава те оставям в ръцете на наземния екипаж. Виждам ги, че идват.

Холин водеше групата. Младежът вършеше толкова добра работа с юздата на Темерер и се грижеше тъй старателно за Левитас, че Уил го спомена на Селеритас и помоли да зачислят момчето към наземния екипаж на Темерер. За радост на Лорънс молбата му бе удовлетворена. Подобно назначение явно представляваше важно повишение.

— Господин Холин, бихте ли били така добър да ме представите на тези господа? — обърна се Уил към младежа.

Щом изслуша имената, той си ги повтори наум, за да ги запамети, изгледа целенасочено всеки един от тях и каза твърдо:

— Сигурен съм, че Темерер няма да ви създаде затруднения, но вярвам, че ще запомните да се допитвате до него, когато работите. Темерер, не се колебай да уведомяваш тези мъже, ако забележиш и най-дребното неудобство или затруднение при движение.

Случаят с Левитас бе доказателство, че някои работници занемаряват екипировката на поверения им дракон, ако капитанът му не внимава и, наистина, това можеше да се очаква. Макар и да не се опасяваше от нещо подобно от страна на Холин, Уил искаше да подчертае ясно на другите, че няма да търпи безхаберие по отношение на Империята. И ако тази му строгост го определи веднъж завинаги като суров капитан, така да бъде. Навярно бе такъв... в сравнение с другите летци. Нямаше да пренебрегне онова, което възприемаше като свой дълг, само за да бъде харесван.

В отговор чу хорово мърморене: „Много добре“ и „Нямаш грижи“. Успя да не обърне внимание на повдигнатите вежди и споглежданията.

— Добре тогава, продължавайте. — Той кимна за последно и се обърна, за да се присъедини към Ранкин.

Цялото удоволствие от предстоящото пътуване се бе изпарило. Крайно противно му беше да стои безучастен, когато Ранкин се скара на Левитас, нареждайки му да се прегърби неудобно, за да могат двамата да се качат. Уил се покачи максимално бързо и направи всичко

по силите си да се настани там, където теглото му ще причини възможно най-малки затруднения на дракона.

Поне полетът премина бързо. Левитас бе изключително бърз и земята се носеше под тях с невероятна скорост.

Уил с радост установи, че темпото им правеше разговорите почти невъзможни, ето защо си позволи да дава само кратки отговори на Ранкин. Приземиха се след по-малко от два часа в голямата, обградена от стени база, простираща се под бдителното око на Единбургския замък.

— Стой тук тих. Не искам да чувам, че си досаждал на екипажа, когато се върна — рязко отсече Ранкин, след като слезе. Той омота поводите на Левитас около един стълб, сякаш драконът беше кон, та да стои вързан.

— Може да ядеш, когато се върнем в Лох Лаган.

— Не искам да ги притеснявам и мога да изчакам за ядене, но съм малко жаден — примоли се Левитас. — Опитах се да летя възможно най-бързо — добави той.

— Да, наистина беше много бърз, Левитас, за което съм ти много благодарен. Разбира се, че трябва да пийнеш вода — намеси се Уил. Вече не можеше да търпи. — Хей, вие там! — подвижна на наземните работници, безделнически на границата на полето. Нито един не се бе размърдал при приземяването на Левитас. — Веднага донесете чисто корито вода и се погрижете за юздата му!

Мъжете изглеждаха леко изненадани, но се захванаха за работа под тежкия поглед на Лорънс. Ранкин не възрази, въпреки че докато изкачваха стълбите на път от базата към улиците на града, отбеляза:

— Виждам, че твърде много ги жалиш. Не съм особено изненадан — това е обичайно поведение сред летците, — но трябва да ти кажа, че намирам дисциплината за доста по-подходяща от глезенето. Левитас например трябва да е винаги готов за дълъг и опасен полет. Това, че се е научил на лишения, му влияе благотворно.

Конфузността на ситуацията се стовари с пълна сила върху Лорънс. Тук бе като гост на Ранкин и щеше да се върне с него вечерта. При все това не можа да се стърпи:

— Няма да лъжа, че питая най-топли чувства към драконите като цяло. В досегашния си опит съм открил, че всички те са очарователни и заслужават само уважение. Също така съм несъгласен, че полагането

на обичайни и разумни грижи може да се тълкува като глезене, и винаги съм забелязвал, че лишенията и трудностите, когато са необходими, се понасят по-добре от хора, които не са били подлагани на тях без причина.

— Да, но както знаеш, драконите не са хора. Няма да споря с теб — безгрижно отговори Ранкин и това ядоса Лорънс още повече. Ако мъжът бе готов да защити философията си, тя би била искрена, макар и погрешна позиция. Обаче явно не беше. Джереми просто мислеше за комфорта си и тези му забележки служеха само като извинение за пренебрежението, което демонстрираше.

За щастие скоро стигнаха до кръстопътя, където трябваше да се разделят. На Лорънс нямаше да му се налага да търпи повече компанията на Ранкин, тъй като той трябваше да обиколи военните представителства в града. Имаха уговорка да се срещнат в базата преди заминаване и Уил с радост си взе довиждане със спътника си.

През следващия един час се разхождаше из Единбург без цел и посока, за да прочисти съзнанието си и да върне самообладанието си. Не виждаше директен начин да улесни живота на Левитас, а и Ранкин очевидно бе неуязвим за всякакво неодобрение. Сега си припомни мълчанието на Бъркли, явното смущение на Харкорт, отношението на останалите летци и неодобрението на Селеритас. Жегна го мисълта, че като бе показал такава близост с Ранкин, бе създал впечатлението, че одобрява поведението му.

Да, напълно си заслужаваше студентите погледи на другите офицери. Безсмислено бе да каже, че не е знаел — трябвало е да узнае. Вместо да положи усилията да научи повече за живота на новите си бойни другари, той се бе хвърлил в познанство с единствения, когото те отбягваха и гледаха накриво. И трудно можеше да се извини с това, че не се е консултирал с тях или не се е доверил на всеобщата им оценка.

Трябваше да положи немалко усилия, за да се успокои. Не можеше лесно да поправи щетите от тези лекомислени дни, но можеше и щеше да промени поведението си оттук нататък. Като покаже отдадеността и усилията, които Темерер напълно заслужаваше, можеше да докаже, че нито одобрява, нито има намерението да занемари задълженията си. Чрез внимание и учтивост към тези, с които тренираше — Бъркли и останалите капитани от формацията им,

— можеше да им демонстрира, че не се мисли за нещо повече от тях. Тези малки стъпки щяха да му отнемат доста време, ала бяха единственото, което бе способен да предприеме. Можеше само да се реши на тях и да се приготви да изтърпи колкото време бе нужно, докато постигне желанния ефект.

Когато най-сетне спря да се самообвинява, той се ориентира и забърза към офисите на Кралската банка. Обикновено работеше с „Дръмондс“ в Лондон, но когато бе научил, че е разпределен в Лох Лаган, бе писал на агента, занимаващ се с парите му от военните набези, да пренасочи наградата от залавянето на „Дружба“ тук. Още щом даде името си, разбра, че инструкциите му са били получени и изпълнени. Веднага го въведоха в уединен кабинет и го обсипаха с особена дружелюбност.

Господин Донелсън, банкерът, с радост уведоми Лорънс, че парите от наградата за „Дружба“ включват и премия за Темерер, равна на стойността на неизлюпено яйце от същата порода.

— Не че, доколкото разбирам, е лесно да се уточни конкретна сума, защото нямаме представа какво са платили за него французите, но накрая яйцето бе приравнено до това на Копър Регал и съм щастлив да ви съобщя, че вашият дял от две осми е равен на почти четиринадесет хиляди паунда — завърши той, оставяйки Лорънс онемял.

След като възвърна ума и дума с помощта на чаша превъзходно бренди, Лорънс почти веднага прозря зад тази изключителна сума егоистичните домогвания на Адмирал Крофт. Обаче нямаше нищо против. След кратко обсъждане, което завърши с позволението му около половината пари да бъдат инвестирани от негово име в облигации, той стисна ентузиазизирано ръката на господин Доналдсън и прибра една купчина банкноти и златни монети, плюс документ, с който да докаже на търговците платежоспособността си. Тези новини му помогнаха да си повдигне настроението и впоследствие той се поглези допълнително, като си купи доста книги и разгледа няколко различни ценни накита, представяйки си радостта на Темерер от подаръците.

Най-накрая се спря на масивен медальон от платина — почти като нагръдник, инкрустиран със сапфири и огромна перла в средата. Накитът се окачваше около врата на дракона с верига, която можеше да

се удължи с порастването на Темерер. Цената го накара да хлъцне, но въпреки това подписа чека с безразсъдна смелост и изчака, докато едно момче изтича до банката да удостовери сумата, така че Лорънс да може веднага да вземе добре опакованото бижу — трудна задача с оглед на тежестта му.

Оттам отиде право в базата и пристигна час по-рано от уговореното време. Левитас си лежеше на същия пращен терен за приземяване, увил опашка около себе си. Изглеждаше самотен и уморен, явно никой не се бе погрижил за него. В базата гледаха малко стадо овце. Лорънс нареди да заколят една и да му я донесат, а после прекара времето до появата на Ранкин в тих разговор с дракона.

Обратният полет бе малко по-дълъг от този на отиване и Джереми сгълча Левитас, когато се приземиха. Без да се съобразява дали би било грубо, или не, Уил го прекъсна, като похвали дракона и го потупа одобрително. Това обаче не бе достатъчно и Лорънс се натъжи при вида на малкия дракон, сгущен безмълвно в един ъгъл, след като ездачът му го остави. Въздушното командване обаче бе поверило Левитас на Ранкин и Уилям нямаше право да се меси, а и Джереми бе по-старши от него.

Новата юзда на Темерер стоеше сглобена върху две пейки в единия край на двора, а на широкия ремък за шията със сребърни нитове бе изписано името му. Империялът стоеше отвън и съзерцаваше притихналата долина на езерото, която постепенно се покриваше със сенки под късното следобедно слънце. Погледът му бе замислен, а очите му — малко тъжни. Лорънс веднага се доближи до него, натоварен с тежките пакети.

Темерер така се зарадва на медальона, че прогони не само собственото си унило настроение, но и това на Лорънс. Платината сияеше върху черната му кожа и когато Уил му сложи украшението, той го повдигна леко с предната си лапа и заразглежда с огромно задоволство голямата перла, а зениците му се разшириха като паници, за да може да я разгледа по-добре.

— Толкова харесвам перли, Лорънс! — възкликна, побутвайки го благодарно с нос. — Много е красив. Но не е ли ужасно скъп?

— Струва си всяко пени, за да те видя тъй сияещ — каза Уил, имайки предвид, че си струва всяко пени да го види тъй щастлив. — Парите от залавянето на „Дружба“ са дошли, тъй че съм с пълни

джобове, драги мой. Наистина бе крайно време, защото по-голямата част от наградата идва от завземането на яйцето ти.

— Е, аз с нищо не съм помогнал, макар да се радвам много, че се случи — рече Империялът. — Сигурен съм, че не бих харесал никой френски капитан и наполовина колкото теб. О, Лорънс, толкова съм щастлив, а и никой от другите няма нещо тъй хубаво! — Той се сгуши около Уил, издавайки дълбока въздишка на удовлетворение.

Мъжът се покачи в сгъвката на единия преден крак и след като се намести, започна да гали крилатия си приятел, радвайки се на тихото му наслаждение. Разбира се, ако френският кораб не се бе забавил — а именно това им позволи да го заловят, — сега на гърба на Темерер щеше да седи някой френски летец. Досега Уил не се бе замислял какво би се случило. Вероятно мъжът проклинаше късмета си — французите със сигурност бяха узнали, че яйцето е похитено, дори и да не знаеха, че от него се е излюпил Империял, или пък че Темерер е бил успешно обяден.

Той вдигна поглед към нагиздения дракон и усети как цялата останала тъга и безпокойство го напускат. Каквото и да се случеше, едва ли можеше да се оплаква от жребия на съдбата... особено в сравнение с горкия нещастник.

— Донесъл съм ти и някои книги — добави. — С Нютон ли да започнем? Намерих превод на неговото съчинение за принципите на математиката, макар да трябва да те предупредя, че никак няма да разбирам това, което ти чета. Хич не ме бива в математиката, като изключим това, което учителите са ми набили в главата, за да мога да плавам.

— О, да, моля те — зарадва се Темерер, отвърщайки за миг поглед от новото си съкровище. — Сигурен съм, че заедно ще успеем да го разберем, колкото и сложно да е.

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин Лорънс се събуди рано и закуси сам, за да има малко време преди тренировката. Предната вечер бе проверил внимателно новата юзда, разгледал бе всеки шев и бе пробвал стабилността на всички пръстени. Темерер пък го увери, че новата му екипировка е много удобна и работниците от наземния екип се грижат за удобството му. Мъжът прецени, че е време за жест на благодарност и след като пресметна някои неща наум, излезе и се упъти към работилниците.

Холин вече работеше в бараката си и щом зърна Лорънс, веднага пристъпи навън.

— Добро утро, сър. Надявам се, че няма проблеми с юздата? — попита младежът.

— Никакви. Поздравявам теб и колегите ти за чудесната работа — рече Уил. — Изглежда превъзходно и Темерер ми каза, че се чувства много добре в нея. Ако обичаш, кажи на другите, че ще добавя половин крона към заплатата на всеки от бригадата.

— О, много мило от ваша страна, сър — възкликна Холин, доволен, но не и изненадан. Лорънс се зарадва на реакцията му. Допълнителна дажба ром или грог не би била особено жадувано възнаграждение за хора, които лесно можеха да си купят алкохол от близкото селце, а летците получаваха повече от моряците, така че Лорънс се чудеше каква би била подходящата сума — искаше да възнагради старанието им, но без да изглежда така, сякаш се опитва да купи лоялността им.

— Също така искам да те похваля лично — добави Лорънс, вече по-спокоен. — Юздата на Левитас изглежда много по-добре и той самият е по-спокоен. Задължен съм ти — знам, че това не е част от задълженията ти.

— А! Няма нищо — каза Холин с широка усмивка. — Дребосъкът толкова се зарадва, че ми стана хубаво, като го направих. Ще го наглеждам от време на време, та да съм сигурен, че всичко му е наред. Изглежда ми малко самотен — добави.

Лорънс никога не би дръзнал да критикува друг офицер пред член на наземната бригада. Ето защо се задоволи само с:

— Мисля, че несъмнено е бил благодарен за вниманието и ако имаш време, ще се радвам да го наглеждаш.

Това бе последният момент, в който имаше време да мисли за Левитас или каквото и да било, освен непосредствените му задачи. Селеритас бе приключил с проучването на способностите на Темерер във въздуха и сега, когато Империята вече разполагаше с чудесната си нова юзда, започнаха истинските тренировки. В началото Лорънс едва се дотърпяше до леглото си от масата за вечеря и призори се налагаше слугите да го будят. При разговорите на вечеря едва успяваше да смотолечи нещо и прекарваше всеки един свободен момент, дремейки с Темерер на слънце или потънал във влажната горещина на банята.

Селеритас бе толкова безмилостен, колкото и неуморен. Нижеха се безкрайни повторения на този вид завой или онази последователност от виражи и пикирания. Следваха кратки бомбардировачески набези при максимална скорост, където белмените мятаха тренировъчни бомби към мишените далеч долу в долината. Дълги часове стрелба, докато Темерер се научи да не мигва при пълен залп от осем пушки точно зад ушите му. Тренировки по придвижване и маневри, докато вече не трепваше, когато се катереха напред-назад по него или юздата му се изместваше. И като финал на работата за деня още летене за издръжливост, безспирно в кръг, докато Империята не удвои времето, за което можеше да поддържа най-висока скорост.

А докато Темерер лежеше проснат на тренировъчния двор и дишаше тежко, главният инструктор караше Лорънс да упражнява придвижване по юздата и по халки, закачени за скалната стена, за да се приучи към това, което другите летци бяха овладели още в най-ранните си години в службата. Приличаше на това да се катериш по мачтите по време на буря, ако човек си представи, че корабът се движи с шейсет километра в час и всеки момент може да се обърне настрана или с главата надолу. През първата седмица ръцете му постоянно се изплъзваха и без закопчалките би пропаднал надолу към смъртта си поне двадесетина пъти.

Веднага щом тренировъчното летене за деня приключеше, Селеритас ги оставяше в ръцете на стария капитан Джолсън, който ги

обучаваше по въздушна сигнализация. Огнените и флаговите сигнали за предаване на общи инструкции бяха донякъде сходни с тези във Флота и основните не затрудниха Лорънс. Необходимостта драконите да се координират бързо наред полет обаче правеше непрактичен обикновения метод за предаване на съобщения. В резултат списъкът от сигнали бе много по-дълъг, а някои изискваха цели шест флага и всичките трябваше да бъдат запаметени, тъй като един капитан не можеше да разчита само на сигналчика си. Да видиш и реагираш на сигнал дори секунда по-рано можеше да има огромно значение, ето защо драконът и капитанът му трябваше да ги знаят до един. Сигналчикът присъстваше на борда най-вече като застраховка и задълженията му се изчерпваха с това да праща сигнали от името на Лорънс и да привлича вниманието му към новите, изпратени по време на битка.

За смущение на Уил се оказа, че Темерер научава знаците по-бързо от него. Дори Джолсън сериозно се изненада от уменията на дракона.

— Освен това е и твърде пораснал, за да ги учи — каза той на Лорънс. — Обикновено започваме с инструкциите още от деня след излюпването. Не исках да го казвам преди, за да не ви обезкуража, но очаквах да има сериозни затруднения. Ако дракончетата са малко бавни и не научат всичките сигнали до края на петата или шестата седмица, най-сложните са им голяма мъка. Но ето че Темерер е доста по-възрастен, а ги учи все едно току-що е изскочил от яйцето.

Ала макар Империялът да не срещаше особени трудности, усилието при запомнянето и постоянното повтаряне ги уморяваше почти колкото физическите упражнения. Така минаха пет седмици тежка работа, без никаква почивка — дори и в неделите. Напредваха заедно с Максимус и Бъркли през серии от все по-сложни маневри, които да научат, преди да влязат във формацията, и през цялото време драконите растяха. В края на периода Максимус почти бе достигнал пълните си размери, а Темерер бе само един човешки бой по-нисък, макар че беше по-слаб и растежът му се ограничаваше предимно до масата и крилете му, а не на ръст.

Пропорциите му бяха прекрасни, опашката — дълга и изящна, а крилете му прилягаха елегантно по тялото и изглеждаха точно както трябва, когато ги разпереше. Цветът му бе станал още по-дълбок,

черната му кожа стана твърда и лъскава, с изключение на носа, а сините и бледосивите багри по ръбовете на крилете му се разпространиха и другаде и станаха опалесцентни. За пристрастния поглед на Лорънс Темерер бе най-красивият дракон в цялата база, дори и без огромната блестяща перла, украсила гърдите му.

Постоянните занимания, както и бързият растеж, бяха поразявали унинието на Империята. Сега той бе по-едър от всички други дракони, с изключение на Максимус. Дори Лили бе по-ниска от него, макар размахът на крилете ѝ още да надхвърляше неговия. Темерер не се буташе напред и не получаваше предимство при храненето, ала Лорънс на няколко пъти забеляза, че повечето дракони несъзнателно му правят път.

Правеха си компания най-вече един на друг. Рядко се разделяха, освен по време на хранене и сън, и Лорънс нямаше особена нужда от други хора. Даже се радваше на възможността да избягва общуването с Ранкин. Чувстваше, че с резервираното си поведение поне е спрял развитието на запознанството им. В същото време дружбата им с Максимус и Бъркли пък се задълбочаваше, което им позволяваше да не се изолират напълно от другарите си, макар Темерер още да предпочиташе да спи на терените отгатак стената, а не на двора с другите дракони.

Вече им бяха зачислили наземен екипаж — освен ръководителя Холин, той включваше в ядрото си Прат и Бел — съответно отговорници по бронята и кожените части, — заедно с оръжейника Калоуей. Малко дракони имаха повече от това, ала когато Темерер продължи да расте, към тях неохотно бяха добавени и помощници — първо един, а след това и втори за всеки от главните членове на бригадата. Накрая общият състав наброяваше едва с неколцина по-малко от този на Максимус. Отговорникът по юздата се казваше Фелоус — тих, но сигурен човек с повече от десет години опит и с талант да убеждава Корпуса да отпускат допълнителни хора. Той успя да намери за Лорънс осмина мъже, които да се занимават с юздата на Темерер. Уил продължаваше да настоява екипировката на Империята да бъде сваляна всеки път, когато е възможно, ето защо от тях наистина имаше голяма нужда.

Останалата част от екипажа на Лорънс се състоеше от офицери. Дори обикновените помощници щяха да имат ранг на офицери в

обучение. Това се струваше странно на Уил, който бе свикнал да командва десетина новаци на всеки умел моряк. Тук нямаше място за жестока дисциплина. Не можеше да си позволи да удря или мъмри тези летци, а най-тежкото наказание би било да изгони някого. Лорънс не отричаше, че това положение му харесва повече, макар да се чувстваше неприятно, задето признава, па макар и пред себе си, несъвършенствата на Флота.

За негова изненада, не можа да намери никакви по-сериозни недостатъци у офицерите си. Половината му стрелци бяха напълно начинаещи, едва научили се от коя страна да държат пушката. Въпреки това сякаш проявяваха достатъчно желание и бързо напредваха — Колинс прибързваше, но имаше точен мерник, и ако Донел и Дън все още имаха проблеми с уцелването на мишената, поне презареждаха бързо. Лейтенантът им Ригс бе малко несполучливо назначение — бе сприхав и гневлив, склонен да крещи дори за малки грешки. Самият той стреляше превъзходно и разбираше от работата си, ала Лорънс би предпочел малко по-хладнокръвен командир за останалите. Не разполагаше обаче със свободен избор по отношение на хората си. Ригс имаше старшинство и се бе отличил в службата, така че поне бе заслужил позицията си, което го издигаше над сума ти офицери, с които Уил бе принуден да служи във Флота.

Постоянният въздушен екипаж, топмените и белмените, отговорни за екипировката на Темерер по време на полет, както и по-старшите офицери и съгледвачите, още не бяха определени. Повечето от все още неназначените младши офицери първо щяха да заемат позиции на Империята по време на тренировъчния цикъл и едва после щяха да получат окончателен отговор. Селеритас бе обяснил, че това е обичаен подход, използван, за да имат летците достъп до колкото се може повече видове дракони, тъй като похватите са много различни в зависимост от породата. Мартин се справи добре, когато дойде неговият ред, и Лорънс се надяваше, че не може да му издейства постоянна работа на борда на Темерер. Още няколко обещаващи младежи му направиха добро впечатление.

Единственото му истинско притеснение бе свързано с избора на първи лейтенант. Остана разочарован от първите трима кандидати: всички се представиха прилично, но у никого не забеляза особен талант, а трябваше да е придирчив — ако не заради себе си, то заради

Темерер. Още по-неприятното беше, че вече бе ред на Гранби и макар лейтенантът да изпълняваше задълженията си перфектно, винаги се обръщаше към Уил със „сър“ и постоянно натъртваше на подчинението си в очевиден контраст с останалите, смущавайки по този начин и тях. Лорънс не можеше да не се сети със съжаление за Том Райли.

Ала като се изключи това, беше доволен, макар че бе все по-нетърпелив да приключи с тренировъчните маневри. За щастие Селеритас бе обявил, че Темерер и Максимус са почти готови да се присъединят към формацията. Оставаше да овладеят само последните сложни маневри, при които летяха изцяло с главата надолу. Една ясна утрин двата дракона тъкмо ги упражняваха, когато Империялът отбеляза:

— Това там е Воли и идва насам.

Лорънс вдигна глава и забеляза малко сиво петънце да лети бързо към базата.

Воли се спусна право в долината и се приземи на тренировъчната площадка, в нарушение на правилата за тренировки, и капитан Джеймс скочи от гърба на дракона си, за да поговори със Селеритас. Заинтригуван, Темерер се поизправи и спря напред полета си, за да наблюдава. Целият екипаж бе хвърлен в хаос, с изключение на Лорънс, който вече беше свикнал с тази маневра. Максимус продължи още известно време, докато не забеляза, че е сам — тогава се обърна и пое обратно въпреки гръмогласните протести на Бъркли.

— Какво мислиш, че е? — избоботи Максимус. Неспособен да се рее на едно място във въздуха, той трябваше да кръжи около Темерер.

— Какво те интересува, говедо такова? Ако е нещо, дето те засяга, ще ти кажат — изрева Бъркли. — Почвай пак с упражненията!

— Не знам. Може да питаме Воли — предложи Темерер. — А и вече няма смисъл да правим маневри. Тези вече ги знаем всичките — добави. Звучеше толкова упорито, че Лорънс се стресна. Намръщен, той се наведе напред, но преди да продума, Селеритас ги привика спешно.

— В Северно море, при Абърдийн, се е състояло въздушно сражение — каза той без никакви въведения веднага щом се приземиха. — Няколко дракона от базата извън Единбург са откликнали на сигнали за помощ от града. Въпреки че са отблъснали

френското нападение, Викториатос е бил ранен. Много е отслабнал и му е трудно да се държи във въздуха. Вие двамата сте достатъчно едри да го крепите и да помогнете да го върнем по-бързо. Волатил и капитан Джеймс ще ви водят. Тръгвайте веднага.

Воли пое водачеството и се изстреля със светкавична скорост, като стоеше на ръба на полезрението им. Максимус не изоставаше и от Темерер, тъй че Бъркли и Лорънс, посредством сигнализация с флагове и някое друго провикване през рупорите, се разбраха Империалът да избърза напред, а екипажът му да праща светлинни сигнали на равни интервали, за да маркира посоката за Максимус.

Когато се уговориха, Темерер ускори много бързо. Твърде бързо, помисли си Лорънс. Разстоянието не бе дълго за дракон — Абърдийн се намираше на около двеста километра, а и другите дракони се движеха към тях. Обаче трябваше да изминат и същото разстояние на връщане, крепейки Викториатос, и въпреки че летяха над твърда земя, нямаше да кацат за почивка с ранения дракон — после не биха могли да го вдигнат от земята. Ето защо можеха да пътуват и с по-разумна скорост.

Лорънс хвърли поглед надолу към хронометъра, закрепен за юздата на Темерер, изчака стрелката, отмерваща минутите да помръдне, и преброи маховете на крилето. Двадесет и пет взела — твърде бързо.

— По-бавно, Темерер, моля те! — извика той. — Доста работа ни предстои.

— Изобщо не съм уморен — отвърна Империалът, но намали скоростта. Лорънс регистрира новата скорост — петнадесет взела. Добро темпо, което Темерер можеше да поддържа за неопределено време.

— Извикайте господин Гранби — нареди Уил. Не след дълго лейтенантът се катереше към позицията на Лорънс в основата на врата, като боравеше сръчно със закопчалките, за да се придвижва.

— Как мислите, каква би била максималната скорост на ранения дракон? — попита го капитанът.

Този път Гранби не отвърна със студена формалност, а с мисъл — всички летци бяха станали извънредно сериозни при новините за ранения дракон.

— Викториатос е Парнасий — каза лейтенантът. — Едър дракон от средна категория. По-тежък от Рийпър. В Единбург нямат бойци тежка категория, тъй че вероятно го крепят други като него. Биха летели с не повече от дванадесет мили в час.

Лорънс приравни наум милите към възли и кимна. Значи Темерер се движеше почти двойно по-бързо. Имайки предвид скоростта на Воли на отиване, имаха около три часа, преди да започнат да се оглеждат за другите дракони.

— Много добре. Най-добре да използваме времето. Кажете на топмените и белмените да си разменят местата. Струва ми се, че ще се упражним в малко стрелба.

Той самият се чувстваше спокоен и уравновесен, но усещаше вълнението на Темерер, изразявано от леки тръпки по шията му. Разбира се, това бе първата акция на Империята и Лорънс погали успокояващо потрепващата кожа. Той размени закопчалките си и се обърна да наблюдава маневрите, които бе наредил. Един топмен слизаше надолу към корема, а в същото време белмен се изкачваше от другата страна, така че двете тежести се балансираха. Току-що качилият се мъж се закопча, подръпна сигналния ремък, оцветен в черно и бяло, и го придвижи напред. След миг ремъкът помръдна отново, което значеше, че този отдолу също е изпълнил маневрата. Всичко мина гладко — Темерер носеше трима топмени и трима белмени, а размяната им отне по-малко от пет минути.

— Господин Алън — рязко се обърна Уил към един от съгледвачите — по-възрастен кадет, който скоро щеше да бъде повишен в мичман и който бе занемарил работата си, за да наблюдава действията на другите. — Можете ли да ми кажете какво има на северозапад? Не, не се обръщайте да гледате. Трябва да сте в състояние да отговорите в мига, когато ви попитам. Ще говоря с инструктора ви. Сега си гледайте работата.

Стрелците заеха позиции и Лорънс кимна на Гранби да даде заповедта. Топмените започнаха да мятат плоски керамични чинии, които прелитаха покрай стрелците, а те, един след друг, се опитваха да ги строят. Уил наблюдаваше и се мръщеше.

— Господин Гранби, господин Ригс, отбелязах дванадесет успешни попадения от двадесет мишени. Потвърждавате ли? Господа, мисля, че е излишно да споменавам, че това няма да ни свърши работа

срещу френските стрелци. Да започнем отново, по-бавно. Първо точност, после скорост, господин Колинс — моля ви, не прибързвайте.

Остави ги да тренират почти час, после накара всички да минат през сложното приспособяване на юздата към летене в буря. Сетне сам слезе да наглежда тези отдолу. В момента не разполагаха с палатки, тъй че не можеха да упражняват вдигане и сваляне на цялата екипировка, но се справяха достатъчно добре с маневрите и Лорънс реши, че биха имали приличен успех и с допълнителната екипировка.

От време на време Темерер поглеждаше назад с блеснали очи, ала това не му пречеше да се концентрира върху летенето си. Империялът се издигаше и спускаше, за да улови най-добрите въздушни течения, и напредваше с мощни, равномерни махове. Лорънс положи ръка на дългите и твърди като въжета мускули на могъщата шия, усети как се движат гладко под кожата и реши, че няма нужда да го разсейва с разговори. Знаеше и без да разговарят, че Темерер споделя удоволствието му най-сетне да приложат на практика тренировките си. Уил още не бе осъзнал собственото си усещане за безсилие от това да бъде понижен от командир в ученик, докато не се озова отново на активна служба.

По хронометър трите часа почти изтичаха и стана време да се подготвят да окажат помощ на ранения дракон. Максимус бе на около половин час зад тях и Темерер щеше да носи Викториатос сам, докато Регалът ги настигне.

— Господин Гранби — започна Лорънс, докато се закопчаваше в нормална позиция в основата на шията, — да разчистим гърба, всички мъже да слязат долу, без сигналчика и предните наблюдатели.

— Веднага, сър — кимна Гранби и веднага се обърна и се зае със задачите. Уил наблюдаваше работата му със смесица от задоволство и раздражение. За пръв път през последната седмица лейтенантът изпълняваше задълженията си, без да излъчва скована неприязън, и ефектът се забелязваше лесно — скоростта на всяка една процедура се подобри, множество дребни дефекти в разположението на юздата бяха поправени и атмосферата сред момчетата стана много по-спокойна. Налице бяха всички онези дреболии, с които един съвестен първи лейтенант можеше да подобри живота на екипажа, и това караше Лорънс да съжалява още повече за поведението му по-рано.

Волатил се обърна към тях малко след като разчистиха гърба. Джеймс го позиционира до Темерер и сложи ръце на устата си.

— Забелязах ги на два пункта на север и дванадесет градуса надолу. Ще трябва да се снишите и да ги подхванете отдолу. Не мисля, че Викториатос може да се вдигне повече от сегашното положение. — Той предаде цифрите с жестове, докато говореше.

— Много добре — извика през рупора си Лорънс и нареди на сигналчика също да потвърди с флаговете. Темерер бе твърде голям и Воли не можеше да се доближи, за да могат да комуникират безпроблемно.

При сигнала на Лорънс Империялът се спусна надолу и на хоризонта скоро се появи точка, която бързо се превърна в група дракони. Викториатос се разпознаваше веднага — наполовина по-голям от всеки от двата Рийпъра, които едва го крепяха. Макар раните му да бяха превързани, през плата се процеждаше кръв и очертаваше белезите от порязванията, нанесени навярно от ноктите на вражи зверове. Ноктите на Парнасия бяха необичайно дълги и изцапани с кръв, а челюстите му също. По-малките дракони под него изглеждаха съкрушени, а на борда на ранения бяха само капитанът и още половин дузина мъже.

— Сигнализирай към двамата поддържащи: „Пригответе се да отстъпите“ — нареди Лорънс. Младежът размаха цветните флагове в бърза последователност и получи бърз отговор — съобщението бе получено. Темерер вече бе заобиколил групата и сега се намираше там, където трябваше — точно под втория поддържащ дракон и малко зад него.

— Темерер, готов ли си вече? — Бяха практикували тази маневра на тренировките, но сега щеше да им е още по-трудно: раненият звяр едва размахваше криле, притворил очи от болка и изтощение. Другите два дракона очевидно също се бяха уморили. Трябваше плавно да се отстранят, а Темерер бързо да ги замести. Ако Викториатос започнеше да пада, това щеше да е крайт — просто нямаше как да бъде спрян.

— Да. Моля те, нека побързаме — изглеждат толкова уморени — изтъкна Империялът, поглеждайки назад. Свил мускули в готовност, той летеше наравно с другите и вече нищо не можеше да се спечели с изчакване.

— Сигнализирай: „Сменете позиции при сигнал на водещия дракон“ — нареди Уил.

Флаговете изпратиха съобщението. То бе прието. Тогава от двете страни на предния Йелоу Рийпър червените флагове бяха заменени със зелени.

Задният се спусна надолу и се отдръпна бързо, а Темерер се стрелна напред. Предният обаче се позабави, нарушавайки ритъма на летежа си, и Викториатос се наклони напред, докато Рийпърът се опитваше още да се сниши и да направи място.

— Спускай се, по дяволите, спускай се! — изрева Лорънс с пълно гърло. Малкият дракон размахваше опашка в опасна близост до главата на Темерер и той не можеше да се придвижи напред.

Рийпърът се отказа от маневрата и просто сгъна криле. Падайки като камък, той освободи пътя.

— Темерер, трябва да го преместиш малко по-нагоре, за да се придвижим напред — извика отново Уил. Задните части на Викториатос бяха върху раменете на Империяла, а огромният корем — на по-малко от метър над главите им. Раненият дракон едва смогваше да го държи вдигнат.

Темерер раздвижи глава, за да покаже, че е чул и разбрал. Той започна да размахва бързо крилето си под ъгъл, като избутваше падащия Парнасий нагоре само на мускули, след което сви рязко криле. Кратко, ужасяващо падане, след което отново ги разпери. С един-единствен мощен тласък Империялът се премести в правилна позиция, а Викториатос се отпусна тежко върху него.

Лорънс изпита неизразимо облекчение и в същия миг Темерер изрева от болка. Капитанът се обърна и видя как, в объркването и агонията си, Викториатос дращи с лапи по Империяла — огромните му нокти бяха одрали рамото и едната страна на Темерер. Отгоре се чуваха виковете на другия капитан. Парнасият се успокои, ала Империялът вече кървеше и ремъците от разкъсаната юзда се мятаха на вятъра.

Бързо губеха височина — Темерер едва издържаше теглото на другия дракон. Лорънс бясно се въртеше в закопчалките си, като викаше на сигналчика да уведоми тези отдолу. Момчето се спусна до половината на вратния ремък, бясно размахвайки червено-белия флаг. След миг Уил зърна Гранби и още двамина да се качват с превръзки за

раните. Те можеха да стигнат до там по-бързо от него. Той погали Империята и се помъчи да го успокои, макар че едва контролираше гласа си. Темерер не се обърна, за да отговори, а смело продължи да размахва криле, въпреки че главата му клюмаше от усилието.

— Не са дълбоки! — провикна се Гранби, докато работеше по порязванията, и Лорънс отново започна да мисли ясно. Юздата се клатеше на гърба на Темерер. Заедно с повечето по-малки части на такелажа, главният ремък, минаващ през раменете, бе почти срязан и се държеше само на телта, която представляваше рамката му. Обработената кожа обаче се късаше, а след нея и телта щеше да се счупи под тежестта на всички хора и багаж отдолу.

— Всички! Свалете коланите си и ми ги дайте. — Трите момчета, сигналчикът и наблюдателите, бяха единствените останали отгоре, до него. — Хванете се добре за юздата и пъхнете ръце или крака под нея. — Кожата на коланите беше дебела, добре защита и смазана, а закопчалките бяха от солидна стомана.

Той преметна коланите през ръката си и се затътри по ремъка към по-широката част на раменете. Гранби и двамата офицери още работеха по нараняванията на Темерер. Хвърлиха му объркани погледи и Лорънс осъзна, че те не можеха да видят почти разкъсания ремък, понеже предният крак на Темерер го скриваше. Във всеки случай нямаше време да ги вика за помощ.

Не можеше да го приближи по нормалния път, а ако се опиташе да премести тежестта си на някоя от халките по ремъка, той щеше да се скъса веднага. Действайки колкото се може по-бързо под ревящия натиск на вятъра, той закопча заедно два от коланите и ги омота около ремъка на гърба.

— Темерер, стой в хоризонтално положение! — Захванат за двата края на коланите, Уил се откопча и се покатери внимателно на рамото, държан единствено от захвата си върху тях.

Гранби викаше нещо, ала вятърът отнасяше думите му. Лорънс се опита да държи погледа си фокусиран върху каишите. Земята отдолу бе прекрасна в ранната пролет — светлозелена и странно пасторална. Летяха достатъчно ниско, за да може да различи овцете точици по полетата. Вече бе само на ръка разстояние от разкъсването. С леко трепереща длан той закопча единия край на третия колан за халката точно над мястото, а другия — за тази над него. Подръпна

ремъка, като натисна, доколкото се осмеляваше. Ръцете го боляха и трепереха като от силна треска. Сантиметър по сантиметър той запристяга колана, докато накрая частта между закопчалките не се изравни по дължина с разкъсания участък и пое голяма част от тежестта вместо него. Едва тогава престана да се раздира.

Вдигна поглед. Гранби бавно се придвижваше към него. След поправките тежестта му вече не представляваше непосредствена опасност и Лорънс не го отпрати, а само му извика:

— Извикай господин Фелоус! — и посочи. Господин Фелоус бе главният отговорник по юздата. Очите на лейтенанта се разшириха, когато мина над предния крак и видя скъсания ремък.

Когато Гранби се обърна да сигнализира за помощ, Лорънс бе заслепен от ярка слънчева светлина. Викториатос трепереше над тях, крилете му конвулсивно потръпваха и гръдният кош на Парнасия се стовари тежко върху гърба на Темерер. Империялът се олюля и едното му рамо се наклони под удара, а Уил се хлъзна надолу по каишите — не успяваше да се задържи с влажните си длани. Зеленият свят се въртеше под него, а ръцете му бяха вече твърде уморени. Започваше да се изпуска.

— Лорънс, дръж се! — извика Темерер, извърнал глава, за да види какво става. Мускулите и ставите на крилете му се раздвижваха, докато се приготвяше да улови ездача си.

— Не оставяй Викториатос да падне! — извика ужасен Уил. Империялът нямаше как да се опита да го хване, без да изсипе тежкия си товар. — Темерер, не бива!

— Лорънс! — Ноктите на Империяла се свиваха. Беше отворил широко очи, а главата му се клатушкаше напред-назад в безмълвен отказ. Очевидно нямаше намерение да се подчини. Опита се с мъка да се задържи за каишите, да се изкачи. Ако паднеше, това означаваше край не само на неговия живот, но и на този на ранения дракон и целия екипаж на борда.

Гранби се появи изневиделица и сграбчи с две ръце колана на Лорънс.

— Закопчай се за мен!

Като се държеше с една ръка за закопчаните колани, Уил захвана свободните си закопчалки за халките на Гранби и се вкопчи в каишите, опасващи гръдния му кош. Междувременно другите летци ги

достигнаха. Множество силни ръце ги хванаха и издърпаха двамата мъже обратно към юздата, като придържаха Лорънс, докато се закопчаваше за правилните халки.

Едва дишаше, ала взе рупора си и бързо заговори:

— Всичко е наред. — Гласът му почти не се чуваше. Той вдиша дълбоко и опита пак. Този път се получи: — Добре съм, Темерер. Продължавай. — Обтегнатите мускули под тях бавно се отпуснаха и Империята отново се издигна, възстановявайки малко от изгубената височина. Всичко продължи около петнадесет минути. Уил се тресеше като след тридневна буря, прекарана на палубата, а сърцето му сякаш щеше да се пръсне.

Гранби и останалите не изглеждаха много по-успокоени.

— Свършихте добра работа, господа — каза им Лорънс веднага щом прецени, че гласът му няма да го предаде. — Да направим на господин Фелоус място за работа. Господин Гранби, бъдете така добър да изпратите някого при капитана на Викториатос, за да видим с какво може да сме от помощ. Трябва да вземем необходимите мерки, за да предотвратим следващи пристъпи.

Те го зяпнаха за миг. Гранби пръв се окопоти и започна да раздава заповеди. Когато Лорънс се върна на поста си в основата на врата, офицерите вече омотаваха превръзки около ноктите на Викториатос, за да предотвратят нови одрасквания, а Максимус вече се виждаше в далечината, забързан да им помогне.

Останалата част от полета премина без необичайни случки, ако усилието да се поддържа във въздуха изпаднал в безсъзнание дракон можеше да се счита за нещо обичайно. Веднага щом се приземиха на двора, хирурзите се завтекоха да прегледат и него, и Темерер. За голямо облекчение на Лорънс, порязванията наистина се оказаха повърхностни. Почистиха нараняванията и ги обявиха за леки, а сетне ги тампонираха, за да не се възпалят. Пуснаха Империята и казаха на Уил през следващата седмица да го остави да яде и да спи, колкото иска.

Не беше най-приятният начин човек да си спечели няколко дни свобода, но почивката щеше да им дойде безкрайно добре. Лорънс веднага изведе Темерер на една поляна до базата, защото не искаше да

го натоварва с още един полет. Макар да се намираше в планината, полянката бе сравнително полегата и беше покрита с мека зелена трева. Гледаше на юг и слънцето я огряваше почти през целия ден. Там двамата поспаха от следобеда чак до пладне на следващия ден, когато гладът ги събуди.

— Чувствам се много по-добре. Сигурен съм, че вече мога да ловувам нормално — каза Темерер. Лорънс обаче не искаше и да чуе. Върна се обратно до работилницата и вдигна на крак наземния екипаж. Те набързо изкараха няколко говеда от кошарите и ги заклаха. Империялът погълна всичко до най-малката хапка и веднага заспа отново.

Малко плахо Лорънс помоли Холин да поговори със слугите за храна и за него. Една лична молба бе достатъчна, за да събуди неудобството у Уил, ала не му се искаше да напуска Темерер. Холин не се обиди. Когато се върна, с него бяха лейтенант Гранби, Ригс и още няколко други лейтенанти.

— Трябва да хапнете нещо и да се изкъпете, а след това да се наспите в собственото си легло — тихо му рече Гранби, след като махна на другите да се отдалечат. — Целият сте в кръв, а още не е достатъчно топло да спите навън без опасност за здравето. Аз и другите офицери ще се редуваме да стоим с него. Ще ви повикам веднага щом се събуди или ако стане нещо.

Лорънс примигна и се огледа. Дори не бе забелязал, че дрехите му са оплескани с петна и ивици почти черна драконова кръв. Прокара длан по небръснатото си лице. Вероятно представляваше доста непоносима картинка за другите. Вдигна поглед към Темерер. Драконът бе напълно безчувствен към обкръжението си и туловището му се повдигаше и отпускате с ниско боботене.

— Смея да кажа, че сте прав — отвърна капитанът. — Добре тогава. Благодаря ви — добави той.

Гранби кимна. Уил погледна за последно към спящия Темерер и се запъти към замъка. Сега, когато му бяха обърнали внимание на това, усещането за нечистотии и пот по кожата му го дразнеше. Луксът на ежедневното къпане го бе направил капризен. Той се отби до стаята си, само за да смени изцапаните си дрехи с нови, и тръгна право към банята.

Вечерята току-що бе свършила и много офицери по навик се къпеха по това време. След бързото гмуркане в басейна видях, че сауната е претъпкана. Щом влезе обаче, няколко души моментално му направиха място. Смести се с благодарност и отвърна на кимванията от различни ъгли на стаята, преди да се отпусне. Бе толкова уморен, че чак след като затвори очи, отпуснат в блажената горещина, си даде сметка, че вниманието към него бе необичайно силно. Почти се изправи от изненада.

— Добро летене, много добро летене, капитане — каза му одобрително същата вечер Селеритас, когато се яви закъснял за рапорта си. — Не, няма нужда да се извинявате за забавянето. Лейтенант Гранби вече ми даде предварителен доклад, а и от този капитан Бъркли вече знам достатъчно за случилото се. Предпочитаме капитаните ни да се грижат повече за драконите си, отколкото за нашата бюрокрация. Темерер е добре, нали?

— Да, сър, благодаря ви за загрижеността. Хирурзите ми казаха, че няма причини за безпокойство, а и той се чувства доста добре. Имате ли задачи за мен, докато се възстанови?

— Никакви, освен да го държите зает, което може да се окаже достатъчно сериозно предизвикателство — отбеляза Селеритас и изпръхтя, което при него минаваше за изхилване. — Е, това не е съвсем вярно. Имам задача за вас. Възстанови ли се Темерер, вие и Максимус ще се присъедините незабавно към формацията на Лили. От фронта получаваме само лоши новини, а последните са още по-неприятни — Вилньов и флотът му са се измъкнали от Тулон под прикритието на въздушна атака срещу корабите на Нелсън. Загубили сме координатите на французите. При тези обстоятелства, а и с тази изгубена седмица, просто не можем да чакаме повече. Следователно за вас е време да назначите екипажа си и бих желал да получа предложенията ви. Помислете върху кандидатите от последните седмици и утре ще поговорим по въпроса.

Дълбоко замислен, Лорънс бавно се върна на поляната. Бе си измолил палатка от наземните екипажи и си беше взел одеяло. Предполагаше, че ще му е достатъчно удобно, опъне ли я веднъж до Темерер. Идеята му се нравеше повече от това да прекара цялата нощ далеч от него. Завари го обаче да спи спокойно, а кожата около превръзките не беше по-топла от обикновено.

След тази проверка Уил повика Гранби и го отведе встрани.

— Селеритас ме помоли да обявя офицерите си. — При тези думи младежът се изчерви и погледна надолу. Лорънс продължи: — Няма да ви поставя в позиция да откажете поста си. Не знам какво значи това в Корпуса, но във Флота би било сериозна черна точка на името ви. Ако имате каквото и да било възражение, говорете открито и въпросът ще приключи с това.

— Сър... — започна Гранби, ала замлъкна смутено. Толкова често бе използвал това обръщение като прикритие за наглостта си. Започна наново: — Капитане, ясно ми е колко малко съм сторил, за да заслужи подобно внимание. Мога само да кажа, че ако сте в състояние да извините досегашното ми поведение, ще се радвам много на дадената ми възможност.

Всичко това прозвуча малко нескопосано, сякаш го беше репетирал.

Лорънс кимна, доволен. Не бе взел лесно това решение. Ако не беше заради Темерер, не знаеше дали би понесъл да се открие така за отношението на човек, който се бе държал неуважително към него. Гранби обаче се бе проявил като най-добрият от всички, така че Уил реши да рискува. Остана много доволен от отговора му — точен и демонстриращ уважение, макар и сковано поднесен.

— Много добре тогава.

Тъкмо бяха започнали да се връщат, когато Гранби възкликна:

— О, по дяволите. То е ясно, че не мога да го изкажа като хората, но няма да оставя нещата така. Трябва да ви кажа колко много съжалявам. Държах се като идиот.

Лорънс бе изненадан от откритостта на лейтенанта — никога не би могъл да откаже толкова искрено и емоционално извинение.

— С голяма радост приемам извинението ти — тихо, но с голяма топлота му отвърна той. — Колкото до мен, уверявам те, че всичко е забравено, и се надявам отсега нататък да сме по-близки другари отпреди.

Спряха и си стиснаха ръцете. Гранби изглеждаше и облекчен, и щастлив, а когато Лорънс го подпита за препоръки към други офицери, той му заговори с голямо оживление, докато двамата вървяха заедно към Темерер.

ОСМА ГЛАВА

Още преди да му свалят няколкото пласта превръзки, Темерер започна да се муси, че иска пак да го къпят. До края на седмицата порязванията му хванаха коричка и бързо заздравяха, тъй че хирурзите дадоха неохотното си съгласие. Събрал децата, които вече възприемаше като своите кадети, Лорънс излезе на двора да заведе Темерер до езерото и го видя да разговаря с женския Лонгуинг, към чиято формация щяха да се присъединят.

— Боли ли, когато бълваш киселината? — питаше с голямо любопитство Империялът. Той разглеждаше нащърбените костни шпори от двете страни на челюстта ѝ, откъдето явно изливаше киселината си.

— Не, никак даже — отговори Лили. — Струята излиза само когато съм насочила глава надолу, тъй че не пръскам, и себе си. Всички вие обаче трябва да я избягвате, когато сме във формация.

Огромните криле бяха сгънати на гърба ѝ — кафеникави на цвят, с прозрачни гънки в синьо и оранжево, застъпващи се една над друга. Само черно-белите краища стигаха до страните ѝ. Имаше вертикални зеници като Темерер, само че нейните бяха оранжево-жълти, а стърчащите костни шпори я караха да изглежда страховито. Тя стоеше търпеливо, докато наземният ѝ екипаж се катереше по нея, като търкаше и почистваше всяка част от юздата ѝ с голямо внимание. Капитан Харкорт сновеше напред-назад и наглеждаше процеса.

Лили погледна надолу към Лорънс, когато той се приближи до Империяла. Очите ѝ изглеждаха зловещо, ала всъщност бе просто любопитна.

— Ти ли си капитанът на Темерер? Катрин, да слезем с тях до езерото, може ли? Не съм сигурна, че искам да вляза във водата, но ми се ще да погледам.

— До езерото? — Капитан Харкорт се откъсна от прегледа на юздата и зяпна Уил с нескрито изумление.

— Да. Ще водя Темерер на баня — твърдо обяви Лорънс. — Господин Холин, ще сложим леката юзда и нека видим дали не можем

да я поставим така, че ремъците да стоят далеч от раните.

Холин работеше по юздата на Левитас, който тъкмо се беше върнал от хранене.

— Ти ще дойдеш ли? — обърна се към дребния дракон. — Така може би няма да има нужда от екипировка за Темерер?

— О, бих дошъл с най-голямо удоволствие — Левитас гледаше към Лорънс, изпълнен с надежда, сякаш искаше разрешение.

— Благодаря ти — кимна му Лорънс. — Чудесно решение на ситуацията, господа — този път Левитас ще ви закара — обърна се той към кадетите. Отдавна се бе отказал да променя обръщението заради Роланд. След като тя изглеждаше способна да се числи към другите момчета, му беше далеч по-лесно да я третира като тях.

— Темерер, с тях ли да се кача, или ще ме носиш?

— Ще те нося, разбира се — отвърна Империялът.

Лорънс кимна.

— Господин Холин, имате ли друга работа? Помощта ви ще бъде нужна, а Левитас няма да има проблеми с вас, щом ще яздя Темерер.

— О, с голяма радост, сър, но нямам юзда. — Холин разглеждаше с интерес Уинчестъра. — Досега не съм бил във въздуха. Така де, извън отделението за наземния екипаж. Мисля обаче, че мога да скърпя нещо от резервния материал, ако ми дадете минутка.

Докато Холин работеше по екипирането, Максимус се спусна в двора, разтърсвайки земята при приземяването си.

— Готов ли си? — обърна се към Темерер с доволен вид. На гърба му бяха Бъркли и още няколко офицери.

— Толкова дълго ми опява, че накрая се предадох — каза Бъркли в отговор на въпросителния поглед на Лорънс. — Мен ако питаш, пълна простотия е тая идея — да водиш дракони да плуват. Безсмислица. — Той тупна приятелски Максимус по рамото и издаде истинските си мисли.

— Идваме и ние — обади се Лили. Двете с капитан Харкорт тихо разговаряха, докато останалата част от групата се събираше и сега тя повдигна момичето в юздата си. Темерер също вдигна внимателно Лорънс. Въпреки огромните нокти, Уил никак не се тревожеше. Чувстваше се в пълна безопасност между извитите лапи. Можеше да стои в дланта на дракона, защитен като в метална клетка.

Щом се озоваха на брега, само Темерер навлезе в дълбокото и заплува. Максимус предпазливо нагази в плитчините, но не толкова дълбоко, че да не може да стои на собствените си крака, а Лили стоеше на брега и гледаше, докосвайки водата с муцуна, ала без да влиза. Левитас, по навик, първо се помота малко на брега, а после се затича изведнъж, като цапаше през водата и размахваше бясно криле, стиснал здраво очи, докато не стигна до дълбочините и започна да плува оживено напред-назад.

— Трябва ли да влизаме с тях? — притеснен не на шега, попита един от офицерите на Бъркли.

— Не, дори не си го помисляйте — каза му Лорънс. — В това езеро се вливат разтопените планински снегове. Ще посинеем за секунди. Плуването обаче ще отмие мръсотията и кръвта от храненето им, а и останалото ще е много по-лесно за почистване, след като покиснат малко.

— Хм — каза Лили, вслушвайки се в думите му, и запристъпва бавно във водата.

— Сигурна ли си, че не ти е твърде студено, миличка? — извика след нея Харкорт. — Никога не съм чувала дракон да хване настинка. Невъзможно е, нали? — обърна се тя към Лорънс и Бъркли.

— Не, студът само ги ободрява, освен ако не е някаква виелица. Хич не си падат по виелици — каза Бъркли и изрева: — Максимус, страхлив дундъо такъв, ако ще влизаш, влизай! Няма да стоя тука цял ден!

— Не ме е страх — рече възмутен Максимус и се спусна напред сред огромна вълна, която за миг покри изцяло Левитас и заля Темерер. Уинчестърът се показва, пръскайки вода, а Империялът изпръхтя и се гмурна, за да изпръска на свой ред Максимус. След миг двамата поведоха епична битка, при която езерото заприлича на разбунения Атлантически океан.

Левитас излезе с подскоци от езерото и върху всички летци заваляха студени капки вода. Холин и кадетите се заеха да го избършат, а малкият дракон каза:

— О, толкова ми харесва да плувам! Благодаря ви, че ми позволявате да дойда пак.

— Не виждам защо да не идваш, когато си пожелаеш — отвърна Лорънс. Той хвърли поглед към Бъркли и Харкорт, за да види как ще

приемат това. Нито един от тях не сметна намесата му за натрапчива и груба.

Лили най-сетне бе отишла достатъчно навътре, за да се потопи почти напълно, или поне доколкото ѝ позволяваше естествената ѝ плавателност. Тя остана на разстояние от воюващата двойка по-млади дракони и започна да търка кожата си с муцуна. Излезе втора, по-заинтересувана от това да я почистят, отколкото от плуването. С доволно боботене показваше различни места по туловището си и ги оставяше на внимателните грижи на Харкорт.

Максимус и Темерер най-сетне се наситиха и също излязоха да бъдат почистени. Регалът изискваше пълните усилия на Бъркли и на другите двама мъже от екипажа му. Докато обработваше нежната кожа на муцуната на Империяла, а кадетите щъкаха по гърба му, Лорънс не скри усмивката си при мърморенето на Бъркли за размерите на дракона му.

Отстъпи и остави за миг заниманието си, за да се наслади на сцената: Темерер свободно разговаряше с другите дракони, с блеснали очи и гордо вдигната глава, без повече признаци на несигурност. И въпреки че тази странна, смесена компания не беше това, към което Лорънс се бе стремил някога, спокойната дружба с останалите стопляше душата му. Бе наясно, че е успял да се докаже и е помогнал на Темерер да направи същото, както и че дълбокото удовлетворение в гърдите му извира от обстоятелството, че е намерил правилното, достойно място и за двама им.

Удоволствието продължи, докато се върнаха в двора. Ранкин стоеше в единия му край, облечен във вечерните си дрехи, и потупваше с личната си сбруя по бедрото си. Изглеждаше толкова ядосан, че Левитас притеснено подскочи, когато се приземи.

— Какви ги вършиш, да ми отлиташ така? — изрева Ранкин, без дори да изчака Холин и кадетите да слязат. — Когато не се храниш, ще стоиш тук и ще ме чакаш, ясно ли ти е? А на теб кой ти каза, че можеш да го яздиш?

— Левитас бе така добър да ги носи по моя молба, капитан Ранкин. — Лорънс слезе от Темерер и вложи остри нотки в тона си, за

да отклони вниманието на Джереми. — Просто слязохме до езерото — един сигнал щеше да е достатъчен да се върнем.

— Нямам желание да гоня сигналчиците, за да мога да разполагам с дракона си, капитан Лорънс, и ще съм ви благодарен занаят да си гледате собствения звяр и да оставите моя на мен. — Гласът на Ранкин бе много студен. — Сега сигурно си целия вир-вода? — обърна се отново той към Левитас.

— Не, не. Сигурен съм, че съм почти сух, въобще не бях във водата за дълго, честна дума — Левитас се сви.

— Да се надяваме — процеди Ранкин. — Хайде, побързай, наведи се. А пък вие да стоите далеч от него отсега нататък — нареди той на кадетите, докато се качваше на мястото им, като почти изблъска Холин.

Лорънс проследи с поглед как Левитас излита с Ранкин на гърба си. Бъркли, капитан Харкорт и другите дракони мълчаха. Лили рязко завъртя глава и гневно се изхрачи. Блъвнаха само няколко капчици, но те започнаха да съскат и да пушат върху камъните, оставяйки дълбоки черни дупки.

— Лили! — срязва я капитан Харкорт, но в гласа ѝ си личеше облекчение, че тишината е нарушена. — Пек, моля те донеси малко от смазката за юздата — обърна се тя към един от бригадирите. Сетне поля обилно киселината, докато не спря да дими. — Така. Покрийте ги с пясък и утре би трябвало да могат да се отмият без опасност.

Лорънс също бе благодарен за дребното разсейване. Не знаеше какво точно трябва да каже. Темерер го побутна леко с муцуна, а кадетите впериха в него обезпокоени погледи.

— Въобще не биваше да го предлагам, сър — обади се Холин. — Простете ми. Ще поискам прошка и от капитан Ранкин.

— Няма защо, господин Холин. — Уил долови студенината и твърдостта в собствения си глас и се опита да смекчи ефекта, като добави: — Нищо лошо не сте сторили.

— Не виждам защо трябва да стоим настрана от Левитас — ниско измърмори Роланд.

Лорънс не се поколеба с отговора си — силен и светкавичен като собствения му безпомощен гняв срещу Ранкин.

— Защото ваш командващ офицер ви дава заповед, госпожице Роланд. Ако това не е достатъчна причина за вас, значи сте сбъркали

службата — сряза я той. — Никога да не ви чуя да правите подобни забележки. Веднага занесете тези парцали в пералнята, ако обичате. Извинете ме, господа — ще изляза да се разходя преди вечеря.

Темерер бе твърде голям и промъкването след Лорънс не се получи успешно, ето защо вместо това прелетя край него и го изчака на първата малка полянка по пътя. В началото Уил си мислеше, че иска да остане сам, но откри, че е радостен да се настани между предните крака на дракона и да се облегне на топлото му туловище, заслушан в почти музикалното бумтене на сърцето му и равномерното му дишане. Гневът му го напусна, но остави на свое място нещастие. Отчаяно му се щеше да предизвика Ранкин на дуел.

— Не знам защо Левитас го търпи. Колкото и да е малък, е много по-едър от Ранкин — обади се накрая Империялът.

— А ти защо ме търпиш, когато ти слагам юзда или те карам да изпълниш някоя опасна маневра? — попита Лорънс. — Това е неговият дълг, а също така и негов навик. Отгледан е от черупката да се подчинява и системно е бил подлаган на подобно отношение. Вероятно не познава нищо друго.

— Но вижда теб и останалите капитани. Никой от другите не се отнася така с дракона си. — Темерер сви нокти и те изровиха бразди в земята. — Не ти се подчинявам, понеже съм свикнал с това и не мога да мисля сам — правя го, защото знам, че си достоен за подчинение. Никога не би се отнесъл грубо с мен и никога не би ме накарал да свърша нещо опасно или неприятно без причина.

— Така е, ала службата ни не прощава, драги мой, и понякога трябва да сме готови да понесем тежко бреме. — Лорънс се поколеба, сетне добави внимателно: — Мислех да поговоря с теб за тези неща, Темерер. Трябва да ми обещаеш занапред да не поставяш моя живот над този на другите. Разбираш, сигурен съм, че Викториатос, дори без да говорим за екипажа му, е много по-нужен на Корпуса, отколкото аз въобще бих могъл да бъда. Не би трябвало и да си помисляш да рискуваш живот като неговия, за да спасиш мен.

Империялът се сви по-близо до него.

— Не, Лорънс, не мога да ти обещаю такава неща. Съжалявам, но няма да те лъжа. Никога нямаше да те оставя да паднеш. Ти може да цениш техните животи над твоя, но аз не мога — за мен ти си по ценен от всички тях, взети заедно. В такъв случай не бих ти се подчинил, а

колкото до дълга, колкото повече виждам какво представлява, толкова по-малко ми харесва.

Уил не знаеше как да отвърне. Не можеше да отрече — обичта на Темерер го трогна, ала и бе притеснително да чуе как драконът тъй прямо заявява, че няма да следва заповеди, ако е против тях. Лорънс се доверяваше на преценката му, но отново почувства, че не е успял да покаже на Империята важността на дисциплината и дълга.

— Ще ми се да знаех как да ти го обясня правилно — рече накрая, малко отчаян. — Може би ще потърся някои книги по въпроса.

— Предполагам. — За първи път Темерер не звучеше ентузиазирани относно четене. — Ала не мисля, че нещо ще ме убеди да се държа другояче. Във всеки случай, занаятът просто ще се старая да избягваме подобни случки. Беше ужасяващо, а и се страхувах, че няма да успея да те хвана.

Мъжът се усмихна.

— Тук поне сме единодушни, и ти обещавам тържествено, че ще положа всички усилия това да не се повтаря.

На следващата сутрин Роланд дойде да го извика. Беше прекарал и предната вечер в палатката си, близо до Темерер.

— Селеритас иска да ви види, сър — съобщи тя и закрачи редом с него по пътя към замък, след като той си сложи шала и изтупа палтото си. Темерер сънливо промърмори едно „довиждане“, като едва отвори око, преди да заспи отново. Докато вървяха, момичето се обади плахо:

— Капитане, още ли сте ми ядосан?

— Моля? — попита Лорънс неразбиращо, ала си спомни и рече: — Не, Роланд. Не съм ядосан на теб. Но, надявам се, разбираш защо не биваше да казваш онова, което каза вчера.

— Да. — Уил се постара да не обърне внимание на неубедителния й тон. — Не съм говорила с Левитас. Но не можах да не забележа, че не изглежда много добре тази сутрин.

Докато прекосявах двора, Лорънс хвърли поглед към Уинчестъра. Левитас лежеше свит в най-отдалечения ъгъл, далеч от другите дракони, и въпреки ранния час не спеше, а бе вперил помътнял поглед в земята. Уил извърна очи. Не можеше да се направи нищо.

— Хайде, тичай, Роланд — каза й Селеритас, когато доведе Лорънс при него. — Капитане, извинявам се за ранното повикване. Първо, според вас Темерер достатъчно добре ли е, за да поднови тренировките си?

— Така ми се струва, сър. Възстановява се много бързо, а вчера отиде и се върна от езерото без никакви затруднения.

— Добре, добре. — Селеритас се умълча и накрая въздъхна. — Капитане, необходимо е да ви наредя повече да не се намесвате в режима на Левитас.

Уил усети как лицето му се налива с кръв. Значи Ранкин се бе оплакал от него. Все пак Лорънс си го заслужаваше. Той самият никога не би допуснал подобно вмешателство на кораба си или пък във взаимоотношенията му с Темерер. Бе погрешно, колкото и да се оправдаваше пред себе си, и гневът му бързо се превърна в срам.

— Сър, извинявам се, задето ви се е наложило да поемете задължението да ми го кажете. Уверявам ви, че няма да се наложи да повтаряте.

Селеритас изпръхтя. След като вече бе приключил с порицанието, май не му се занимаваше повече с това.

— Не ми давай никакви уверения. Ще ми развалиш мнението за себе си, ако наистина вярваш в тях. Много е жалко и вината е и моя. Когато не можех да го понасям повече, Въздушното командване реши, че може да свърши работа като куриер и го назначиха на Уинчестър. Заради дядо му не посмях да се обадя, макар че трябваше.

Успокояващо бе да чуе как Селеритас смекчава укора си, но Уил поиска да разбере какво има предвид с това, че не е можел да го понася. Със сигурност Въздушното командване никога не би предложило такъв като Ранкин за ездач на изключителен дракон като Селеритас.

— Добре ли познавахте дядо му? — не успя да се сдържи той.

— Първият ми ездач. Синът му също служеше с мен. — Селеритас обърна глава настрана. Тя клюмна за миг, преди да се стегне и да добави: — Е, имах надежди за момчето, но по настояване на майка му не бе отгледан тук и семейството му е вкарало някои странни идеи в главата. Никога не трябваше да става летец, а още по-малко — капитан. Сега обаче е, и докато Левитас му се подчинява, такъв ще си остане. Не мога да ти позволя да се месиш. Можеш да си представиш

какво ще стане, ако разрешим на офицерите си вмешателство в живота на чужди зверове. Лейтенантите, драпащи за повишение, трудно ще устоят на изкушението да прикоткат всеки дракон, който не е блажено щастлив, и ще настъпи страшен хаос.

Лорънс наведе глава.

— Разбирам чудесно, сър.

— Във всеки случай, ще ти възложи по-належащи задачи, защото днес започваме приобщаването ви към формацията на Лили. Отиди да вземеш Темерер. Останалите ще пристигнат скоро.

По време на обратния път Уил се замисли. Да, знаеше, че поедрите породи по принцип надживяват ездачите си, освен ако не бъдат убити заедно с тях в битка. Не бе разсъждавал над това какво би направило Въздушното командване, в случай че някой дракон има нужда от нов партньор. Разбира се, беше в интерес на Великобритания драконът да продължи службата с нов ездач, но и самият звяр би бил по-щастлив така — със занимания, които да го разсейват от мъката. Селеритас очевидно все още я изпитваше.

Щом се върна на полянката, Лорънс се загледа с притеснение в спящия Темерер. Естествено, имаха още много години пред себе си, а и превратностите на войната можеха лесно да обезсмислят подобни въпроси, но бъдещото щастие на Империята бе отговорност на капитана му, по-сериозна от каквото и да било наследство, и в скоро време трябваше да помисли как най-добре да се погрижи за това. Един добре избран първи лейтенант навярно би могъл да поеме неговия пост, докато Темерер постепенно свикне с мисълта.

— Темерер — погали го Уил по носа. Драконът отвори очи и измърка.

— Буден съм. Днес ще летим ли пак? — Той отвори паст към небето в огромна прозявка и поразмърда криле.

— Да, драги мой. Хайде, да те екипираме. Сигурен съм, че господин Холин ни е приготвил юздата.

Формацията обикновено летеше подредена в клин, като ято гъски, с водач Лили. Рийпърите Месория и Иморталис попълваха ключовите флангови позиции и защитаваха Лили от близки нападения, а отстрани летяха по-малките, но по-подвижни Дулсия от породата

Грей Копър и Синият Паскал Нитидос. Всички бяха достигнали максималните си размери и всички без Лили имаха предишен боен опит. Бяха специално подбрани за тази изключително важна формация, организирана да подкрепя младия и неопитен Лонгуинг, и капитаните и екипажите им с право се гордееха с уменията им.

Лорънс се чувстваше благодарен за безкрайната работа и повторения от последния месец и половина. Ако тъй дълго упражняваните маневри не се бяха превърнали във втора природа за Темерер и Максимус, те за нищо на света не биха могли да насмогнат на отработените, безпроблемни акробатики на другите. Дватамата образуваха един ред зад Лили и затваряха формацията в триъгълна форма. В битка от тях се изискваше да тушират опитите да се разкъса строя, да го защитават от атаките на други дракони тежка категория и да носят купчините бомби, които екипажите им щяха да хвърлят върху целите, които Лили отслаби с киселината си.

Уил бе радостен да види, че Темерер е приет напълно в компанията на другите дракони, макар никой от по-старите да нямаше енергия за игри извън работа. В свободните си часове те се излежаваха и наблюдаваха как Темерер, Лили и Максимус разговарят и от време на време излитат да поиграят на гоненица. Лорънс също се чувстваше комфортно сред останалите летци и откри, че без да забележи, е възприел неофициалността на техните отношения — първия път, когато се обърна към капитан Харкорт само с „Харкорт“ в една следтренировъчна дискусия, не осъзна, че го е сторил, докато думите не излязоха от устата му.

Капитанът и първите лейтенанти обикновено разговаряха на военни теми или по време на вечерята, или след като драконите им заспяха. Рядко искаха от Лорънс мнението му, ала той не го взимаше присърце: въпреки че бързо схвана принципите на въздушния бой, още се считаше за новак в това изкуство и не можеше да се обиди от липсата на внимание. Освен в случаите, когато можеше да допринесе с информация за конкретните възможности на Темерер, той си мълчеше и не правеше опити да се намъкне в обсъждането, вместо това слушаше, за да се образува.

От време на време зачекваха и по-обща теми като тази за войната, която всички водеха. Малко или много изолирани, все пак разполагаха с информация от преди няколко седмици и бистренето на

политиката бе неустойимо изкушение. Една вечер Лорънс чу Сътън да казва:

— Френският флот може да е навсякъде, мамка му. — Сътън бе капитан на Месория, най-старши от всички, ветеран от четири войни с песимистични възгледи и цветист език. — Сега като се измъкнаха от Тулон, копелетата като нищо може да са тръгнали да пресичат Канала. Няма да се изненадам, ако утре заварим на прага си нахлуваща армия.

Лорънс не можа да се въздържи.

— Уверявам те, че грешиш — заяви той, докато седеше. — Вилньов и флотът му наистина се изплъзнаха от Тулон, но не предприеха никаква грандиозна операция, а избягаха. Нелсън ги следва неотклонно през цялото време.

— Да не би да си подочул нещо, Лорънс? — Ченъри, капитанът на Дулсия, вдигна поглед от безцелната игра на двадесет и едно, която той и Литъл, капитанът на Иморталис, играеха.

— Да, получих няколко писма. Едното е от Райли, капитана на „Самоуверен“. Той е с флота на Нелсън: преследвали са Вилньов през целия Атлантически и според него лорд Нелсън се надява да го настигнат при Западноиндийските острови.

— А пък ние си седим тука без никаква представа какво се случва! За Бога, донеси го това писмо и ни го прочети. Не е хубаво от твоя страна да си къташ цялата информация и да ни държиш на тъмно!

Ченъри говореше тъй въодушевено, че Лорънс нямаше как да се засегне. Желанието бе повторено и от другите капитани, тъй че той изпрати един слуга до стаята, за да вземе няколкото писъмца от бивши колеги, знаещи местонахождението му. Наложил се да пропусне пасажите, в които се изказваха съболезнования за изменилия му късмет, но успя да ги замаже умело, докато другите слушаха жадно трохичките новини, които можеше да им предложи.

— Значи Вилньов има седемнадесет кораба при дванадесет на Нелсън? — попита Сътън. — Глупак е оня проклетник, че бяга. Ами ако се обърне? С тоя спринт през Атлантическия Нелсън не може да има въздушно подкрепление. Никой транспортен кораб не би могъл да поддържа такова темпо, пък и нямаме дракони в Западноиндийските острови.

— Смея да изтъкна, че флотът ни може да ги надвие и с по-малко кораби — оживи се Лорънс. — Спомнете си Нил, сър, и преди това

битката при Нос Сейнт Винсът: често сме били превъзходани по численост, но все сме побеждавали. Лорд Нелсън никога не е губил морска битка. — Уил с мъка се удържа и замлъкна. Не искаше да изглежда толкова ентузиазирани.

Другите се поусмихнаха и Литъл отбеляза с тих глас:

— Тогава да се надяваме, че ще им даде да разберат. Тъжната истина е, че докато френският флот е непокътнат, ние сме в смъртна опасност. Нашите военноморски сили не може вечно да са им опашка, а Наполеон трябва да удържи Канала само за два или три дни, за да прекара армията си през него.

Това бе обезкуражаваща мисъл и всички почувстваха тежестта ѝ. Накрая Бъркли наруши последвалата тишина с изсумтяване и надигна чашата си.

— Вие си стойте и мрачнейте. Аз си лягам. Имаме достатъчно за вършене, и без да си слагаме друго на главите.

— А аз трябва да ставам рано — произправи се Харкорт. — Селеритас иска Лили да поупражнява пускане на струи по мишени преди маневрите утре сутрин.

— Да, всички трябва да се насним — рече Сътън. — Тъй и тъй друго не можем да направим. Ако ни се предложи някакъв шанс да натрошим флота на Бонапарт, може да сте сигурни, че някоя от формациите Лонгуинги ще бъде привикана — или нашата, или една от двете при Дувър.

Групата се разпръсна и Лорънс се качи умислен в стаята си. Един Лонгуинг можеше да плюе с невероятна точност. През първия тренировъчен ден Уил видя как Лили унищожава една цел с бърза струйка от повече от сто метра във въздуха — никое оръдие не можеше да я достигне на такава височина. Единствената сериозна опасност идваше отгоре — тя щеше да е цел на всеки вражески дракон и цялата формация бе тъй структурирана, че да я защитава. Групата имаше могъщо присъствие на всяко бойно поле — това се виждаше лесно. Не му се щеше да се озове под нея в кораб и възможността да свърши нещо толкова полезно в името на Англия непрекъснато засилваше интереса му към работата.

За нещастие с всяка следваща седмица бе видно, че на Темерер му ставаше все по-трудно да поддържа своя. Първото изискване за формацията бе да летят прецизно и всеки да държи точна позиция

спрямо другите. Сега, когато Империялът летеше с групата, другите го ограничаваха, и тъй като превъзходеше по скорост и маневреност повечето дракони, скоро започна да се чувства потиснат. Един следобед Лорънс дочу как Темерер пита Месория:

— Летите ли по-интересно понякога?

Тя беше опитен тридесетгодишен дракон, осеяна с белези от битки, които ѝ печелеха постоянно възхищение.

— Интересното не е хубаво — изпръхтя снизходително Месория. — Интересното трудно се помни насред битка. Ще свикнеш, не се бой.

Темерер въздъхна и се върна на работа без никакви оплаквания. Но макар и да изпълняваше всичко и да полагаше усилия, правеше го без ентузиазъм и Уил не можеше да не се притеснява. Стараеше се да разведрява Империяла и да му осигурява други интереси. Продължиха да четат заедно и Темерер вгълбено слушаше всеки математически или научен материал, който Лорънс можеше да намери. Следеше смисъла им без затруднения и мъжът се оказа в странното положение драконът да му обяснява нещата, които той самият чете.

Седмица след като подновиха тренировките за тях пристигна колет от сър Едуард Хауи. Бе адресиран, малко ексцентрично, до Темерер, който бе неизмерно щастлив, че е получил своя собствена поща. Лорънс намери вътре прекрасно подвързан том с истории за дракони от Ориента, преведени от самия сър Едуард и току-що публикувани.

Империялът издиктува изтънчено благодарствено писмо, към което Лорънс добави и няколко думи от себе си. Ориенталските разкази се превърнаха в неизменен завършек на всеки от дните им — каквото и друго да четяха, винаги приключваха с един от тях. Преди още да прочетат всичките, Темерер с радост отбелязваше, че е готов да започнат отначало, или пък молеше да чуе пак някой любим — като разказа за Жълтия китайски император, първия Селестиал, по чийто съвет била основана династията Хан, или за японския дракон Райден, който прогонил армадата на Кубилай Хан далеч от островите. Особено харесваше втората заради паралела с Великобритания, намираща се под угрозата на Наполеон от другата страна на Канала.

Империялът изслуша с копнеж и историята за Ксиао Шенг, имперския министър, който глътнал перла от съкровищницата на

дракон и сам се превърнал в крилат звяр. Лорънс не разбираше отношението на Темерер, докато той не каза:

— Предполагам, че не е истина, нали? Няма начин драконите да се превръщат в хора или обратното?

— Не, страхувам се, че не — отвърна бавно Лорънс. Идеята, че на Темерер му се иска да се превърне в човек, го тревожеше и показваше дълбокото му нещастие.

Обаче Империята само въздъхна.

— Ех... Така и предполагам. Но пък щеше да е хубаво да мога да чета и пиша сам, когато пожелаея, или пък ти да летиш до мен.

Уил се засмя, успокоен.

— Наистина съжалявам, че не можем да имаме това удоволствие. Но и да бе възможно, от историята не личи да е много приятен процес, нито пък да може да се обърне.

— Не бих се отказал от летенето, дори и да мога да чета — заяви Темерер. — Освен това ми е много приятно ти да ми четеш. Може ли още една? Например историята за дракона, който направил да вали по време на суша, като донесъл вода от океана?

Разказите очевидно бяха митове, но преводът на Сър Едуард включваше голямо количество бележки под линия, описващи реалните предпоставки за легендите според последните данни на модерното познание. Лорънс подозираше, че доста неща бяха преувеличени. Сър Едуард очевидно преливаше от ентузиазъм към ориенталските дракони. Книгата обаче изпълни целта си перфектно — фантастичните случки още повече разпалиха решителността на Империята да се докаже и засилиха хъса му за тренировките.

Книгата се оказа полезна и за още нещо. Скоро след като я получиха, Темерер премина през физическа промяна, която още повече го отличи от другите дракони — около челюстите му изникнаха тънки мустачета, а между новопоявилите се подвижни рога му порасна фина ципа, почти като яка. Това му придаде драматичен, сериозен вид, който доста му отиваше, но не можеше да се отрече, че така изглежда доста по-различно от останалите, и ако не беше прекрасната корица на книгата на сър Едуард, показваща Жълтия император със същата яка, Темерер със сигурност щеше да има още една причина да е нещастен заради различността си.

Още се безпокоеше за промяната във външния си вид и малко след появата на якичката Лорънс го завари да разглежда отражението си в езерото, обръщайки глава ту на една, ту на друга страна, като въртеше очи, за да се огледа от различни ъгли.

— Хайде сега, ще накараш другите да си помислят, че си суетен. — Лорънс протегна ръка и погали поклащащите се мустачетата. — Наистина, много добре изглеждат. Спри да им обръщаш внимание.

Темерер издаде тих звук на изненада и се наведе към пръстите на Уил.

— Странно — отбеляза той.

— Наранявам ли те? Толкова ли са чувствителни? — Лорънс веднага спря притеснен. Макар и да не го беше споделил с Темерер, бе разбрал от историите, които четяха, че китайските дракони — или поне Империята и Селестията — като че ли не воюваха толкова често, освен в моменти на най-сериозна опасност за народите им. Славеха се най-вече с красотата и мъдростта си и ако китайците ги развъждаха за тези им качества, не бе невъзможно мустачките да са тъй чувствителни, че да представляват уязвимо място в битка.

Империята го побутна и каза:

— Не, никак не болят. Би ли го направил пак? — Когато Лорънс продължи внимателно, Темерер измърка странно и рязко потръпна с цялото си тяло. — Мисля, че много ми харесва. — Очите му се разфокусираха и той притвори клепачи.

Уил се отдръпна стреснато.

— О, Боже — промълви той и се огледа, дълбоко смутен. За щастие наблизко нямаше други дракони или летци. — По-добре да говоря веднага със Селеритас. Мисля, че за пръв път влизаш в размножителен период. Трябваше да се сетя, когато поникнаха. Сигурно значи, че си достигнал пълна зрялост.

Империята примигна.

— Добре, но трябва ли да спираш? — попита умолително.

— Това е чудесна новина — каза Селеритас, когато Лорънс му сподели откритието си. — Все още не можем да го използваме за развъждане, защото ще трябва да се лишим от него за дълго време, ала въпреки това съм изключително доволен. Винаги съм напрегнат, когато

изпращам още незрял дракон в битка. Ще изпратя съобщение на отговорниците по развъждането. Те ще решат кои кръстоски биха били най-плодотворни. Кръвта на Империял би била от най-голяма полза за нашите линии.

— Има ли начин... да се облекчи... — Лорънс замлъкна, несигурен как да го формулира така, че да не прозвучи скандално.

— Няма защо да се тревожиш — сухо му отвърна Селеритас. — Не сме като кучетата или конете. Можем да се контролираме толкова добре, колкото и вие, хората.

Уил се успокои. Страхуваше се, че Темерер може да срещне затруднения в близост до Лили, Месория или другите женски дракони, макар че Месория например му се струваше твърде малка за партньорка на Империяла. Той обаче не проявяваше интерес към тях. Лорънс опита да го подпита веднъж-дваж и Темерер реагира с учудване на въпроса му.

Все пак настъпиха промени, които започнаха постепенно да се усещат. Сутрин се будеше сам и вече ядеше по-рядко, макар и по повече, и можеше да издържи до два дни без никаква храна.

Лорънс се притесняваше, че Темерер нарочно стои гладен, за да не се подлага на унижението, че не получава правото да се храни пръв, или пък за да избегне любопитните погледи на другите дракони заради новия си външен вид. Страховете му обаче бяха елиминирани по-малко от месец след появата на якичката. Уил току-що бе приземил Империяла на терена за хранене и стоеше настрана от събраните дракони, за да ги наблюдава, когато повикаха Лили и Максимус. В този случай обаче заедно с тях бе повикан и друг дракон, новодошъл, от непозната на Лорънс порода, с криле, нашарени като мрамор — оранжеви, жълти и кафяви жилки се пресичаха през почти прозрачно бяло, — и доста едър, но не колкото Темерер.

Другите дракони направиха място и ги наблюдаваха как се спускат, ала Империялът внезапно нададе нисък боботещ звук. Приличаше на жабешко крякане, ако човек си представеше дванадесеттонна жаба. След това Темерер се спусна неканен след тях тримата.

Уил не можеше да види лицата на отговорниците по стадата в ниското, но те се засуетиха покрай оградите. Изглеждаха изненадани. Никой от тях обаче дори не се опита да прогони Империяла, което не

бе странно, при положение че той вече се бе оплескал с вътрешностите на първата си крава. Лили и Максимус не възразиха, нито пък новият дракон, и след миг пастирите пуснаха още половин дузина говеда на терена, така че и четирите звяра да се нахранят добре.

— Прекрасни пропорции. Ваш е, нали?

Лорънс се обърна и зърна непознат мъж, облечен в плътни вълнени панталони и обикновено палто на цивилен, и двете бродирани с шарки като драконови люспи. Определено бе летец, при това офицер, и имаше осанка и глас на джентълмен, само че говореше с тежък френски акцент и Лорънс се озадачи от присъствието му.

Французинът не бе сам. Сътън му правеше компания и сега пристъпи напред, за да ги запознае — чужденецът се казваше Шоасьол.

— Едва снощи долетях от Австрия с Прекурзорис — каза Шоасьол с жест към мрамороподобния дракон в полето, който внимателно си взимаше втора овца, избягвайки ловко кръвта, шуртяща от третата жертва на Максимус.

— Носи ни добри новини, въпреки че нещо им се мръщи — обади се Сътън. — Австрия се мобилизира. Отново ще воюва срещу Бонапарт и смея да твърдя, че скоро ще трябва да насочи вниманието си към Рейн, вместо към Канала.

— Надявам се да не сломя надеждите ви — добави Шоасьол. — Бих бил изключително нещастен да засиля тревогите ви, но не бих казал, че имам голямо доверие в шансовете им. Не искам да звуча неблагоприятен. Австрийският въздушен корпус бе така щедър да осигури на мен и Прекурзорис убежище през Революцията и аз съм му дълбоко задължен. Но ерцхерцозите са глупци и не искат да се вслушат в малцината компетентни генерали, с които разполагат. Ерцхерцог Фердинанд срещу гения от Маренго и Египет! Пълен абсурд.

— Не бих казал, че операцията при Маренго бе брилянтно проведена — изтъкна Сътън. — Ако австрийците бяха пуснали навреме втората си въздушна дивизия от Верона, изходът на битката щеше да е по-различен.

Лорънс не се чувстваше достатъчно компетентен в наземната военна тактика, за да предложи свой коментар, но това му звучеше като самохвалство. Във всеки случай, почиташе късмета, а Бонапарт разполагаше с по-голям запас от него от повечето генерали.

Шоасьол се поусмихна и не заспори, а само каза:

— Навярно страховете ми са преувеличени, но точно те ни доведоха тук, защото позицията ни в една победена Австрия би била твърде тежка. Мнозина от бившите ми другари във Франция са ми бесни, задето ги лиших от толкова ценен дракон като Прекурзорис — обясни той в отговор на питащия поглед на Лорънс. — Приятели ме предупредиха, че Бонапарт ще направи нашето предаване в ръцете му неотменна част от евентуалните мирни преговори и ще ни обвини в държавна измяна. Затова трябваше отново да избягаме и да се оставим на вашата щедрост.

Говореше леко, а маниерът му бе приятен, но около очите му се бяха събрали дълбоки бръчки, които загатваха за нещастие. Лорънс го погледна със съчувствие. Бе срещал и други такива офицери, избягали от родната Франция мореплаватели, които линееха по бреговете на Англия, изпаднали в мъка и огорчение. Тази позиция бе още по-лоша за тях, отколкото за изселените се благородници, които просто спасяваха живота си, понеже войниците усещаха цялата болка от това да стоят безучастни, докато нацията им воюва, и всяка победа, празнувана в Англия, ги съкрушаваше, защото означаваше загуба за тях.

— О, да, наистина би било удивително щедро от наша страна да вземем такъв Шансон Дьо Гер^[1] — Подигравката на Сътън бе тежка, но добронамерена. — Така де, вече си имаме толкова много тежки зверове, че едва бихме сместили още един, особено пък такъв умел и опитен ветеран...

Шоасьол се поклони леко и погледна с обич към дракона си.

— С удоволствие приемам комплимента за Прекурзорис, но вие наистина имате множество прекрасни зверове. Онзи Регал изглежда огромен, а по роговете му виждам, че още не е пораснал напълно. А вашият дракон, капитан Лорънс, сигурно е нова порода? Не съм виждал такъв.

— Не, нито пък навярно ще видите отново — рече Сътън, — освен ако не обиколите половината свят.

— Той е Империял, сър, китайска порода — обясни Лорънс, разкъсан между нежеланието да се изтъква и безспорното удоволствие от това, че го прави. Реакцията на изумление у Шоасьол, макар и сравнително успешно сдържана, го накара да се почувства

доволен, но тогава пък трябваше да обясни ситуацията, при която се бе сдобил с Темерер, и нямаше как да не му стане неудобно от разказа за триумфалното залавяне на френския кораб и френското яйце с французин пред него.

Шоасьол обаче явно бе свикнал със ситуацията и изслуша историята, придавайки си вежлив вид, макар и да не я коментира. Въпреки че Сътън подхвана малко самодоволно темата за френската загуба, Уил побърза да попита каква ще е функцията на Шоасьол в базата.

— Доколкото разбрах, в момента се обучава формация и Прекурзорис и аз ще се включим в маневрите — гласеше отговорът. — Идеята е да действаме като подкрепа, в случай че се наложи. Селеритас смята, че Прекурзорис ще бъде от помощ при тренировката на най-тежките ви дракони за летене във формация — ние винаги сме летели във формация, вече почти четиринадесет години.

Гръмовен плясък на размахани криле прекъсна разговора им, когато другите дракони бяха извикани на терените, след като първите четири приключиха. Темерер и Прекурзорис се опитаха да се приземят на една и съща удобна издатина и Лорънс с изненада видя как Темерер оголва зъби и якичката му настръхва срещу по-възрастния дракон.

— Моля да ме извините — каза той и побърза да намери друго място, викайки Темерер. За негово облекчение Империялът се завъртя и го последва.

— Щях да дойда при теб — упрекна го Темерер, като наблюдаваше с присвити очи Прекурзорис, който се намираще на мястото на спречкването и говореше тихо с Шоасьол.

— Те са ни гости. Възпитанието повелява да отстъпиш. Нямах представа, че си толкова докачлив, когато се отнася до първенство, драги мой.

Империялът издълба дълбоки бразди в земята пред себе си.

— Не е по-едър от мен. И не е Лонгуинг, тъй че не плюе отрова, а в Англия няма огнедишащи дракони. Не виждам с какво е по-добър от мен.

— С нищичко не е по-добър, никак даже. — Уил погали напрегнатия му крак. — Първенството е просто формалност и си напълно в правата си да се храниш с другите. Но не се дръж агресивно. Избягали са от Континента, за да са далеч от Бонапарт.

— Така ли? — Яката на Темерер постепенно се отпусна и той изгледа странния дракон с по-голям интерес. — Но те говорят френски. Ако са французи, защо се страхуват от Бонапарт?

— Защото са роялисти, верни на кралската династия на Бурбоните. Навярно са избягали след екзекуцията на краля от якобинците. За известно време Франция е била същински ад и макар Бонапарт да не реже глави, едва ли е по-добър в техните очи. Уверявам те, че те го ненавиждат повече от нас.

— Е, съжалявам, ако съм бил груб — промълви Империялът, поизправи се и заговори на Прекурзорис: — *Veillez m'excuser, si je vous ai dérangé*^[2] — каза той за изумление на Уил.

Прекурзорис се обърна.

— *Mais non, pas du tout* — отговори той спокойно и наклони глава. — *Permettez que je vous presente Choiseul, mon capitaine.*^[3]

— *Et voici Laurence, le mien*^[4] — каза Темерер. — Лорънс, поклони се, моля те — промърмори той на Уил, който стоеше неподвижен и зяпаше.

Той веднага подви коляно. Не можеше, разбира се, да прекъсне официалното запознанство, но се пръскаше от любопитство и още щом излетяха към езерото, започна да разпитва Империяла:

— Но как, за Бога, научи френски?

Темерер завъртя глава към него.

— Какво искаш да кажеш? Много ли е необичайно? Никак не е труден език.

— Е, чудовищно странно е. Доколкото ми е известно, не си чувал и думичка от него. Не и от мен — ще имам късмет, ако мога да си кажа здрасти и довиждане с някого, без да се изложи — рече Лорънс.

— Не съм изненадан, че може да говори френски — каза Селеритас, когато Уил го попита по-късно, по време на тренировката, — а само, че досега не си го чувал да говори. Искаш да кажеш, че Темерер не е говорил френски, когато е излязъл от черупката? Направо е започнал с английски?

— Ами, да. Признавам, че се изненадахме, но само защото го чухме да говори толкова скоро. Необичайно ли е?

— Ни най-малко. Учим езика през черупката. След като е бил на борда на френски съд месеци преди излюпването си, никак не съм

изненадан, че знае езика. Много по-изненадан съм, че е овладял английския само за седмица на борда при вас. Гладко ли говореше?

— От самото начало — каза Лорънс, горд от новото доказателство за уникалните дарби на Империята. — Вечно ме изненадваш, драги мой — добави той и погали Темерер по врата, при което той се изпъчи самодоволно.

Драконът обаче продължи да се ежи, особено с Прекурзорис наблизо — нямаше открита враждебност, нито пък конкретни спречквания, но определено бе нетърпелив да се докаже равен на по-възрастния дракон, особено когато Селеритас започна да включва Шансона в маневрите им.

Прекурзорис не беше, за тайно удоволствие на Уил, плавен или грациозен във въздуха като Темерер. Но опитът му и този на капитана му имаха огромно значение, понеже бяха овладели до съвършенство повечето маневри на формацията. Империята направо се вгълби в работата. Понякога Лорънс излизаше от вечеря и намираще дракона си да лети сам около езерото, упражнявайки лупингите, които така го отегчаваха преди, и на няколко пъти дори помоли да пожертват част от времето им за четене за допълнителна работа. Без контрола на Уил щеше да продължава до пълно изтощение.

Най-накрая Лорънс отиде при Селеритас с надеждата да узнае някакъв начин да понамали плама на Темерер или да убеди инструктора да раздели двата дракона. Селеритас обаче го изслуша и спокойно му каза:

— Капитан Лорънс, вие мислите за щастието на дракона си. Това е правилно, но аз трябва да мисля първо за обучението му и потребностите на Корпуса. Нима не смятате, че напредва бързо и способностите му постоянно нарастват, откакто Прекурзорис пристигна?

Уил остана без думи. Идеята, че инструкторът нарочно насърчава съперничеството, за да ускори развитието на Империята, първо го стресна, а после почти го обиди.

— Сър, Темерер винаги е бил мотивиран и е давал всичко от себе си... — започна ядосано, но спря, когато Селеритас го прекъсна с изпръхтяване.

— Стегнете се, капитане — каза развеселен той. — Не го обиждам. Истината е, че е твърде интелигентен за работа във

формация. Ако ситуацията бе различна, щях да го направя лидер или самостоятелен боец и щеше да се справи чудесно. Но предвид ситуацията и теглото му трябва да го сложим във формация, следователно трябва да научи рутинните маневри, а те просто не могат да задържат вниманието му. Не е много чест проблем, но съм се сблъсквал с него и преди — симптомите са недвусмислени.

Лорънс не можеше да спори. Коментарите на Селеритас бяха напълно точни. Щом видя, че мъжът се е умълчал, главният инструктор продължи:

— Съперничеството нагнетява достатъчно нещата, за да може да преодолее естествената си досада, която съвсем скоро би се превърнала в неудовлетвореност. Окуражавайте го, хвалете го, показвайте му привързаността си и дребните дразги с другия мъжки няма да му се отразят. Това е напълно естествено за възрастта му и по-добре да е с Прекурзорис, отколкото с Максимус. Прекурзорис е достатъчно възрастен, за да не го вземе насериозно.

Лорънс обаче не се чувстваше обнадежден. Селеритас не виждаше как се измъчва Империята, но пък трябваше да признае, че протестът бе подтикнат от егоистични причини — не му харесваше да гледа как Темерер си дава толкова зор. Не, това бе правилно. Всички трябваше да си дават зор.

Тук, в спокойния зелен север, човек лесно можеше да забрави, че Британия е в голяма опасност. Вилньов и корабите му още кръстосваха океана. Според пристигащите съобщения Нелсън ги гонил чак до Западноиндийските острови, само за да му избягат отново, и сега английският флот бил насред ново отчаяно преследване в Атлантика. Вилньов явно възнамеряваше да се съедини с флота, плаващ от Брест, и да се опита да превземе проливите на Дувър. Бонапарт разполагаше с огромно количество транспорти, претъпкали всяко пристанище на френския бряг, и само чакаше някакъв пробив в защитата на Канала, за да превози многохилядната си армия.

Лорънс бе прекарал много месеци по блокадите и добре знаеше колко е трудно да се поддържа дисциплина през безкрайните, еднообразни дни без враг пред погледа. Компанията, природните пейзажи, книгите, игрите, всички разсейвания — те правеха задълженията по обучението много по-поносими, ала сега виждаше, че

по свой си начин бяха също толкова подривни, колкото и еднообразието.

Тъй че просто се поклони и каза:

— Разбирам замисъла ви, сър. Благодаря за разяснението.

Върна се при Темерер, все още решен да обуздае обсебеността му от тренировките и — ако е възможно — да намери различен път да заинтересува дракона от маневрите.

При тези условия за пръв път му хрумна да обясни на Империята тактиките на формацията. Направи го повече заради него, отколкото заради себе си, надявайки се да запали у него интелектуален интерес към маневрите. Темерер следеше темата с лекота и скоро уроците се превърнаха в истински разисквания, полезни не само на дракона, но и на Лорънс, които се оказаха повече от добра компенсация за неучастието му в дебатите между капитаните.

Дори започнаха да разработват поредица от собствени маневри, за да се възползват от необикновените летателни способности на Империята, които да се нагодят към по-бавното и методично темпо на формацията. Самият Селеритас говореше за подобни модификации, но неотложната нужда от формацията го бе принудила да изостави плана си.

На един от таваните Лорънс изнамери стара тактическа маса, помоли Холин за помощ при поправянето на счупения ѝ крак и я постави на полянката на Темерер. Отгоре ѝ имаше нещо като огромна релефна карта, над която бе сложена решетка. Уил нямаше фигурки на дракони в правилния мащаб, но ги замести с издялани и оцветени парченца дърво, завързвайки ги с конец за решетката. Така можеха да променят позициите в три измерения и да ги обмислят.

От самото начало Империята демонстрира интуитивен усет за движение във въздуха. Начаса можеше да прецени дали определена маневра е реалистична, или не, и да опише движенията, необходими, за да се постигне. Първоначалното вдъхновение за ново движение обикновено бе негово. Лорънс, от своя страна, можеше да оцени относителната военна полза на различните позиции и да предложи изменения, които да увеличат ефективността им.

Оживените им, шумни дискусии привлякоха вниманието на останалия екипаж. Гранби попита плахо дали може да гледа и когато Лорънс му позволи, вторият лейтенант, Евънс, също го последва, както

и мнозина от останалите. Годишите на тренировки и опит им осигуриха базата от познания, която липсваше и на Уил, и на Темерер, а предложенията им още повече избистриха плановете им.

— Сър, останалите ме помолиха да ви предложа да опитаме, ако е възможно, някои от новите маневри — каза му Гранби след няколко седмици. — С голяма радост ще пожертваме вечерите си, за да поработим. Би било жалко да не получи шанса да покаже какво може.

Уил се трогна дълбоко — не само от ентузиазма им, но и от желанието им Темерер да получи признание и одобрение. Бе щастлив да узнае, че другите също се гордеят с Империята, а това ги караше да се гордеят и със себе си.

— Ако утре присъстват достатъчно хора, може би ще опитаме — рече Лорънс.

Всички офицери, включително и тримата малки куриери, бяха там десетина минути по-рано. Уил ги огледа, малко озадачен, докато двамата с Темерер се спускаха на връщане от ежедневното си посещение до езерото. Всички се бяха наредили и чакаха, а въздушният му екипаж бе с пълни бойни униформи дори в това импровизирано занимание. Другите екипажи често се лишаваха от палтата или шаловете си, особено в жегите, и Лорънс прие това, което виждаше, като комплимент към собствените му навици.

Господин Холин и наземната бригада също бяха в готовност. Макар Темерер често да шаваше от вълнение, бързо го екипираха с бойната юзда и офицерите му се качиха на борда.

— Всички присъстват и са обезопасени, сър — каза Гранби, заемайки позицията си на дясното рамо на Империята.

— Много добре. Темерер, първо ще изпълним два пъти стандартното движение при патрул в спокойно време и после ще минем на променения вариант по мой сигнал — нареди Лорънс.

Драконът кимна с блеснал поглед и се изстреля във въздуха. Това бе най-простата от новите им маневри и Империята лесно я изпълни. По-сериозният проблем, забеляза Уил, когато Темерер направи последния завой от спиралата и се върна в изходна позиция, бе в свикването на екипажа. Стрелците бяха пропуснали поне половината от мишените си, а страните на дракона бяха изцапани от пълните с пепел торби, които използваша вместо бомби в тренировките — ловенето бяха уцелили него, вместо да паднат на земята.

— Е, господин Гранби, май ще трябва да поработим, преди да можем да се представим с успех пред останалите.

Лейтенантът кимна печално.

— Наистина, сър. Дали бихме могли да забавим скоростта в началото?

— Мисля, че трябва да нагодим и мисленето си — отбеляза Лорънс, като изучаваше разположението на петната от пепел. — Не можем да хвърляме бомби на всеки негов бърз завой, понеже няма как да сме сигурни, че няма да го уцелим. Значи не можем да работим равномерно. Трябва да изчакаме и да пуснем пълен залп, когато е в хоризонтална позиция. Така ще има по-висок риск да пропуснем, но той е поносим. Другият не е.

Темерер описваше широк кръг, докато топмените и белмените бързо пренагласяха екипировката. При повторния опит Лорънс видя как торбите падат, без да оставят нови следи по Империяла. Стрелците, които сега чакаха точния момент, също подобриха постижението си и след още половин дузина повторения Уил остана изключително доволен от резултатите.

— Когато можем да пускаме успешно всичките си бомби и постигнем поне осемдесет процента успех в стрелбата при тази и другите четири маневри, ще помисля дали да представим работата си пред Селеритас — заяви Лорънс, когато всички слязоха и наземната бригада се зае да почиства Темерер и да сваля екипировката му. — Вярвам, че това е реално постижима цел. Поздравявам всички ви за похвалното представяне.

Досега Уил не даваше много похвали, за да не създава впечатлението, че се мъчи да се домогне до уважението на екипажа, но сега чувстваше, че моментът е подходящ, и остана обнадежден от сърдечния отклик. Всички до един нямаха търпение да продължат и след още четири седмици упражнения Лорънс сериозно се замисли дали вече не са готови да покажат наученото пред по-широка аудитория. Решението обаче бе взето без него.

— Снощи показахте интересна вариация над езерото, капитане — каза му Селеритас в края на сутрешните занимания, докато драконите от формацията се приземяваха и екипажите им слизаха на земята. — Искам да видя как я изпълнявате утре във формация. — Той

кимна и го освободи, а Лорънс извика екипажа си за една бърза последна тренировка.

Късно вечерта, след като останалите се прибраха, Темерер бе неспокоен. Двата седяха тихо в тъмното, бяха твърде уморени за нещо повече от това да си правят компания.

— Хайде, не се тревожи — успокой го Лорънс. — Утре ще се справиш чудесно. Овладей си всички маневри от начало до край. Бавехме се само за да може екипажът да свикне с тях.

— Не се тревожа за летенето, а какво ще стане, ако Селеритас не одобри схемата ни... Ще сме пропилили напразно цялото време...

— Ако смяташе маневрите за несполучливи, никога нямаше да пожелае да ги покажем. А и въобще не сме си загубили времето. Всички от екипажа овладяха работата си по-добре заради вниманието и мисълта, които отделяха на задачите си, и дори Селеритас изобщо да не ни одобри, според мен всички тези вечери бяха полезни.

Най-накрая Темерер се успокой достатъчно, за да заспи, и Уил задряма до него. Макар и ранен септември, топлината от лятото още мъждукаше и той не простина. Въпреки уверенията си, се събуди още при изгрев-слънце, неспособен да потисне собствената си нервност. Повечето от екипажа му също подраниха на масата за закуска, затова той си поговори с момчетата и хапна обилно, макар да не му се щеше нищо повече от чаша кафе.

Когато излезе на тренировъчния двор, Темерер вече го чакаше — екипиран и загледан в долината. Опашката му неспокойно махаше във въздуха. Селеритас още го нямаше. Минаха петнадесет минути, преди някой от другите дракони от формацията да пристигне, и дотогава Империята вече бе направил няколко обиколки. Младоците бяха най-склонни към невъздържаност, ето защо ги накара да поупражняват смяна на местата, за да се усмират.

Първа пристигна Дулсия, а след нея и Максимус. Когато цялата формация се събра, Лорънс върна Темерер в двора. Селеритас още го нямаше. Лили се прозяваше широко, а Прекурзорис тихо разговаряше с Нитидос, Синия Паскал, който също говореше френски, понеже бе купен от френска люпилня много години преди войната, когато международните отношения позволяваха подобни размени. Империята продължаваше да гледа мрачно към Прекурзорис, но този

път Уил не възразяваше, понеже това осигуряваше на дракона някакво разсейване.

Ярък вихър от криле привлече вниманието му и мъжът погледна нагоре, за да зърне Селеритас, готов да се приземи, а зад него се виждаха бързо смаляващите се форми на няколко Уинчестъра и Грейлинги, които се пръснаха в различни посоки. По-ниско в небето два Йелоу Рийпъра поемаха на юг в компанията на Викториатос, макар че възстановяването на Парнасия не бе завършило напълно. Всички дракони вече бяха нащрек и се заизправяха. Гласовете на капитаните заглъхнаха. Над екипажите се спусна тежко очакване още преди Селеритас да достигне земята.

— Вилньов и флотът му са в капан — повиши глас инструкторът. — Приклепени са в пристанището на Кадис, заедно с испанците. — Още докато говореше, слугите изнасяха набързо опаковани кутии и торби. Дори чистачките и готвачите бяха хванати да помагат. Без да чака заповед, Темерер се изправи на четири крака, както направиха и другите. Наземните бригади вече разопаковаха коремните мрежи и се качваха да опънат палатките. — Мортифер е изпратен в Кадис. Формацията на Лили трябва да замине за Канала веднага, за да заеме мястото на неговата. Капитан Харкорт — обърна се Селеритас към момичето, — Екзидий остава на Канала. Той има осемдесетгодишен опит. Двете с Лили ще тренирате с него всяка свободна минута. За момента възлагам командването на формацията на капитан Сътън. Това не е в резултат от представянето ви, но заради прекъсването на тренировъчния процес ни е нужен някой по-обигран за тази роля.

Обичайно бе капитанът на водещия дракон да ръководи и формацията, най-вече защото неговият дракон щеше да води всяка маневра, и Харкорт кимна без намек за засегнатост.

— На вашите заповеди — каза тя. Гласът ѝ излезе малко писклив и Лорънс я изгледа със съчувствие. Лили се бе излюпила неочаквано скоро и Катрин бе станала капитан, при положение че едва бе завършила обучението си. Това навярно беше първата ѝ акция.

Селеритас ѝ кимна одобрително.

— Капитан Сътън, вие, разбира се, ще се консултирате с капитан Харкорт при всяка възможност.

— Разбира се. — Сътън се поклонил на Катрин от мястото си на гърба на Месория.

Вече бяха закрепипи здраво багажа и инструкторът отдели миг да огледа всяка едно от юздите.

— Много добре. Проверете товарите си. Ти започни, Максимус.

Драконите се заизправяха на задните си крака и вятърът зарева над двора, когато размахаха криле, за да видят как е стегнат такелажът. Сетне се отпуснаха един по един на четири крака и докладваха:

— Всичко стои добре.

— Да се качват наземните бригади — нареди Селеритас и Лорънс видя как Холин и хората му забързаха към коремната част на юздата и се закопчаха за дългия полет. При сигнала им за готовност той кимна на сигналчика Търнър, който вдигна зеления флаг. Екипажите на Максимус и Прекурзорис вдигнаха флаговете си секунда по-късно. По-малките дракони вече чакаха.

Инструкторът прилекна на задните си крака и ги огледа за последно.

— Успешен полет.

Нямаше други церемонии или приготовления. Сигналчикът на капитан Сътън вдигна флага за издигане на формацията и Темерер се гмурна във въздуха с останалите, заемайки позиция до Максимус. Вятърът духаше от северозапад, точно зад тях, и докато се издигаха над облаците, Уил забеляза как далеч на изток слънчевите зайчета танцуват по водната повърхност.

[1] Бойна песен — Бел.прев. ↑

[2] Много моля да ме извините за неудобството — Бел.прев. ↑

[3] Но моля ви, няма нищо. Позволете ми да ви представя капитана си, Шоасьол. — Бел.прев. ↑

[4] А това е моят, Лорънс — Бел.прев. ↑

III

ДЕВЕТА ГЛАВА

Куршумът профуча толкова близо, че раздвижи косата на Лорънс. Пукотът на ответния огън прозвуча зад гърба му и Темерер замахна към френския дракон, докато профучаваха покрай него. В тъмнозелената кожа разцъфнаха дълги разрези, а в същото време Империялът се завъртя грациозно, за да избегне ноктите на другите дракони.

— Това е Фльор дьо Нюит^[1], сър, вижте оцветката! — извика Гранби. Вятърът рошеше косата му, а синият дракон се отдръпна, надавайки смразяващ рев, и се завъртя, за да повтори атаката си по формацията. В същото време екипажът му полагаше всички усилия да спре кървенето му, макар че раните не бяха достатъчно опасни.

Лорънс кимна.

— Да. Господин Мартин! — извика. — Подгответе заслепяващия барут. Следващата атака ще им светнем хубавичко! — Драконите от тази френска порода бяха едри и опасни, но понеже бяха нощни създания, очите им бяха изключително чувствителни към внезапни и силни проблясъци. — Господин Търнър, предупредителния сигнал за заслепяване, ако обичате!

От сигналчика на Месория бързо пристигна отговор. Тя самата бе заета да отблъсква настоящите атаки на един френски дракон средна категория срещу предната част на формацията. Лорънс потупа Темерер по врата, за да привлече вниманието му.

— Ще му светнем. Задръж позицията и чакай сигнала.

— Готов съм. — В гласа на Империяла личеше дълбоко възмущение. Той почти трепереше.

— Моля те, внимавай — не се сдържа Уил. По белезите му прецени, че френският звяр е по-възрастен, и не искаше Темерер да се нарани поради прекалена самоувереност.

Нюитът се изстреля към тях в пореден опит да си проправи път между Темерер и Нитидос, явно целта му бе да разцепи формацията и междуременно да рани един от двата дракона, което би направило Лили уязвима за атака отзад при следващото преминаване. Сътън вече

сигнализираше за нова маневра, която щеше да ги завърти и да осигури на Лили удобен ъгъл за атака срещу най-едрия от френските нападатели. Преди това обаче трябваше да се справят със следващия му набег.

— Всички готови — извика Лорънс през рупора, докато огромното синьо-черно създание се носеше срещу тях. Бързината, с която се развиваше битката, далеч надвишаваше всичко, което Уил бе изпитвал досега. В морско сражение размяната на залпове можеше да продължи пет минути, докато тук една атака приключваше за по-малко от една, а втората следваше почти незабавно. Този път френският дракон се насочи към Нитидос. По-малкият Син Паскал не би удържал напора на огромното създание. — Рязко наляво. В него! — извика той на Темерер.

Империялът реагира веднага. Огромните му черни криле се завъртяха рязко и ги наклониха към Нюита, а Темерер се засили към него по-бързо от който и да е дракон тежка категория. Врагът трепна и по рефлекс обърна бледите си бели очи към тях. Щом ги зърна, Лорънс изкрещя:

— Палете праха! — Едва затвори очи навреме. Ослепителната светкавица се виждаше дори през стиснатите му клепачи и Нюитът изрева от болка. Уил отвори очи и видя как Темерер дере дълбоко и яростно другия дракон през корема, а хората му обстрелват белмените от другата страна. — Темерер, задръж позиция. — Имаше опасност Империялът да изостане, погълнат от боен ентузиазъм срещу вражия звяр.

Темерер размаха рязко мощните си криле и се върна на мястото си сред формацията. Сигналчикът на Сътън вдигна зеления флаг и всички се завъртяха в тесен кръг, а Лили вече отваряше паст и съскаше: вражеският дракон още летеше на сляпо и от туловището му бликаше кръв във въздуха, докато екипажът му се опитваше да го изведе надалеч.

— Враг отгоре! Враг отгоре! — Левият наблюдател на Максимус сочеше истерично нагоре. Начаса в ушите им прогърмя ужасен, нисък рев, който удави крясъците на момчето — към тях връхлиташе един Гран Шевалиер^[2]. Бледата му окраска му беше помогнала да се слее с облачната покривка и да остане незабелязан за наблюдателите и сега

той се спускаше с разперени огромни лапи. Бе почти два пъти колкото Лонгуинга — по-тежък дори от Максимус.

Шокиран, Лорънс видя Месория и Иморталис да пропадат рязко надолу. Със закъснение осъзна, че това е рефлексът, за който ги бе предупредил Селеритас толкова отдавна — реакцията към изненадваща атака отгоре. Нитидос стреснато потръпна с криле, но се възстанови, а Дулсия запази позицията, но Максимус се втурна през глава напред и изпревари останалите. Лили се въртеше в инстинктивна уплаха. Формацията се бе разпаднала и драконката остана изцяло открита.

— Пригответе всички пушки. Право към него! — изрева Уил, като ръкомахаше бясно на Темерер. Нямаше нужда, само след миг Империялът се изстреля в помощ на Лили. Шевалиерът бе твърде близо, за да го отклони напълно, но ако го удареха, преди да се вкопчи в Лонгуинга, можеха да я спасят от фаталния сблъсък и да й дадат време да отвърне.

Другите четири френски дракона се връщаха. Темерер се засили, промъкна се на косъм край протегнатите лапи на един Пешьор Курон^[3] и се сблъска с огромното френско чудовище в същия миг, когато Шевалиерът замахна към гърба на Лили. Тя изрева от болка и ярост и се замята. Трите звяра се преплетоха, размахвайки бясно криле в различни посоки, като се пробождаха и деряха. Лонгуингът не можеше да плюе нагоре — трябваше някак да го откопчат, ала Империялът бе твърде малък за Шевалиера и Лорънс виждаше как огромните нокти на дракона се впиват все по-дълбоко в плътта на Лили, макар екипажът да се опитваше да отсече с брадви железнотвърдите им върхове.

— Донесете бомба! — изрева Лорънс на Гранби. Трябваше да се опитат да хвърлят една в мрежата на корема на врага, въпреки опасността да пропуснат и да поразят Темерер или Лили.

Империялът продължаваше да се бие със сляп плам, а гръдният му кош жадуваше за още въздух. Той изрева тъй мощно, че тялото му завибрира и ушите на Лорънс писнаха. Шевалиерът потръпна от болка. Някъде от другата му страна Максимус също изрева, ала Уил не можеше да го види заради грамадното тяло на вражия дракон. Атаката имаше ефект — той изгърмя с дълбокия си, дрезгав глас и освободи Лонгуинга от ноктите си.

— Освободи се! — извика Лорънс. — Темерер, освободи се. Застани между него и Лили.

Империялът се издърпа и се спусна към нея. Лили стенеше, кървеше и бързо губеше височина. Не бе достатъчно, че прогониха Шевалиера. Другите противници сега представляваха не по-малка опасност, докато тя не заемеше бойна позиция. Лорънс чу капитан Харкорт да крещи заповеди, които не успя да разбере. Внезапно мрежата на корема на Лонгуинга се отлепи и падна през облаците с всички бомби, провизии и багаж. Хората от наземния екипаж побързаха да се завържат за главната юзда.

Загубила тегло, Лили потрепери и положи огромни усилия да се издигне. Хората от екипажа ѝ тъпчеха бели превръзки в раните ѝ, но дори от мястото си Лорънс виждаше, че ще има нужда от шевове. Максимус се бе вплел в Шевалиера, ала Куронът и Нюитът се подреждаха в малка клиновидна формация с другия френски звяр в опит да пробият отново към Лили. Темерер запази позиция точно над нея и засъска заплашително с присвити лапи. Тя обаче се издигаше твърде бавно.

Битката се беше превърнала в жестоко меле. Макар другите британски дракони да се бяха възстановили от първоначалната си уплаха, редиците им бяха в пълно безредие. Харкорт бе погълната от проблемите на Лили, а последният френски дракон — екземпляр от породата Пешьор Рай^[4] — се сражаваше с Месория далеч долу. Явно французите бяха разпознали Сътън като командира и гледаха да го държат настрана — стратегия, на която Лорънс мрачно се възхити. Нямахше старшинство, за да поеме командването, но на всяка цена трябваше да се стори нещо.

— Търнър! — привлече той вниманието на сигналчика си. Преди обаче да му заповяда, другите британски дракони вече обръщаха посоката и се подреждаха.

— Имаме сигнал, сър — „стройте се около лидера“ — каза Търнър и посочи.

Лорънс завъртя глава и видя Прекурзорис да се вмъква в обичайното място на Максимус с развети сигнални флагове. Несъобразяващ се с темпото на формацията, Шоасьол и големият дракон бяха избързали напред, но съгледвачите му явно бяха зърнали битката и се бяха върнали. Уил тупна Темерер по плешката, за да привлече вниманието му към сигнала.

— Виждам го — рече Темерер и веднага се върна в обичайната си позиция.

Развя се още един сигнал и Лорънс прибра Империята по-близо до другарите му. Нитидос стори същото и заедно затвори пролуката във формацията, където бе мястото на Месория. „Формацията да се издигне“ бе следващият сигнал и, заобиколена от останалите, Лили се окуражи и успя да размаха по-силно с криле. Кървенето най-сетне бе спряло. Тройката френски дракони се беше разпръснала. Повече не можеха да се надяват на успех с общ щурм — не и с опасността от челюстите на Лили. Всеки миг формацията щеше да достигне височината, където бе Шеваляерът.

Дойде сигнал „Максимус да се откъсне“. Регалът още бе вкопчен в близък бой с огромния си неприятел. Пушките трещяха и от двете страни. Максимус замахна за последно и се отдръпна, ала малко подрани — формацията не се бе вдигнала достатъчно и бяха необходими още няколко секунди, преди Лили да успее да нанесе удар.

Екипажът на Шеваляера съзря новата опасност и го издигна сред оглушителната пукотевица. Макар и да кървеше от много рани, звярът бе толкова едър, че не го забавиха особено, а и той се движеше по-бързо от ранената Лили. След миг Шоасьол сигнализира „Формацията да запази височината“ и те се отказаха от преследването.

Френските дракони се струпаха в далечината, не твърде близо един до друг, и закръжаха, докато обмисляха следващата си атака. Тогава обаче рязко се обърнаха и избягаха на североизток, а Пешьорът се освободи от Месория. Съгледвачите на Темерер викаха и сочеха на юг и когато Лорънс погледна през рамо, видя десет дракона, летящи с голяма скорост към тях. По водещия Лонгуинг се развяваха британските разпознавателни сигнали.

Този Лонгуинг бе Екзидий. Той и формацията му ги придружиха през останалия път до Дувър, а два тежкотоварни екземпляра от породата Чекърд Нетъл^[5] се редуваха да помагат на Лили. Тя напредваше добре, но главата ѝ клюмаше и се приземи много тежко, а краката ѝ трепереха толкова силно, че екипажът ѝ едва успя да я напусне, преди да се стовари на земята. Капитан Харкорт не можеше да сдържи сълзите си и изтича до главата на Лили, като остана там да я

гали и да ѝ мълви окуражителни слова, докато хирурзите започваха работа.

Лорънс насочи Темерер към самия ръб на терените за приземяване, тъй че ранените дракони да имат повече пространство. Максимус, Иморталис и Месория бяха понесли болезнени, макар и не опасни рани, и слабите им викове на болка почти не се чуваха. Уил погали Темерер по шията, изпълнен с дълбока благодарност, че бързината и ловкостта на Империяла го бяха спасили от съдбата на другите.

— Господин Гранби, да разтоварим веднага и след това, ако обичате, нека видим какво можем да отделим, за да помогнем на екипажа на Лили. Не им е останал багаж, струва ми се.

— Веднага, сър — отвърна Гранби и се обърна да се разпорежи с останалите.

Трябваша им няколко часа да настанят драконите, да ги разтоварят и нахранят. За щастие теренът бе много голям — простираше се на повече от сто акра заедно с пасбищата, — и нямаше проблем да намерят поляна за Темерер. Той самият се луташе между вълнението от първата си битка и дълбоката си тревога за Лили. Както никога, яде без желание, и Лорънс каза на екипажа да отнесат остатъците от трупове.

— На сутринта ще ловуваме, затова няма нужда да се насилваш с храната.

— Благодаря. Наистина не се чувствам особено гладен. — Империялът подпря глава на земята. Мълчеше, докато го почистваха и докато хората от екипажа не ги оставиха сами. Очите на дракона се бяха превърнали в цепки и за миг Уил се зачуди дали не беше заспал. Тогаваша той ги поотвори и попита тихо:

— Лорънс, винаги ли е така след битка?

Лорънс нямаше нужда да го пита какво точно има предвид. Умората и тъгата на Темерер прекрасно си личаха. Искаше му се да го окуражи, ала бе толкова трудно да му отговори. Самият той се чувстваше напрегнат и ядосан — познати усещания, ала натрапчивостта им бе странна. Беше минал през множество сражения, не по-малко смъртоносни, но тук имаше съществена разлика — когато врагът се целеше, заплашваше не кораба му, а неговия дракон, който се бе превърнал в най-скъпото му създание на целия свят. Не можеше да

мисли с хладен ум и за щетите по Лили, Максимус или който да е член на формацията им. Макар и да не бяха неговият Темерер, те му бяха пълноправни бойни другари. Изобщо не бе същото, а и внезапната атака го завари съвсем неподготвен психически.

— Често най-тежко става по-късно, когато откриеш, че приятел е бил ранен или убит — каза накрая. — Особено ми е трудно да се примиря с днешната битка. Нямаше нищо за завоюване от наша страна и не ние бяхме нападателите.

— Да, прав си. — Яката на Темерер клюмна на врата му. — Щеше да е по-добре, ако можех да повярвам, че се бихме толкова усилено и че Лили беше ранена в името на някаква цел. Но те дойдоха само за да ни наранят, така че дори не защитихме никого.

— Това въобще не е вярно. Ти защити Лили — изтъкна Лорънс. — И помисли — французите ни атакуваха с голямо майсторство и хитрост, изненадаха ни, бяха ни равни по численост, само че поопитни, ала ние ги победихме и отблъснахме. Това е причина да се гордееш, нали?

— Предполагам, че е така. — Раменете на Темерер се отпуснаха. — Само Лили да е добре...

— Да се надяваме. Бъди сигурен, че всичко, което може да се направи за нея, ще бъде направено. — Лорънс го погали по носа. — Хайде, сигурно си уморен. Не можеш ли да заспиш? Искаш ли да ти почета?

— Не мисля, че мога да заспя. Но бих желал да ми почетеш, а аз ще си лежа и ще почивам. — Той се прозина веднага щом каза това и вече спеше, преди Уил да си извади книгата. Най-сетне бе захладняло и топлите, равномерни издихания от ноздрите му излизаха на клъбца пара сред щипещия въздух.

Лорънс го остави да спи и забърза към главната сграда. Пътят през драконовите терени бе осветен с висящи фенери, а и той виждаше прозорците пред себе си. Източният вятър довяваше солен въздух от пристанището, който се смесваше с металическия мирис на топли дракони, вече бе свикнал дотолкова с него, че едва го усещаше. Имаше уютна стая на втория етаж, с гледка към задните градини, а багажът му вече беше разопакован. Огледа печално омачканите дрехи. Слугите от Лох Лаган явно обръщаха не повече внимание на опаковането от летците.

Въпреки късния час, в столовата на старшите офицери го посрещна гълчава. Другите капитани от формацията седяха скупчени на една дълга маса, върху която, почти недокосната, бе сервирана вечерята.

— Има ли нещо за Лили? — Той зае свободния стол между Бъркли и капитана на Дулсия, Ченъри. Не присъстваха само капитан Харкорт и капитан Литъл на Иморталис.

— Стигнал е до кокала, мерзавецът, само това знаем — въздъхна Ченъри. — Още я шият и не е яла нищо.

Лош знак — ранените дракони обикновено примираха от глад, освен ако не страдаха от големи болки.

— А Максимус и Месория? — попита той, поглеждайки към Бъркли и Сътън.

— Нахраниха се добре и сега спят здраво — отвърна Бъркли. Лицето му, обикновено спокойно, сега бе изопнато и пребледняло, а засъхнала ивица тъмна кръв пресичаше челото му и се губеше в щръкналата му коса. — Беше адски бърз днес, Лорънс. Като нищо щяхме да я изгубим.

— Не бях достатъчно бърз — каза тихо Уил, изпреварвайки хвалебствените реакции на останалите. Нямаше никакво желание да получава похвали за днешната работа, макар и да бе горд от стореното от Темерер.

— По-бърз беше от нас. — Сътън пресуши чашата си. От вида на бузите и носа му си личеше, че не му бе първата. — Слипяха ни по долни гащи, гадните жабари. Какво, да ги вземе дяволът, диреше техен патрул там, това искам да знам...

— Маршрутът от Лаган до Дувър не е особена тайна, Сътън — каза Литъл, идвайки на масата. Издърпаха няколко стола, за да му направят място в края на трапезата. — Иморталис вече е спокоен и се храни. И като говорим за храна, бихте ли ми подали онова пиле там? — Той откъсна една кълка и настървено я заръфа.

Като го гледаше, Лорънс почувства как апетитът му се пробужда. Очевидно това се случи и с останалите капитани, защото през следващите десет минути се възцари мълчание, докато си подаваха чинии и се вгълбиха в храненето. Никой от тях не бе ял след бързата закуска преди зазоряване в междинната спирка Мидълзбро. Виното не го биваше много, но Уил все пак изпи няколко чаши.

— Навярно са се спотайвали между Феликстоу и Дувър и са чакали да ни скочат — добави след малко Литъл, продължавайки мисълта си от по-рано. — Кълна се, че вече никога няма да ме засечете с Иморталис там. Ще летим само над суша, освен ако не си търсим белята.

— Право думаш — каза Ченъри, твърдо съгласен. — Хей, Шоасьол! Вземи си стол. — Той се посмести още малко и френският капитан се присъедини към тях.

— Господа, много се радвам да ви съобщя, че Лили започнала да се храни. Идвам от капитан Харкорт. — Той вдигна чаша. — За тяхно здраве, ако мога да предложа?

— Така, така. — Сътън напълни собствената си чаша. Всички се включиха в тоста и въздъхнаха дружно с облекчение.

— Виждам, че всички са тук. Хапвате, нали? Добре, много добре. — Адмирал Лентън също се присъедини към тях. Той беше главнокомандващият на дивизията при Канала и на всички дракони в Дувър. — Не, не изглупявайте, стойте си по местата — каза нетърпеливо, когато Лорънс и Шоасьол започнаха да се надигат, а останалите ги последваха със закъснение. — След такъв ден, за бога! Ей, подай ми оная бутилка, Сътън. Така, всички ли узнахте, че Лили яде? Да, хирурзите се надяват, че ще може да прелита кратки разстояния след няколко седмици, а междувременно нека ви зарадвам, че хубавичко сте пребили два-три от тежките им бойни зверове. Тост за формацията ви, господа!

Най-сетне Лорънс усети как напрегнатостта и изтощението му намаляват. Да знае, че Лили и останалите са извън опасност, бе голямо облекчение, а и виното бе поразхлабило възела в гърлото му. Останалите се чувстваха по горе-долу същия начин и разговорът се затлачи и накъса. Скоро всички взеха да клюмат над чашите си.

— Сигурен съм, че Гран Шевалиерът бе Триумфалис — говореше Шоасьол на адмирал Лентън. — Виждам съм го и преди. Той е един от най-страшните бойци на Франция. Беше в Дижон, близо до Рейн, когато Прекурзорис и аз напуснахме Австрия, и съм длъжен да ви споделя, сър, че това потвърждава най-лошите ми страхове — той направи кратка пауза. — Бонапарт не би го изпратил тук, ако не бе напълно сигурен в победата над Австрия, и съм сигурен, че още френски дракони пътуват на помощ на Вилньов.

— По-рано не бях много склонен да се съглася с вас, ала сега съм напълно убеден в правотата ви — отбеляза Лентън. — За момента обаче можем само да се надяваме, че Мортифер ще настигне Нелсън, преди френските дракони да достигнат Вилньов, и че нашите ще съумеят да се справят. Не можем да отделим Екзидий, при положение че не разполагаме с Лили. Няма да се изненадам, ако точно това са целили с атаката. Това е типично лукавият начин на мислене на този проклет корсиканец.

Лорънс не можеше да не се сети за „Самоуверен“, който навярно се намираше под угрозата от масирана въздушна атака заедно с другите кораби, поддържащи блокадата на Кадис. Толкова приятели и познати. Дори френските дракони да не пристигнеха навреме, щеше да има голяма морска битка. Колцина щяха да загинат, без да чуе и дума от тях? Не бе отделил почти никакво време на кореспонденция през последните натоварени месеци и сега дълбоко съжаляваше за пропуска.

— Получили ли сме някакви съобщения от блокадата при Кадис? — попита той. — Влизали ли са в сражения?

— Не и доколкото знам — каза Лентън. — А, да, ти си нашият човек от Флота, нали? Е, аз така и така ще пратя тези от вас със здрави зверове да патрулират над флота. Можете да кацнете за известно време при флагмана и да чуete новините. Дяволски ще се зарадват да те видят. Вече месец не можем да отделим никого да им занесе пощата.

— Ще ви трябваме ли утре? — попита Ченъри, не твърде успешно потискайки прозявката си.

— Не, ще ви отпусна един ден. Погрижете се за драконите си и се радвайте на почивката. — Лентън се изсмя, остро и неприятно. — Ще ви измъкна от леглата вдругиден призори.

Темерер спа дълбоко и до късно на следващата сутрин и даде на Лорънс няколко свободни часа след закуска. Той се срещна с Бъркли на масата и двамата отидоха да видят Максимус. Регалът още се хранеше — безкрайна върволица от току-що заклани овце се нижеше надолу към стомаха му и той само избоботи някакъв нечленоразделен поздрав, когато пристигнаха на поляната му.

Бъркли извади бутилка ужасно вино и изпи повечето сам, докато Лорънс посрѣбваше от чашата си от учтивост, докато отново разискваха битката със схеми, надраскани в прѣстта, и камъчета, отбелязващи драконите.

— Добре ще сторим, ако добавим някой бърз и лек дракон, например Грейлинг^[6], ако има свободни, за да разузнава над формацията. — Бъркли тежко се подпря на една скала. — Всичките ни големи дракони са млади. Когато големите се паникьосат така, малките съвсем ще си изкарат акъла.

Лорънс кимна.

— Надявам се, че това премеждие ще им е дало някакъв опит в справянето с уплахата — каза той. — Във всеки случай, французите няма всеки път да разполагат с тъй благоприятни условия. Без покривката на облаците никога не биха го направили.

— Господа, преглеждате вчерашния план? — Шоасьол минаваше наблизко на път за главната сграда. Той се приближи до тях и клекна до диаграмата. — Много съжалявам, че ме е нямало в началото. — Палтото му бе прашно, а шалът му — лекьосан от пот. Изглеждаше, сякаш не си е сменял дрехите от вчера, а тънки венички замрежваха бялото на очите му. Потърка лице, докато гледаше надолу.

— Цяла нощ ли си будувал? — попита го Лорънс.

Шоасьол поклати глава.

— Не, но с Катрин — с Харкорт — се редувахме да дежурим до Лили, защото не можеше да спи иначе. — Той затвори очи в широка прозявка и почти се катурна. — Мерси — каза в благодарност за подадената му от Лорънс ръка и бавно стана на крака. — Ще ви оставя. Трябва да занеса малко храна на Катрин.

— Моля те, иди да си починеш — предложи Уил. — Аз ще ѝ занеса нещо. Темерер спи и съм свободен.

Харкорт — будна и пребледняла от притеснение, но вече спокойна — даваше заповеди на екипажа и хранеше Лили с парчета димящо говеждо от собствената си ръка, като постоянно я насърчаваше. Лорънс ѝ донесе малко хляб и бекон. Тя щеше да вземе сандвича с окървавени ръце, ала Уил успя да я избута настрана, та да се поизмие и да хапне, докато един от хората ѝ зае нейното място. Лили продължи да яде, обърнала едното си златисто око към Катрин за успокоение.

Шоасьол се върна, преди Харкорт да приключи, съблякъл палтото и шала си, а един слуга го следваше с кана силно, горещо кафе.

— Лейтенантът ти те търси, Лорънс. Темерер се е събудил. — Той седна тежко до момичето. — Не мога да спя. Кафето ми дойде добре.

— Благодаря ти, Жан-Пол, ако не си уморен, ще съм много благодарна за компанията ти. — Харкорт вече допиваше втората си чаша кафе. — Моля те, не се тревожи за Лили, Лорънс — най-добре иди да видиш Темерер. Благодаря ти, че дойде.

Уил се поклони, макар и да му беше малко неудобно, защото не го бе правил, откакто бе свикнал с Харкорт. Тя се облягаше без видимо притеснение на рамото на Шоасьол, а той я гледаше с неприкрита топлота. Все пак бе много млада и Лорънс нямаше как да не отбележи липсата на прислужничка, каквато всяка млада дама трябваше да има.

Успокой се, че нищо не може да се случи под погледите на Лили и екипажа. Във всеки случай, не можеше да остане при възникналите обстоятелства и забърза към поляната на Темерер.

През останалата част от деня с удоволствие помързелува, разположил се удобно на обичайното си място в сгъвката на предния крак на Темерер, и пишеше писма. Бе си създал обширни контакти, докато плаваше, за да запълва дългите часове на кораба, и сега дължеше отговори на много от познатите си. Майка му също бе успяла да надраска няколко кратки писма, явно тайно от баща му. Обаче не бяха за сметка на подателя и Лорънс трябваше да плати, за да ги получи.

След като се натъпка, за да компенсира липсата си на апетит от предната вечер, Темерер изслуша писмата на Уил и добави собствени поздрави към лейди Алъндейл и Райли.

— И помоли капитан Райли да предаде моите сърдечни поздрави на екипажа на „Самоуверен“. Толкова отдавна ми се струва, Лорънс — сякаш не съм ял риба от месеци.

Уил се усмихна на представата му за времето.

— Много неща се случиха, наистина. — Той запечата плика и написа адреса. — Само се надявам, че всички са добре. — Това бе последното и той доволен го постави най-отгоре върху дебелия купчина. Съвестта му бе много по-спокойна. — Роланд — извика и

момичето изтича от мястото, където кадетите играеха кегелбан. — Занеси това до пощенската служба. — Той ѝ подаде писмата.

— Сър — започна тя, малко нервно, докато взимаше пликовете, — когато приключи, може ли да бъда освободена за вечерта?

Той се стресна от молбата. Неколцина от мичманите и офицерите бяха пожелали същото и той им позволи, но идеята едно десетгодишно дете да се шляе из Дувър бе абсурдна, дори и да не беше момиче.

— Само за себе си ли искаш позволение, или искаш и за другиго? — Предположи, че може да е била поканена от някой от другите да го придружи на невинна разходка.

— Не, сър, само за мен. — Изглеждаше тъй изпълнена с надежда, че Лорънс за миг се замисли дали да не ѝ позволи и да ѝ направи компания, но не му се щеше да оставя Темерер да размишлява сам върху предния ден.

— Може би някой друг път, Роланд — внимателно отвърна той. — Ще останем за по-дълго в Дувър и ти обещавам, че ще имаш и друга възможност.

— О... — тя се умърлуши. — Добре, сър.

Девойчето се отдалечи, увесило нос, и Уил се почувства виновен. Темерер я изгледа и попита:

— Лорънс, има ли нещо интересно в Дувър, което да разгледаме? Толкова много хора от екипажа са тръгнали натам.

— Ох, не питай — въздъхна ездачът му. Почувства се доста неловко да обяснява, че главната атракция бе изобилието от пристанищни проститутки и евтин алкохол. — Ами, когато в един град живеят много хора, той предлага най-различни забавления.

— Искаш да кажеш много книги? Но аз никога не съм виждал Дън или Колинс да четат, а бяха толкова развълнувани, че ще ходят в града! За нищо друго не говореха цялата минала вечер.

Уил наруга наум двамата млади офицери, задето усложняваха задачата му, и запланува отмъстително задълженията им за следващата седмица.

— Има много театри, концерти — опита се да скалъпи още нещо, ала си даде сметка, че бе започнал да увърта твърде много. Неискреността го жегна неприятно, а и не можеше да понесе усещането, че лъже Империята, който все пак вече беше голям. —

Страхувам се обаче, че някои отиват заради пиенето и долнопробната компания.

— О, имаш предвид курви — кимна Темерер и така го стресна, че Лорънс почти падна от мястото си. — Не знаех, че ги има и в градовете, но сега разбирам.

— Откъде, за Бога, си чувал за тях? — попита Уил, щом се позакрепи. Сега, освободен от бремето на обясненията, се чувстваше обиден, че някой друг е просветил дракона му.

— О, Викториатос ми го каза в Лох Лаган, когато се зачудих защо офицерите ходят в селцето, а нямат семейства там. Но ти никога не си го правил. Сигурен ли си, че не искаш? — попита го Темерер с надежда в гласа си.

— Драги мой, не бива да говориш така. — Лорънс се червеше и в същото време се тресеше от смях. — Това не е благовъзпитана тема за разговор, и ако не можем да изкореним този навик от мъжете, поне да не го насърчаваме. Мисля да поговоря с Дън и Колинс. Не бива да се перчат с това, особено при положение че някой от по-младите може да ги чуе.

— Не разбирам — замисли се Империялът. — Викториатос каза, че е полезно за мъжете, а и приятно, че иначе можели да поискат да се оженият, а това никак не било хубаво. Макар че, ако много би искал да се ожениш, предполагам, че не бих възразил. — Той изрече последното не съвсем искрено, като наблюдаваше косо ездача си, сякаш за да види какъв ефект ще има.

Смущението и веселостта на Уил се изпариха начаса.

— Страхувам се, че си получил доста непълни сведения — каза внимателно. — Прости ми. Трябваше по-рано да поговоря с теб за тези неща. Моля те да не се тревожиш. Ти си първата ми грижа и винаги ще бъдеш, дори и някога да се ожения, а не мисля, че това ще се случи.

Помълча за миг, за да разсъди дали повече думи биха засилили тревогата на Темерер, но накрая реши да заложи на пълното доверие и добави:

— Имаше нещо като взаимно разбиране между мен и една дама, преди да се появиш, но тя ме освободи от подобно задължение.

— Искаш да кажеш, че ти е отказала? — възмути се Империялът, сякаш за да покаже, че знае за какво става въпрос. — Много

съжалявам, Лорънс. Ако искаш да се ожениш, сигурен съм, че можеш да си намериш друга, доста по-святна.

— Ласкаеш ме, но те уверявам, че нямам никакво желание да й търся заместничка.

Темерер понаведе глава и спря с увъртанията, очевидно доволен.

— Но, Лорънс... — продума, ала се спря. Започна пак: — Лорънс, ако не е хубава тема, значи ли това, че не бива да говоря повече за нея?

— Трябва да гледаш да я отбягваш в по-широка компания, но винаги може да говориш за каквото си поискаш с мен.

— Сега съм само любопитен, ако в Дувър наистина има само това. Иначе Роланд е твърде млада за курви, нали така?

— Почвам да усещам нужда от чаша вино, да се подкрепя за този разговор — унило промърмори Уил.

За негова радост Темерер се задоволи с обяснения какво представляват театрите и концертите, както и другите атракции, предлагани от един град. С желание насочи вниманието си към обсъждане на планирания маршрут за патрула им, донесен от един куриер сутринта, и дори попита дали е възможно да наловят малко риба за вечеря. Лорънс се радваше да го види възстановен след вчерашните беди и тъкмо реши, че ще разведе Роланд из града, когато я зърна да се връща в компанията на друг капитан — жена.

Седеше на крака на Темерер, напълно negliже, както изведнъж осъзна. Бързо слезе от обратната страна, така че тялото на Империяла да го скрие за малко. Нямахше време да си сложи палтото, което висеше на един далечен клон, но запаса ризата си и завърза набързо шала си.

Излезе да се поклони и почти се спъна, щом я видя по-отблизо. Не беше несимпатична, но лицето ѝ бе обезобразено от белег, който само меч можеше да остави. Ъгълчето на лявото ѝ око, откъдето бе минало острието, бе леко изкривено надолу, а яркочервена ивица прорязваше лицето ѝ, избледнявайки към врата. Бе на неговата възраст или малко по-голяма. Белегът затрудняваше преценката, но във всеки случай носеше три пластини, отличаващи я като старши капитан, както и малък златен медал от Нилските сражения на ревера си.

— Ти ли си Лорънс? — попита тя, без да чака каквито и да било официални представяния, докато той все още криеше изненадата си. — Аз съм Джейн Роланд, капитан на Екзидий. Ще го приема като лична услуга, ако взема Емили за вечерта — стига да можете да си позволите да се разделите с нея. — Тя хвърли многозначителен поглед към мързелуващите кадети и младши офицери. Тонът ѝ бе саркастичен, а тя бе явно обидена.

— Моля да ме извините. — Лорънс осъзна грешката си. — Помислих, че иска да посети града. Не съзнавах, че... — Той се овладя на косъм. Почти бе сигурен, че са майка и дъщеря, не само заради името, но и заради приликата в лицето и изражението. Не можеше обаче да предположи това на глас. — Разбира се, вземете я — каза накрая.

Капитан Роланд веднага се отпусна.

— Ха! Виждам, че сте си я представили забъркана в какви ли не пакости! — Смахът ѝ бе странно сърдечен и неженствен. — Е, обещавам ви, няма да я оставя да търчи, където си иска, и ще ви я върна до осем часа. Благодаря ви. Екзидий и аз не сме я виждали почти от година и има опасност да забравим как изглежда.

Уил се поклони и ги изпрати. Емили бързаше да насмогне на широките като на мъж крачки, като говореше през цялото време, явно развълнувана, и се обърна да махне на приятелите си, щом се отдалечи. Лорънс се почувства малко глупаво. Най-сетне бе свикнал с присъствието на Харкорт и трябваше да си направи естествения извод. Екзидий все пак беше Лонгуинг и можеше да се очаква, че също като Лили би настоявал за жена капитан, а след толкова години служба този капитан не може да не е водил много битки. Уил обаче трябваше да признае изненадата си от тази жена, която бе ѝ рязка и директна. Харкорт, единственият друг пример за жена-капитан, който имаше, също не бе префинена госпожица, ала младостта и скорошното ѝ повишение навярно я правеха по-неуверена.

Тъй като темата за брака му бе още прясна, от разговора му с Темерер, не можеше да не се зачуди и за бащата на Емили. Бракът може и да представляваше неудобен избор за мъжете летци, но за жена изглеждаше просто немислим. Единственото, което можеше да си представи бе, че Емили е извънбрачно дете, ала още щом идеята му

хрумна, той се упрекна за мислите си по адрес на почтената жена, която бе срещнал току-що.

Неволната му догадка обаче се оказа напълно правилна.

— Боя се, че нямам никаква представа. Не съм го виждала от десет години — сподели му Джейн по-късно същата вечер. Беше го поканила в офицерския клуб на късна вечеря, след като върна Емили, и след няколко чаши вино Уил не устоя да се поинтересува от здравето на бащата на момичето. — Не е като да сме женени, нали разбираш. Не вярвам дори да знае името на Емили.

Изглеждаше напълно лишена от какъвто и да било срам, а и освен това Лорънс си мислеше, че всяка по-обичайна ситуация тук би била невъзможна. При все това му бе неудобно. Тя забеляза смущението му, ала не се обиди, а каза благо:

— Навярно привичките ни все още са ти странни. *Можеш* да се ожениш, ако желает — никой в Корпуса няма да ти създаде проблеми. Само че е доста трудно за другия, понеже ще бъде винаги на второ място след дракона ти. Самата аз никога не съм искала деца, макар Емили да ми е много скъпа. Раждането на едно дете причинява страшно много неудобства.

— Значи Емили ще те наследи като негов капитан? Драконите, дълголетните имам предвид, винаги ли се наследяват така?

— Когато можем да го уредим. Те понасят много зле загубата на ездача си и е по-вероятно да приемат нов, ако е някой, с когото имат връзка и който споделя тъгата им. Тъй че множим и себе си така, както множим и тях. Предполагам, че ще помолят и теб да направиш едно-две деца за Корпуса.

— Боже милостиви! — стресна се Лорънс. Бе отпъдил мисълта за деца заедно с плановете си за брак още от мига, когато Едит му отказа, и бе затвърдил убеждението си след възраженията на Темерер. Не можеше да си представи как изобщо би се стигнало дотам.

— Сигурно е доста шокиращо за теб, горкичкия. Съжалявам. Бих ти предложила услугите си, но е хубаво да изчакаш Темерер да стане поне на десет години. А и в момента не съм достатъчно свободна.

На Лорънс му трябваше само миг, за да осъзнае за какво говори тя, и когато разбра, грабна чашата вино с трепереща ръка и опита да скрие лицето си зад нея. Усети как се изчервява въпреки яростните опити да го предотврати.

— Много мило — изломоти той над чашата в опит да сподави обидата и смеха си. Никога не си бе представял, че ще му отправят такова предложение.

— Катрин обаче може да ти свърши работа — продължи Роланд, все тъй ужасяващо практична. — Да, това би било добро решение. Ще си направите по едно за Лили и Темерер.

— Благодаря! — каза твърдо той, отчаяно решен да смени темата. — Може ли да ви донеса нещо за пиене?

— О, да. Портвайн ще ми дойде добре, благодаря — отвърна тя. Вече нищо не можеше да го шокира. Когато се върна с две чаши и тя му предложи запалена пура, той я сподели охотно с нея.

Остана да си говори с Джейн още няколко часа, докато в клуба не останаха само те и слугите недвусмислено престанаха да крият прозевките си. Двамата изкачиха заедно стълбите.

— Не е чак толкова късно — каза тя, като погледна към големия стенен часовник в края на горната площадка. — Много ли си уморен? Може да направим едно-две раздавания пикет в квартирата ми.

Така се бе отпуснал в нейната компания, че нямаше никакъв проблем с предложението ѝ. Когато най-сетне, късно през нощта, си тръгна, един слуга, вървящ по коридора, му хвърли любопитен поглед. Едва тогава Лорънс се замисли за поведението си и почувства неудобство. Но злото, ако имаше такова, вече бе сторено. Той го изхвърли от ума си и се плъсна в леглото си.

[1] Нощно цвете — Бел.прев. ↑

[2] Голям рицар — Бел.прев. ↑

[3] Кралски рибар — Бел.прев. ↑

[4] Ивичест рибар — Бел.прев. ↑

[5] Буквално „Карирана коприва“ — Бел.прев. ↑

[6] Сивокож — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Имаше достатъчно опит, за да не се изненада особено на следващата сутрин, когато откри, че прекараната до късно вечер не бе довела до никакви шушукания. Вместо това капитан Роланд го поздрави радушно на закуска и го запозна с лейтенантите си без никаква неловкост, след което излязоха заедно при драконите си.

Уил видя как Темерер довършва собствената си обилна закуска и отдели миг за строг личен разговор с Колинс и Дън относно недискретността им. Нямаше намерение да проповядва непорочност и въздържание, ала и не смяташе, че е твърде превзето по-старите офицери да дават добър пример на младоците.

— Ако ще споделяте подобна компания, поне не се изживявайте като сводници и не подхвърляйте на мичманите и кадетите идеята, че те също трябва да се държат така — говореше той на двамата офицери. Дън дори отвори уста, за да възрази, но я затвори под ледения поглед на Лорънс, който нямаше намерение да толерира подобно неподчинение.

Но ето че след конското, когато ги освободи да си вършат работата, му стана малко неудобно и той си спомни, че собственото му поведение предната вечер също не беше безупречно. Утеши се, като си припомни, че Роланд е другар офицер. Компанията ѝ едва ли можеше да се сравни с тази на проститутки, а и не бяха предизвикали нищо нередно, което бе най-важното в случая. Обяснението обаче издрънча малко кухо и той с радост се разсея с работа: Емили и другите двама куриери вече чакаха до Темерер с тежките торби поща, събрала се за флота на блокадата.

Британският флот поставяше корабите на блокадата в странна изолация. Рядко се налагаше да им пращат дракони на помощ и те получаваха всичко, освен най-спешните съобщения и провизии, по вода, ето защо нямаха възможност да узнаят последните новини или да получат пощата си. Французите може и да имаха двадесет и един кораба при Брест, но не смееха да се изправят лице в лице с далеч помелите британски моряци. Без подкрепа по море дори пълна

тежкобойна въздушна дивизия не би рискувала набег — чакаха ги стрелци, винаги готови по наблюдателниците, както и харпуни и оръдия по палубата. Понякога имаше нощни нападения, обикновено от един-единствен дракон, но обикновено стрелците се представяха отлично при подобни обстоятелства и ако французите опитаха мащабна нощна акция, британските дракони, патрулиращи на север, лесно можеха да бъдат предупредени със сигнални светлини.

Адмирал Лентън бе решил всеки ден да пренарежда здравите дракони от формацията на Лили според необходимостта, за да ги държи заети и да покрие по-голямо пространство при патрулирането. Днес Темерер летеше на върха, а Нитидос и Дулсия — до него. Щяха да следват формацията на Екзидий при първата обиколка от патрулирането над Канала, а след това щяха да се откъснат и да прелетят над главната ескадра на флота, точно до Ушант, която блокираше френското пристанище при Брест. Наред с чисто военните си функции, посещението щеше да предложи на мъжете от корабите поне малко разнообразие в самотната монотонност на задълженията им.

Сутринта бе толкова студена и освежаваща, че нямаше мъгла, небето бе поразително блестящо, а водата под тях беше почти черна. Примижавайки срещу светлината, на Лорънс му се прищя да се почерни под очите като мичманите и офицерите си, но като лидер на формацията в полет той беше и командир, и по всяка вероятност щяха да го поканят на флагманския кораб за среща с адмирал Гарднър.

Благодарение на хубавото време полетът бе приятен, макар и не твърде гладък — въздушните течения сякаш се променяха непредсказуемо, когато излязоха над открити води, и Темерер следваше някакъв несъзнателен инстинкт, като се издигаше и спускаше, за да хване най-благоприятния вятър. След час патрулиране настана време да се разделят. Капитан Роланд вдигна ръка за сбогом, докато Империялът свиваше на юг, минавайки покрай Екзидий. Слънцето грееше право отгоре и океанът блещукаше под тях.

— Лорънс, виждам кораби пред нас — обади се Темерер половин час по-късно и Уил вдигна телескопа си. Заслони окото си с ръка и примижа срещу слънцето, преди да успее да различи платната над водната повърхност.

— Браво — извика му в отговор Лорънс. — Господин Търнър, покажете им тайния сигнал, ако обичате. — Сигналчикът започна да размахва флагите в последователност, която щеше да ги идентифицира като британска група, заради необичайния вид на Темерер в конкретния случай това не беше само формалност.

Не след дълго ги забелязаха и идентифицираха. Водещият кораб изстреля впечатляващ залп от девет оръдия — повече, отколкото се полагаха на Империята по принцип, защото той не беше лидерът на формацията. Независимо дали бе следствие на недоразбиране или щедрост, Лорънс остана доволен от вниманието и нареди на стрелците си да върнат жеста, докато драконът минаваше над кораба.

Флотилията представляваше внушителна гледка — по-малките и елегантни съдове вече се трупаха около флагманския в очакване на пощата, а огромните линейни кораби отмерено променяха посоката си спрямо вятъра, за да запазят позиции, при което белите платна искряха над водата и цветовете се развяваха гордо от всяка мачта. Уил не можа да устои и се наведе над рамото на Темерер, за да погледа.

— Сигнал от флагмана, сър — каза Търнър, когато се приближиха достатъчно, за да разчетат знаците. — „Капитанът да се качи на борда след кацането“.

Лорънс кимна. Както очакваше.

— Моля потвърдете, господин Търнър. Господин Гранби, мисля да минем над останалата част от флотилията на юг, докато се подготвят за нас.

Екипажът на „Хиберния“ и съседния му „Азенкур“^[1] заизваждаха плаващите платформи, които щяха да послужат като площадки за приземяване, а един от по-малките кораби вече се движеше сред тях и събираше тегличите. Лорънс знаеше от опит, че процедурата изисква немалко време и няма да приключи бързо. Щом обаче приключиха с първата си обиколка, платформите бяха готови.

— Белмените да се качат на гърба, господин Гранби.

Екипажът от долната част на такелажа бързо се заизкачва. Моряците разчистиха палубата, докато Империята се спускаше, а Нитидос и Дулсия го следваха отблизо. Платформата заподскача и накрая потъна под водата, когато Темерер я натисна с огромното си тегло, но възетата издържаха. След като той се настани, Нитидос и Дулсия се приземиха в противоположните ъгли и Лорънс слезе.

— Куриери, донесете пощата. — Самият той носеше запечатания плик с новините от адмирал Лентън и адмирал Гарднър.

Уил се качи на чакащия го катер, докато Роланд, Данър и Морган бързаха да подадат чувалите с пощата в протегнатите ръце на моряците. Темерер лежеше ниско на платформата, за да запази баланса ѝ, а главата му почиваше съвсем близо до корабчето за ужас на екипажа му.

— Ще се върна скоро — рече му Лорънс. — Кажи на лейтенант Гранби, ако желаеш нещо.

— Добре, но не мисля, че ще има нужда. Така ми е добре. — Този отговор предизвика стреснати погледи от страна на моряците, които се умножиха, когато драконът добави: — Ако можем да отидем на лов след това, ще бъда много радостен. Сигурен съм, че видях някои чудесни големи риби по пътя.

Катерът бе елегантен, практично оформен съд и носеше Уил към „Хиберния“ със скорост, която той би определил като невероятна. Сега обаче само стоеше, гледаше натам, накъдето сочеше бушпритът, и едва усещаше бриза по лицето си.

От едната страна на „Хиберния“ бяха закачили стол, какъвто корабните техници използват при поправките на корпуса, но Лорънс категорично го пренебрегна. Не бе изгубил морския си тренинг, а и качването на кораба не представляваше трудност. Капитан Бедфорд го чакаше, за да го поздрави, и направо подскочи от изненада, когато Уил се появи на борда — двамата бяха служили заедно на „Голиат“ при Нил.

— Боже милостиви, Лорънс! Нямах представа, че си на Канала. — Забравил всички официални поздравии, Бедфорд го посрещна със сърдечно ръкостискане. — Значи това е звярът ти? — попита той, като гледаше към Темерер, който не отстъпваше по размери на „Азенкур“ със седемдесет и четирите му оръдия. — Мислех, че се е излюпил само преди шест месеца.

Лорънс почувства прилив на гордост. Надяваше се, че го е прикрил, докато отговаряше:

— Да, това е Темерер. Още няма осем месеца, но е почти напълно пораснал. — С мъка се удържа от още хвалби. Добре знаеше, че няма по-досадно нещо от това да е като онези, които не спираха да говорят колко са красиви жените им или колко са умни децата им. Във

всеки случай, Империялът не се нуждаеше от похвали. Всеки можеше да види колко е елегантен на вид и как се откроява от останалите.

— Аха, ясно. — Бедфорд го гледаше озадачен. Тогава лейтенантът до него се прокашля недвусмислено, капитанът го изгледа и каза:

— Прости ми. Толкова се изненадах, че взех да те бавя. Ела, заповядай насам — лорд Гарднър те очаква.

Лорд адмирал Гарднър бе поел наскоро позицията главнокомандващ на Канала от сър Уилям Корнуолис. Бремето на тъй успешен предводител, доказал се на толкова трудна позиция, взимаше своя дан. Лорънс бе служил известно време във флотилията на Канала като лейтенант и въпреки че никога не ги бяха представяли един на друг, Уил го бе виждал няколко пъти. Лицето на Гарднър определено се беше състарило.

— Така, Лорънс, нали? — започна адмиралът, когато корабният сигналчик го представи, и промърмори няколко думи, които Уил не можа да чуе. — Моля, седни. Трябва да прочета незабавно съобщенията и да ти дам да отнесеш няколко писма на Лентън. — Докато говореше, той разчупи въска на пликите и заразглежда съдържанието им, бумтеше и си кимаше, докато четеше. По присвитите му очи Уил разбра кога е стигнал до разказа за скорошната въздушна битка.

— Е, Лорънс, виждам, че вече си минал през едно сериозно сражение. — Той най-накрая остави листовите настрана. — Добре е да добиеш малко закалка, предполагам. Други като тях няма да се бавят и трябва да предадеш думите ми на Лентън. Працам всяка платноходка, бриг и катер, които смея да изложа на риск, близо до брега — французите са като пчели навътре в сушата, до Шербург. Не знаем с какво точно са заети, но едва ли е нещо друго, освен нашествие и, съдейки по активността им, бих казал, че възнамеряват да го започнат скоро.

— Бонапарт не може да разполага с повече новини за флота в Кадис от нас — изтъкна Уил. Подобни приготовления говореха за голяма самоувереност и макар че Наполеон си беше доста арогантен, това рядко беше без причина.

— Да, за щастие вече съм сигурен в това. Донесли сте ми потвърждения, че въздушните ни куриери провеждат безпрепятствено

курсовете си. — Гарднър почука с пръст по събраните листове на бюрото си. — Не може обаче да е толкова неразумен да си въобразява, че може да премине без флотилията си, а това предполага, че я очаква скоро.

Уил кимна. Подобно очакване можеше да е неоснователно или да се основава само на надеждата, ала щом Бонапарт действаше по този начин, значи корабите на Нелсън бяха в непосредствена опасност.

Гарднър запечата плика с отговорите си и му ги подаде.

— Така. Благодарен съм ти, Лорънс, че ни достави пощата. Надявам се, сега ще се присъединиш към нас за вечеря, както и колегите ти? — Адмиралът стана от бюрото. — Мисля, че капитан Бригс от „Азенкур“ също ще бъде там.

Цял живот морско обучение бе набило в главата на Уил знанието, че такава покана важи със силата на заповед и макар че Гарднър не му беше висшестоящ, бе невъзможно дори да помисли да откаже. Лорънс обаче си помисли с безпокойство за Темерер, както и за Нитидос. Той бе нервно създание, което често се нуждаеше от внимание от страна на капитан Уорън дори в нормални обстоятелства, а сега се намираше на плаваща платформа без ездача си и нито един офицер над чин лейтенант.

И все пак драконите трябваше да чакат при такива обстоятелства. Ако над флотилията тегнеше голяма заплаха, на някои даже им се налагаше да стоят по платформи през цялото време, докато капитаните им биваха привиквани да се консултират в плановете си с морските офицери. На Лорънс не му се нравеше да оставя зверовете сами заради някаква си вечеря, но не можеше и сериозно да се притеснява за тях.

— Сър, нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие и съм сигурен, че това се отнася за капитан Уорън и капитан Ченъри.

Нищо друго не можеше да се направи. И наистина, Гарднър сякаш дори не чакаше отговор. Вече бе отишъл до вратата да извика лейтенанта си.

Единствено Ченъри обаче се яви в отговор на поканата.

— Нитидос ще нервничи, ако го оставят сам, тъй че Уорън смята за по-разумно да не го напуска. — Ченъри предложи само това обяснение — изглежда не съзнаваше сериозното си нарушение.

Уил потръпна от стреснатите, донякъде обидени погледи, които това изказване предизвика, ала вътрешно се почувства облекчен.

Вечерята обаче започна неловко и продължи в същия дух.

Адмиралът очевидно бе потиснат от мисли по работата си и не се включваше активно в разговора. Цялата вечеря можеше да протече в мрачно мълчание, но Ченъри бе както винаги весел и разговорлив и говореше без задръжки, в пълно незачитане на обичая във флота, който пазеше за лорд Гарднър правото да започне разговор.

Когато някой от морските капитани бе заговорен, той правеше многозначителна пауза, преди да отговори възможно най-лаконично и след това да изостави темата. Лорънс първо се измъчваше за Ченъри, а сетне се ядоса. Дори за най-докачливите сред тях трябваше да е ясно, че Ченъри не е запознат с привичките им. Темите, които избираше, бяха безвредни и обвинителното мълчание на моряците се струваше на Уил далеч по-грубо.

Ченъри, разбира се, забеляза студенината им. Беше по-скоро объркан, отколкото обиден, но не задълго. При поредния му опит Лорънс нарочно се включи с отговор. Двамата продължиха да си бърбят още няколко минути и тогава Гарднър, малко поразсеян от тежките си размишления, погледна към тях и направи коментар. Така разговорът бе благословен и останалите офицери най-сетне се включиха. Уил с големи усилия запази нишката на дискусиата до края на вечерята.

Така това, което трябваше да бъде удоволствие, се превърна в досадно задължение. Лорънс бе много доволен, когато взеха портвайна от масата и бяха поканени да излязат на палубата за пури и кафе. С чашата си в ръка, Уил се облегна на едно перило, откъдето по-добре да вижда плаващата платформа. Темерер спеше с един крак във водата, слънцето нагриваше люспите му, а Нитидос и Дулсия лежаха облегнати на него.

Бедфорд застана до него и също се загледа. Лорънс взе мълчанието му за проява на учтивост към компанията, ала след миг морякът отбеляза:

— Предполагам, че е ценно животно и трябва да се радваме, че е наш, но е ужасно да бъдеш прикован за такъв начин на живот, в подобна компания.

За миг Уил изгуби ума и дума, за да отвърне на тази тъй състрадателна забележка. Половин дузина отговори се надпреварваха

да изскочат от устата му. Той си пое дълбоко дъх и с нисък, свиреп глас изрече:

— Сър, няма да ми говорите по този начин нито за Темерер, нито за колегите ми. Изумен съм, че смятате подобни думи за приемливи.

Бедфорд го изгледа потресено. Лорънс се обърна и остави чашата си с кафе да изтрака на подноса на стюарда.

— Сър, мисля, че трябва да си ходя — каза той на Гарднър с равен тон. — Това е първият полет на Темерер по този маршрут и е добре да се върнем преди залез.

— Разбира се. — Адмиралът му подаде ръка. — Попътен вятър, капитане. Надявам се пак да се видим скоро.

Въпреки това извинение Лорънс не се върна преди падането на нощта. След като видяха как Темерер хваща няколко едри риби тон от водата, Нитидос и Дулсия също изявиха желание да половуват и Империялът им показва как се прави. По-младите от екипажа не бяха съвсем подготвени за преживяването да са на борда, докато драконът им ловува. След първото рязко спускане обаче свикнаха, уплашените викове изчезнаха и те започнаха да се увличат в играта.

Уил си даде сметка, че отвратителното му настроение не може да оцелее на фона на ентусиазма им. Момчетата надаваха диви викове всеки път, когато Темерер се издигнеше с още една риба тон, гърчеща се в лапите му, а неколцина дори поискаха разрешение да слязат долу, за да може Империялът да ги пръска по-добре, докато улавя жертвите си.

С пълен тумбак и малко по-бавен на връщане, Темерер си тананикаше щастливо. По едно време обърна глава към Лорънс и каза с блеснали от благодарност очи:

— Днес беше страхотен ден! Отдавна не сме летели толкова хубаво.

Уил откри, че не му е останал гняв, който да прикрива, докато му отговаря.

Лампите на базата тъкмо грейваха като огромни светулки сред мрака на пръснатите дървета, между които, понесли запалени факли, се движеха наземните бригади. Темерер кацна. Повечето младши офицери още бяха измокрени до кости и се разтрепериха, когато слязоха от топлото му тяло. Лорънс ги пусна да си почиват и застана до Империяла, докато наземната бригада махаше юздата му. Холин го

погледна с лек упрек, докато мъжете я сваляха от врата и плешките му — цялата напластена с рибешки люспи, кости и вътрешности, които силно миришеха.

Ала Темерер бе твърде доволен и добре нахранен, за да започне капитанът му да се извинява. Той само каза нехайно:

— Страхувам се, че ви оставяме с неприятна работа, господин Холин, но поне няма да се нуждае от храна тази вечер.

— Да, сър — отвърна умърлушено Холин и прати подчинените си на работа.

Вече без юзда и измит от мъжете, които си бяха създали навика да си подават кофите с вода като пожарна команда, Империалът се прозина широко, оригна се и се разплу на земята в такова блаженство, че Лорънс се засмя.

— Трябва да отида да занеса тези съобщения. Ще спиш ли, или ще четем тази вечер?

— Прости ми, Лорънс, мисля, че съм твърде уморен. — Темерер пак се прозя. — Лаплас е труден за разбиране дори когато съм напълно буден и не искам да рискувам да се объркам.

Уил, който се затрудняваше не само с принципите на небесната механика на Лаплас, но дори и с четенето на френския, прие това с охота.

— Много добре, драги мой. Значи ще се видим на сутринта. — Той остана, галейки го по носа, докато очите на дракона не се затвориха, а дишането му стана равномерно и дълбоко.

Адмиралът прие съобщенията намръщен и разтревожен.

— Никак не ми харесва, никак. Работи на сушата, значи? Лорънс, може ли да строи още кораби на брега и да планира да ги добави към флотилията си, без да знаем?

— Няколко тромави транспорта, да, но не и бойни кораби. Той вече разполага с много транспорти във всяко пристанище по бреговата линия. Трудно ми е да си представя, че би имал нужда от още.

— И всичко това около Шербург, а не Кале, въпреки по-голямото разстояние и по-голямата близост на флотата ни. Сигурен съм, че има нещо противно наум и не може да го свърши, докато корабите ни са тук. — Той рязко се изправи и излезе от кабинета си. Без да е сигурен

дали е свободен, Уил го последва през главната сграда, докато излязоха навън и стигнаха до поляната, където Лили лежеше и се възстановяваше.

Капитан Харкорт стоеше до главата ѝ и галеше непрекъснато единия ѝ крак. Шоасьол бе с нея и им четеше тихо. Очите на драконката още бяха прибулени от болка, но явно току-що бе яла — наземната бригада още разчистваше голямата купчина натрошени кости.

Шоасьол остави книгата си, прошепна нещо на Харкорт и се приближи до тях.

— Тя спи. Моля ви да не я безпокоите — тихо им каза той.

Лентън кимна и направи жест на двамата да се отдалечат.

— Как се развиват нещата?

— Много добре, сър, по думите на хирурзите. Казват, че се възстановява толкова бързо, колкото може да се очаква — осведоми ги Шоасьол. — Катрин не е я напуска.

— Добре, добре — махна с ръка адмиралът. — Значи три седмици, ако първоначалната им преценка се потвърди. Е, господа, промених решението си. Ще изпратя Темерер да патрулира през всеки ден до възстановяването ѝ, вместо да го редувам с Прекурзорис. Шоасьол, ти нямаш нужда от опит, но Темерер има. Ще се наложи отделно да поддържаш Прекурзорис във форма.

Французинът се поклони без намек за неудовлетворение, ако чувстваше такава.

— Щастлив съм да служа, както мога, сър. Просто ми заповядайте.

— Добре, засега стой с Харкорт колкото се може повече — кимна Лентън. — Сигурен съм, че знаеш какво е драконът ти да е ранен.

Шоасьол се върна при момичето и адмиралът поведе Уил обратно, смръщил замислено вежди.

— Лорънс — започна той, — докато патрулираш, искам да опиташ с Нитидос и Дулсия няколко маневри във формация. Знаем, че не си обучен за работа в малка група, но Уорън и Ченъри могат да ти помогнат. Искам Темерер да е способен да поведе двойка леки бойци, ако възникне нужда.

— Тъй вярно, сър. — Лорънс бе леко изненадан. Много му се щеше да поиска някакво обяснение и с мъка потисна любопитството

си.

Стигнаха до поляната, където Екзидий тъкмо заспиваше. Капитан Роланд говореше с мъжете от наземната бригада и разглеждаше част от юздата. Тя кимна на адмирала и Уил се присъедини към тях. Върнаха се в главния щаб заедно.

— Роланд, можеш ли да се разделиш с Окторитае и Кресцендий?
— попита той внезапно.

Тя повдигна вежда.

— Ако трябва, да, разбира се. Какво има?

Лентън като че ли не възразяваше да го разпитват толкова директно.

— Трябва да помислим за изпращането на Екзидий в Кадис, когато Лили започне да лети стабилно. Няма да изгубим всичко, заради липсата на един дракон на правилното място. Тук можем дълго да устоим на въздушни атаки с помощта на флотилията на Канала и бреговите батареи, а френските кораби не бива да избягат.

Ако Лентън избере да отпрати Екзидий и формацията му, отсъствието му би оставило Канала уязвим за нападение от въздуха. Ако френската и испанската флотилии обаче съумеяха да се измъкнат от Кадис и да дойдат на север, събирайки се с корабите, закотвени при Брест и Кале, само един ден на превъзходство навярно би бил достатъчен за Наполеон да пренесе армията си.

Лорънс не завиждаше на Лентън за дилемата му. Без сигурна информация дали въздушните дивизии на Бонапарт се намират над сушата, на половината път до Кадис или някъде по австрийската граница, изборът бе поне наполовина въпрос на шанс. Ала този избор трябваше да бъде направен и Лентън явно предпочиташе да рискува, отколкото да чака в бездействие.

Сега планът на адмирала относно Темерер бе ясен — той искаше гъвкавостта на една втора формация, дори да е малка и недообучена. Уил си спомни, че Окторитас и Кресцендий са средно тежки бойни дракони, част от спомагателните сили на Екзидий. Може би Лентън възнамеряваше да ги събере с Империяла и така да изгради маневрена ударна формация.

— Да се мъча да надхитря Бонапарт. Самата мисъл смразява кръвта ми — подхвърли капитан Роланд, изказвайки опасенията и на

Лорънс. — Но ще сме готови да отидем, където ни пратите. Ще летя без Октор и Креси.

— Добре, погрижи се. — Те изкачиха стълбите до фоайето. — Сега ви оставям. За мое съжаление, имам да прочета още десет известия. Лека нощ, господа.

— Лека нощ, Ленгън. — След като той си отиде, Роланд се протегна. — Е, летенето във формация би било ужасно скучно, ако нямаше промени от време на време. Какво ще кажеш за вечеря?

Вечеряха супа и препечени филийки, а после похапнаха превъзходно сирене „Стилгън“ с портвайн. Сетне отново влязоха в стаята на Роланд за една игра пикет. След няколко раздавания и малко сладки, но безсъдържателни приказки, тя за пръв път прозвуча плахо, когато каза:

— Лорънс, може ли да те попитам нещо...

Думите ѝ го накараха да зяпне. Преди тя никога не се бе колебала да подхване някоя нова тема.

— Разбира се. — Той се опита да си представи какво толкова би искала да го пита. Внезапно обърна внимание на обстановката — голямото, разхвърляно легло на по-малко от десет стъпки от тях, нейната разкопчана на врата нощница, която бе облякла зад паравана, щом влязоха в стаята... Той заби поглед в картите си, а лицето му се сгорещи. Ръцете му леко трепереха.

— Ако не желаеш, моля те да ми кажеш веднага — добави тя.

— Напротив — веднага отвърна Уил, — бих бил щастлив да ти угодя. За каквото и да е — додаде със закъснение, щом осъзна, че тя още не го бе попитала.

— Много си мил. — Широка усмивка озари лицето ѝ и десният край на устата ѝ се изви повече от левия, откъдето минаваше белегът. Тя продължи: — Бих била много благодарна, ако ми кажеш, напълно честно, какво смяташ за работата на Емили и за предразположението ѝ към нашия начин на живот.

Трудно му бе да не почервенеет заради погрешното си предположение. Роланд продължи:

— Знам, че е долно да те карам да говориш лошо за нея, но виждам какви са резултатите от това да разчиташ твърде много на рода си и недостатъчно на доброто обучение. Ако имаш каквато и да е

причина да се съмняваш, че е подходяща, моля те да ми кажеш сега, докато още има време да се поправи.

Безпокойството ѝ бе очевидно и като си мислеше за Ранкин и недостойното му отношение към Левитас, Уил напълно я разбираше. Съчувствието му помогна да се възстанови от смуцението, което сам си бе причинил.

— И аз съм виждал последствията от това, което описваш — бързо я увери той. — Обещавам ти да говоря открито, ако забележа подобни признаци. Никога не бих я взел за куриер, ако не бях напълно уверен в нейната благонадеждност и отдадеността ѝ на задълженията. Твърде е млада, за да сме сигурни, разбира се, но смятам, че е много обещаваща.

Роланд издиша шумно и се облегна на стола си, като остави картите си да паднат, като вече не се преструваше, че им обръща внимание.

— Боже, как ме облекчи. Имах надежда, естествено, но не можех да си вярвам. — Тя се засмя и стана да вземе нова бутилка вино от писалището си.

Лорънс протегна чашата си, за да бъде напълнена, и предложи:

— За успеха на Емили.

Отпиха. Тогава тя взе чашата от ръката му и го целуна. Наистина грешеше. Оказа се, че Джейн никак не е плаха.

[1] „Хиберния“ е латинското наименование на Ирландия; Азенкур е селце в Северна Франция, близо до Кале, където англичаните разбиват французите през 1415 година. — Бел.ред. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лорънс не можеше да не трепне от безразборния начин, по който Джейн мятеше дрехите от гардероба си на купчини по леглото.

— Може ли да ти помогна? — попита накрая и сложи ръка на багажа ѝ. — Не, умолявам те, позволи ми. Междувременно ти можеш да обмислиш плана си за полета.

— Благодаря ти, Лорънс, много си мил. — Тя седна пред картите си, като започна да драска изчисления и да движи парченцата дърво, представляващи транспортните кораби, които щяха да осигурят на Екзидий и формацията му места за отдых по пътя към Кадис. — Надявам се да е праволинеен полет. Стига времето да се задържи така, ще сме там за по-малко от две седмици. — За тази спешна мисия драконите нямаше да използват само един транспортиращ кораб, а щяха да ги сменят, опитвайки се да предвидят местоположението им по морските течения и вятъра.

Уил кимна, макар и малко мрачно. Само ден оставаше до октомври и по това време на годината съществуваше голяма вероятност времето да се промени. Тогава тя щеше да се изправи пред опасния избор да търси отклонил се от курса си транспорт или да дири подслон на сушата, в близост до испанската артилерия. Ако, разбира се, самата формацията не бъде разпръсната от някоя буря — от време на време драконите бяха сваляни от мълнии или силни ветрове и ако попаднеха в бурни води, лесно можеха да се удавят с целия си екипаж.

Но нямаше избор. Лили се бе възстановила изключително бързо през последните седмици. Предния ден бе повела формацията на пълен патрул и се бе приземила без болка или схващане. След кацането Лентън я огледа, поговори с нея и капитан Харкорт и веднага отиде да даде заповедта на Джейн да отпътува за Кадис. Лорънс го очакваше, но не можеше да не се притеснява за заминаващите дракони и за тези, които оставаха.

— Така, това ще свърши работа — каза тя, като свърши с чертането и хвърли молива настрана. Той вдигна изненадан поглед от багажа ѝ. Потънал в тежки мисли, бе опаковал машинално нещата ѝ.

Сега осъзна, че е мълчал почти двадесет минути и в момента държи един от корсетите ѝ. Побърза да го хвърли върху прилежно сгънатите в малкия куфар дрехи и го затвори.

Слънчевата светлина заструи през прозореца. Времето им бе свършило.

— Хайде, Лорънс не бъди толкова умърлушен. Пътувала съм до Гибралтар поне десетина пъти. — Тя отиде до него и го целуна. — Потрудно ще ви е на вас тук, страхувам се. Несъмнено ще опитат някой мръсен номер, когато узнаят, че ни няма.

— Вярвам ти напълно — рече Уил, докато звънеше на прислугата. — Само се надявам да сме преценили всичко правилно. — Не можеше да си позволи да критикува Лентън повече, особено след като бе пристрастен. Но дори и да нямаше лични възражения за това да се изложат на опасност Екзидий и формацията му, пак би бил притеснен от недостатъчната информация.

Три дни по-рано Воли бе пристигнал с доклад, изобилстващ от лоши новини. Няколко френски дракона пристигнали в Кадис — били достатъчно, за да попречат на Мортифер да измъкне флотилията оттам, но представлявали по-малко от една десета от френските сили, които преди това били край Рейн. И още по-притеснително — въпреки че на почти всеки лек, бърз дракон, незает с разносвачески задачи, му бе заповядано да разузнава и шпионира, все още не знаеха нищо повече за действията на Бонапарт оттатък Канала.

Уил вървя с нея до поляната на Екзидий и я изпрати на борда. Странно — имаше чувството, че трябва да изпитва нещо повече. По-скоро би се застрелял, отколкото да остави Едит да се сблъска с опасност без него, но с Джейн се сбогува лесно, само с леката тъга, която съпровождаше сбогуването с приятел. Тя му изпрати въздушна целувка от гърба на Екзидий, когато всички от екипажа ѝ бяха готови.

— Ще се видим след няколко месеца, а може и по-скоро, ако успеем да измъкнем жабарите от пристанището! — извика му тя. — Попътен вятър, и гледай Емили да не лудува много!

Той вдигна ръка.

— Успех! — Той наблюдаваше неподвижен, докато огромните криле на Екзидий го издигаха във въздуха. Останалите дракони от формацията му излетяха след него и накрая всички се изгубиха от поглед на юг.

Макар да наблюдаваха внимателно небесата над Канала, първата седмица след заминаването на Роланд се оказа спокойна. Нямаше атаки, а и Лентън бе на мнението, че според французите Екзидий е още там, та затова не бързат с опитите си.

— Колкото по-дълго можем да ги залъгваме, толкова по-добре — каза той на събралите се капитани след поредния безинтересен патрул. — Освен предимството за нас, по-добре е да не научават, че още една наша формация наближава скъпоценния им флот при Кадис.

С огромно облекчение получи новината за благополучното пристигане на Екзидий, която Воли донесе точно две седмици след заминаването.

— Атаките вече бяха започнали, когато потеглих — сподели с другите капитан Джеймс, докато хапваше набързо, преди да отпътува. — Воят на испанците се чуваше от километри — търговските им кораби се разпадат също тъй бързо под киселинната струя, както и бойните им кораби, магазините и къщите им. Очаквам да се нахвърлят върху французите, ако Вилньов не пристигне — нищо, че са им съюзници.

Атмосферата полекна след окуражаващата новина и Лентън посъкрати патрулите им, давайки им малко време за празнуване. Това бе добре дошло за всички, тъй като в последно време работеха като луди. По-енергичните слязоха в града. Повечето, включително и уморените дракони, си отспаха.

Уил използва възможността да се наслади на тиха вечер с Темерер и книга. Останаха заедно до късно през нощта, четейки на светлината на фенерите. Лорънс се разбуди от леката си дрямка малко след като луната изгря. Главата на Империята бе черна на фона на осветеното небе и той бе вперил търсец поглед на север от полянката им.

— Има ли нещо? — попита го Уил. Докато се изправяше, дочу някакъв слаб звук — странен и тънък.

Миг по-късно той секна.

— Лорънс, мисля, че това е Лили. — Яката на Темерер настръхна.

Уил веднага слезе от дракона.

— Стой тук. Ще се върна възможно най-скоро.

Темерер кимна, без дори да извързва поглед.

Пътеките през базата бяха празни и тънеха в мрак — формацията на Екзидий я нямаше, всички леки дракони патрулираха, а нощта бе достатъчно студена да изпрати дори най-отдадените екипажи в казармата. Земята бе замръзнала преди три дни и беше сплъстена и достатъчно твърда, за да почукват подметките му, докато върви.

Полянката на Лили пустееше. От казармата, чиито прозорци се виждаха между дърветата, долитаха слаби шумове, но около сградата нямаше никого. Самият Лонгуинг бе прилегнал на земята — неподвижен, с кървясали жълти очи, безмълвно дерящ земята. Още звуци — тихи гласове и плач. Лорънс се зачуди дали не се натрапва, но пристъпи напред, щом усети страха на Лили.

— Харкорт? Тук ли си? — извика.

— Стой там! — дочу се отнякъде гласът на Шоасьол, тих и остър. Уил заобиколи главата на драконката и спря, ужасен и изненадан. Французинът държеше Харкорт за ръка, а на лицето му се четеше израз на пълно отчаяние. — Не издавай звук, Лорънс. — Държеше сабя, а на земята зад него Уил видя проснат млад офицер, на чието палто се разрастваха тъмни петна кръв. — Никакъв звук!

— За Бога, какво си мислиш, че вършиш? Харкорт, добре ли си?

— Той уби Уилпойс — приглушено се обади Катрин. Трепереше и когато сиянието на факлата огря лицето ѝ, синината, покрила половината ѝ чело, стана видима. — Лорънс, не се тревожи за мен, а тичай за помощ. Възнамерява да стори нещо на Лили...

— Не, никога, никога — каза Шоасьол. — Нищо лошо няма да сторя нито на нея, нито на теб, Катрин, кълна се. Но не отговарям, ако се намесиш, Лорънс. Не прави нищо. — Той вдигна сабята. Острието бе оплискано с кръв и се намираше току до врата на Харкорт, а драконката отново нададе пронизителния, призрачен звук. Французинът бе блед, лицето му зеленееше на светлината и изглеждаше достатъчно отчаян, за да направи всичко. Уил остана на мястото си, надявайки се на удобен за действие момент.

Шоасьол продължи да го гледа още миг и щом се увери, че Лорънс не смята да мърда, изрече:

— Всички заедно ще отидем при Прекурзорис. Лили, ти ще останеш тук и ще ни последваш, когато излетим. Обещавам ти, че

Катрин няма да пострада, стига да се подчиниш.

— Нещастно, страхливо предателско псе — процеди Харкорт, — да не мислиш, че ще дойда във Франция с теб, за да ближа подметките на Бонапарт? Откога планираш това? — Тя се задърпа срещу него, при все слабостта си, но Шоасьол я разтърси и Катрин за малко да падне.

Лили изръмжа и се понадигна, понечвайки да разпери криле. Лорънс виждаше как черната киселина проблясва по краищата на костните ѝ шипове.

— Катрин! — изсъска тя, а звукът се изкриви през стиснатите ѝ зъби.

— Тишина, достатъчно. — Шоасьол дръпна Харкорт близо до себе си и сграбчи ръцете ѝ. Още стискаше сабята в другата си ръка, а очите на Уил не се отделяха от него, за да не изпусне шанса си. — Ще ни последваш, Лили. Ще направиш каквото казвам. Сега тръгваме. Натам, мосю, бързо.

Той посочи със сабята. Лорънс не се обърна, а заотстъпва назад, и когато застана под сянката на дърветата, забави ход. Така французинът, без да се усети, се приближи повече, отколкото трябваше.

Последва миг на диво боричкане. Накрая и тримата се търкулнаха на земята, сабята излетя настрана, а Харкорт се озова между тях. Удариха се тежко в твърдата пръст, ала Шоасьол бе най-отдолу и за секунда Уил имаше предимство. Принуди се да го пожертва, за да изтласка Катрин в безопасност настрана, а французинът го удари в лицето веднага щом се освободи и го отхвърли от себе си.

Затъркаляха се по земята, млатейки се нескопосно в отчаяните си усилия да достигнат сабята. Шоасьол имаше мощно телосложение и беше по-висок, и въпреки че Лорънс имаше много по-голям опит в ръкопашните схватки, теглото на французина си казваше думата. Лили вече ревеше с пълно гърло, а в далечината се чуваха гласове и отчаянието даде на предателя допълнителни сили. Той заби юмрук в стомаха на Уил и се хвърли към сабята, докато противникът му се гърчеше и се мъчеше да си поеме въздух.

Внезапно във въздуха над тях проехтя оглушителен рев — земята потрепери, затрошиха се клони и заваляха сухи листа и борови иглички. Едно огромно старо дърво до тях бе изтръгнато от корените.

Темерер махаше бясно с криле, докато го изкореняваше. Още рев, този път на Прекурзорис — бледите мрамороподобни криле на френския дракон се приближаваха в мрака и Империялът плавно се извърна, за да го посрещне с изпънати лапи. Лорънс се довлече до Шоасьол и се хвърли върху него, събаряйки го на земята. През цялото време му се гадеше, но опасността пред Темерер го караше да бърза.

Французинът успя да се покатери върху него и да стисне здраво гърлото на Уил. Полузадушен, Лорънс мярна някакво светкавично движение и Шоасьол отпусна захвата си. Харкорт го бе ударила по главата с железния прът от екипировката на Лили.

Тя почти припадна от усилието, а драконката се опитваше да се промъкне между дърветата, за да я достигне. Екипажът най-сетне достигна полянката и няколко души изправиха Уил на крака.

— Застанете при онзи там и донесете факли — успя да изрече Лорънс. — И доведете някой гласовит с рупор. Бързо, мътните ви взели. — Над тях Темерер и Прекурзорис още се дебнеха взаимно, а ноктите им проблясваха.

Старши лейтенантът на Харкорт бе широкоплещест мъжага с глас, който нямаше нужда от рупор — още щом проумя ситуацията, той събра длани пред устата си и изрева към Прекурзорис. Тежкият френски дракон прекрати маневрите и закръжа отчаяно в кръг за известно време, докато се взираше надолу, където мъжете се бяха струпали около Шоасьол. Накрая, оклюман, се върна на земята. Темерер махаше с криле на едно място и наблюдаваше приземяването му.

Максимус бе разположен наблизко и Бъркли, който при шума бе дошъл веднага на полянката, незабавно пое нещата в свои ръце — нареди на едни да оковат Прекурзорис, на други — да заведат Харкорт и Шоасьол при лекарите, а на трети — да отнесат злочестия Уилпойс и да го погребат.

— Не, благодаря, мога да се оправя. — Уил се освободи от ръцете на хората, които щяха да заведат и него при лекарите. Вече дишаше по-нормално и се упъти бавно към полянката, където Темерер бе кацнал до Лили. Искаше да разсее притесненията на двата дракона и да ги успокои.

Шоасьол се събуди след почти цял ден, прекаран в несвяст, и когато отвори очи, речта му бе трудноразбираема и несвързана. На следващата сутрин обаче вече бе възвърнал контрола над себе си и първоначално отказваше да отговаря на каквито и да било въпроси.

Прекурзорис бе обграден от всички останали дракони и му беше заповядано да остане на земята — в противен случай щеше да бъде наказан със смъртта на ездача си. Само подобна заплаха би удържала буйстващ дракон и сега използваша способа, чрез който Шоасьол се надяваше да застави Лили да го последва във Франция, срещу него самия. Прекурзорис не се опита да наруши заповедта, а вместо това се сви нещастен на кълбо под оковите си, без да яде, като от време на време скимтеше тихо.

— Харкорт — каза Лентън, щом влезе в дневната при събралите се капитани, — съжалявам страшно много, но ще трябва да те помоля да опиташ. Не е говорил с никого другиго, но ако има достойнство поне колкото на плъх, би трябвало да ти дължи обяснение. Ще го попиташ ли?

Тя кимна и пресуши чашата си, но лицето ѝ беше тъй бледо, че Лорънс я попита тихо:

— Би ли желала да те придружа?

— Да, ако обичаш — веднага отвърна Катрин и Лорънс я последва до мрачната килия, където бе затворен Шоасьол.

Той не посмя да срещне погледа ѝ, нито да говори с нея. Само оброни глава, потрепери и дори започна да плаче, докато тя му задаваше въпроси с пресипнал глас.

— О, проклет да си! — извика накрая, пламнала от гняв. — Как можа... как можа да имаш наглостта да направиш това? Всяка твоя дума се оказа лъжа. Кажи ми, ти ли организира първата засада на път за насам? Отговори ми!

Гласът ѝ се губеше, а французинът бе скрил лице в дланите си. Сега вдигна поглед и извика на Лорънс:

— За Бога, накарай я да си върви! Всичко ще ти кажа, само я изведи оттук. — После пак се приведе.

Уил не изгаряше от желание да го разпитва, но и не искаше да удължава страданието на Харкорт. Докосна я нежно по рамото и тя веднага избяга. Бе изключително неприятно да задава въпроси на

Шоасьол, а още по-неприятно бе да чуе, че е бил предател още от идването си от Австрия.

— Разбирам за какъв ме мислиш — добави французинът, видял отвратеното изражение на Уил. — Имаш право. Но нямах никакъв избор.

Лорънс се придържаше строго към разпита, ала този жалък опит за извинение го изпълни с неконтролируем гняв.

— Можеше да избереш честността и да изпълниш дълга си там, където ти позволихме да останеш.

Шоасьол се изсмя тъжно.

— Така ли? И когато Бонапарт посрещне Коледа в Лондон, какво ще правя, а? Гледай на мен, както пожелаеш. Аз нямам съмнения и те уверявам, че ако бях дори мъничко убеден, че някое мое дело би променило изхода на събитията, щях да го извърша.

— Вместо това стана двоен предател и му помогна, а първото ти предателство би могло да бъде извинено само ако бе продиктувано от принципите ти. — Липсата на съмнение у Шоасьол смущаваше Лорънс, обаче нямаше никакво намерение да се издава.

— Какви принципи? — Дързостта бе изоставила французина и сега той изглеждаше просто примирен и изтощен. — Франция не страда от липса на бойна сила като вас, а Бонапарт е езекутирал дракони изменници и преди. Какво ме интересуват принципите, когато видях как над Прекурзорис виси сянката на гилотината? Къде да го заведем? В Русия? Ще ме надживее с два века, а вероятно знаеш как се отнасят с драконите там. Едва ли бих могъл да летя с него до Америка без подходящ транспорт. Единствената ми надежда бе амнистията, ала Бонапарт я предложи срещу висока цена.

— Имаш предвид Лили — студено рече Уил.

Шоасьол поклати глава и го изненада.

— Не, цената не бе драконът на Катрин, а твоят. — Когато видя неразбиращия поглед на Лорънс, той добави: — Китайското яйце бе подарък от Имперския трон. Искаше да му го върна. Не знаеше, че Темерер вече се е излюпил. — Шоасьол вдигна рамене и разпери ръце. — Мислех, че ако го убия, може би...

Уил го удари в лицето с такава сила, че го събори на каменния под. Столът му се разклати и изтрака на земята. Шоасьол се изкашля и

обърса кръвта от устните си, а пазачът отвори вратата и погледна вътре.

— Всичко наред ли е, сър? — обърна се той към Лорънс, без да обърне никакво внимание на нараняването на Шоасьол.

— Да, може да излезеш — отвърна безстрастно Уил, докато бършеше с кърпичка кръвта от дланта си. Обикновено би изпитал срам от направеното, но не и в този случай. Сърцето му още биеше много бързо.

Французинът бавно изправи стола си и пак седна.

— Съжалявам — въздъхна. — В крайна сметка не можах да го сторя и вместо това си помислих... — Той замлъкна, щом видя как лицето на Лорънс потъмнява отново.

Самата представа, че подобно зложелателство се е спотайвало тъй близо до Темерер през всичките тези месеци, възпирано единствено от съвестта на Шоасьол, караше кръвта да замръзва в жилите му.

— Вместо това се опита да прелъстиш девойка, едва прехвърлила ученическата възраст, и да я отвлечеш — процеди Уил с омраза.

Французинът не каза нищо. Лорънс не можеше да си представи как би могъл да се защити. След кратка пауза Уил добави:

— Свършено е с претенциите ти за чест. Кажи ми какво планира Бонапарт и може би Лентън ще изпрати Прекурзорис в развъдника в Нюфаундленд, ако наистина си свършил всичко това заради него, а не заради собствената си нещастна кожа.

Шоасьол пребледня, но рече:

— Знам много малко, но ще ви кажа, ако той даде думата си да стори това.

— Не. Ще ни кажеш и ще се надяваш на милост, каквато не заслужаваш. Няма да се пазаря с теб.

Предателят наведе глава и когато проговори, звучеше прекършен — гласът му се чуваше толкова тихо, че Уил с мъка различаваше думите.

— Не знам какво точно възнамерява, но желаете специално да работя за отслабването на тази база и да съдействам колкото се може повече хора да бъдат изпратени в Средиземноморието.

На Лорънс му прилоша — поне тази цел бе изцяло постигната.

— Намерил ли е начин флотилията му да избяга от Кадис? Смята ли, че може я доведе тук, без да срещне Нелсън?

— Мислиш ли, че Бонапарт споделя такива неща с мен? Аз бях предател и за него. Възложени ми бяха задачи за изпълнение, но не ми беше дадено нищо повече.

След още няколко въпроса Уил се увери, че това наистина е така. Напусна стаята омърсен и обезпокоен и веднага отиде при Лентън.

Новините хвърлиха тежкото си бреме върху всички. Капитаните не разпространиха подробностите, но и най-простият кадет виждаше, че над тях се е спуснала сянка. Шоасъл добре бе разчел времето на измяната си — носещият съобщенията щеше да пристигне чак след шест дни, а оттогава щяха да минат поне две седмици, докато се върне някаква част от силите, разположени по Средиземноморието. Вече бяха изпратили молба за допълнителни подкрепления от запаса, както и няколко военни части. Надяваха се, чете ще пристигнат до няколко дни, за да подсилят артилерията по бреговата линия.

Лорънс, който имаше допълнителна причина за безпокойство, инструктира Гранби и Холин да са още по-бдителни с Темерер. Ако завистта на Бонапарт от отнемането на толкова скъп дар бе достатъчно голяма, би могъл да изпрати и друг свой агент, който да убие дракона.

— Трябва да ми обещаеш да внимаваш — каза той и на Империяла. — Не яж нищо, освен ако някой от нас не е наблизо и го одобри. И ако някой, с когото не съм те запознавал, се опита да те доближи, не му позволявай, дори и да трябва да отлетиш на друга поляна.

— Ще се оглеждам, Лорънс, обещавам. Не разбирам обаче защо френският император ме иска мъртъв? Това с какво ще му помогне? По-добре да им поиска друго яйце.

— Драги мой, китайците едва ли биха склонили да му дадат второ, след като собствените му мъже държаха в ръцете си първото и го изгубиха. Аз недоумявам как са му дали и това. Навярно е пратил в двора им някой изключително даровит дипломат. Предполагам, че гордостта му е сериозно наранена от факта, че един нищо и никакъв британски капитан е заел мястото, запазено за него.

Темерер изпръхтя пренебрежително.

— Сигурен съм, че никога не бих го харесал, дори да се бях излюпил във Франция. Изглежда ми като доста неприятен човек.

— О, не знам със сигурност. Много се говори за надменността му, но не може да се отрече, че е велик, пък макар и тиранин — неохотно призна Уил. Много по-добре би се чувствал, ако можеше да се убеди, че Бонапарт е глупак.

Лентън нареди патрулите да се състоят само от половин формация, а останалите да стоят в базата за интензивни бойни тренировки. Под прикритието на нощта няколко допълнителни дракона тайно пристигнаха от базите в Единбург и Инвърнес, в това число и Викториатос — Парнасият, когото бяха спасили сякаш преди цяла вечност. Капитанът му Ричард Кларк прояви благородство, като дойде да поздрави Лорънс и Темерер.

— Надявам се да ми простите, че не дойдох да ви благодаря по-рано. Признавам, в Лаган не мислех за нищо друго, освен за възстановяването му, а след това бяхме преместени без предупреждение, също като вас.

Уил стисна дружески ръката му.

— Моля те, не му мисли. Надявам се, че вече е напълно възстановен...

— Напълно, благодаря на небесата, а и точно навреме — мрачно отбеляза Кларк. — Разбирам, че атаката се очаква всеки миг.

И все пак дните се нижеха, болезнено разтеглени от очакването, а атака нямаше. Още три Уинчестъра се присъединиха към разузнаването, но всички се върнаха от опасните си полети с новините, че вражеската брегова линия се охранява сериозно през цялото време. Нямаха възможност да проникнат по-навътре, за да съберат повече информация.

Сред тях бе и Левитас, но групата бе достатъчно голяма и Лорънс не бе принуден да гледа твърде често физиономията на Ранкин, за което бе благодарен. Опитваше се да не забелязва признаците на занемаряване, понеже не можеше да направи нищо за тях. Имаше чувство, че не може да посети малкия дракон, без да предизвика кавга, която да се окаже катастрофална за всички. Все пак се помири със съвестта си, като не каза нищо, щом видя Холин да се връща през полянката на Темерер с кофа, пълна с мръсни парцали и виновно изражение.

Когато настъпи неделната вечер, в края на първата седмица чакане, над лагера се спусна остър хлад. Волатил закъсняваше от графика си. Времето бе ясно и със сигурност не то беше причината за забавянето. Положението се задържа без промяна още два дни, след това и трети. Все още никой не пристигаше. Лорънс се опита да не гледа към небето и да не обръща внимание на хората си, когато самите те вперваха взор нагоре, докато една вече не завари Емили да плаче тихо в края на полянката.

Тя много се засрами и се престори, че има прах в очите. Лорънс я заведе в стаята си и поръча горещо какао.

— Бях две години по-голям от теб, когато за пръв път излязох в морето, и цяла седмица ревах всяка нощ. — Тя го изгледа тъй скептично, че той прихна. — Не, не си го измислям заради теб. Когато станеш капитан и намериш един от своите кадети в подобни условия, предполагам, че ще им кажеш това, което ти казах сега.

— Не ме е страх. — Умората и какаото я направиха сънлива и по-разговорлива. — Знам, че Екзидий никога няма да позволи да се случи нещо на мама, а той е най-добрият дракон в цяла Европа. — Тя се смути след това изказване и побърза да добави: — Темерер е почти толкова добър, разбира се.

Лорънс кимна.

— Темерер е много по-млад. Може би някой ден ще се изравни с Екзидий, когато добие повече опит.

— Да, точно така — каза тя с облекчение и той скри усмивката си. Пет минути по-късно момичето заспа. Той я сложи в леглото си и отиде да спи при Империяла.

— Лорънс, Лорънс!

Той се размърда и замига, зареял поглед нагоре. Темерер го побутваше настоятелно, макар небето още да тъмнееше. Дочуваше смътно нисък рев, множество гласове и пукот на пушки. Веднага скочи. Никой от екипажа му не бе наблизо, нито пък някой от офицерите му.

— Какво има? — Империялът се изправи на крака и разгъна криле, докато Уил слизаше. — Атакуват ли ни? Не виждам никакви дракони във въздуха.

— Сър, сър! — Морган се втурна на полянката и почти се спъна от бързане и нетърпение. — Воли е тук, сър, имало голяма битка и Наполеон го убили!

— О, значи ли това, че войната вече свърши? — попита разочаровано Темерер. — Още не съм участвал в нито една истинска битка!

— Навярно историята се е пораздула с времето. Бих се изненадал да науча, че Бонапарт наистина е мъртъв. — Уил обаче чуваше радостните възгласи в далечината, значи със сигурност имаше добри новини, пък макар и не чак толкова абсурдни. — Морган, отиди да събудиш господин Холин и наземната бригада, предай извиненията ми за часа и ги помоли да донесат на Темерер закуската му. Драги мой — обърна се към Империяла, — ще отида да науча, каквото мога, и ще се върна възможно най-бързо.

— Да, моля те, и побързай — настоя Темерер, изправяйки се на задни крака, за да погледне любопитно над дърветата.

Главният щаб бе облян от светлина. Воли стоеше на плаца пред сградата и разкъсваше лакомо една овца, а двамина от службата по съобщенията едва удържаха нарастващата тълпа, изливаща се от казармата. Неколцина младежи от пехотата и местните запасници стреляха във въздуха, обзети от въодушевление, и Лорънс се принуди да си пробие път с бутане, за да стигне до вратата.

Кабинетът на Лентън бе затворен, но капитан Джеймс седеше в клуба на офицерите и ядеше с не по-малко настървение от дракона си, а другите капитани вече го бяха обградили и слушаха новините.

— Нелсън ми каза да изчакам. Каза, че французите ще са напуснали пристанището, преди да имам време за още един курс — говореше Джеймс с пълна уста, докато Сътън се опитваше да скицира сцената на парче хартия. — Почти не му повярвах, но ето че до неделя сутрин вече бяха излезли. Посрещнахме ги при нос Трафалгар рано в понеделник.

Изпи набързо чаша кафе, а цялата компания чакаше нетърпеливо края на историята. Той избута чинията встрани и взе хартията от Сътън.

— Ето, дайте. — Джеймс започна да рисува малки кръгчета, отбелязвайки позициите на корабите. — Двадесети седем кораба и

дванадесет дракони от нашата страна срещу тридесет и три техни кораба и десет звяра.

— Две колони, които пробиват строя им на две места? — попита Лорънс, като изучаваше със задоволство схемата. Точно такава стратегия можеше да хвърли французите в паника, от която зле обучените им екипажи да не се възстановят.

— Какво? А, корабите, да. Екзидий и Летификат с наветрената колона, Мортифер с подветрената. Нещата направо пареха отпред, казвам ви. И една мачта не можех да видя да се подава от облаците дим. В един момент си помислих, че „Виктъри“^[1] със сигурност се е взривил. Испанците имаха един от ония проклети Флека дел Фуего^[2], който хвърчеше насам-натам по-бързо, отколкото стрелците ни можеха да се прицелят. Подпали всичките й платна, преди Летификат да го прогони.

— А загубите ни? — Тихият глас на Уорън помрачи въодушевлението им.

Джеймс поклати глава.

— Истинска кървава баня, дума да няма. Сигурно имаше около хиляда убити. Горкият Нелсън също бил на косъм — огнедишаният подпалил едно от платната на „Виктъри“ и то се стоварило върху него на кварталдека. Двамина съобразителни моряци мигом го полели с каца вода, но сега казват, че медалите му са слепени за кожата и вече ще си ги носи постоянно.

— Хиляда. Бог да се смили над душите им — въздъхна Уорън. Разговорите секнаха и когато започнаха наново, бяха тихи.

Постепенно обаче възбудата и радостта преодоляха тъгата.

— Надявам се да ме извините, господа — почти извика Лорънс през глъчката, която отново бе добила сила. Шансът да получи още нова информация вече се бе стопил. — Обещах на Темерер да се върна веднага. Джеймс, предполагам, че вестта за гибелта на Бонапарт е фалшива?

— Да, за съжаление. Освен ако не се гътне при новините — извика Джеймс, предизвиквайки всеобщ смях, който преля в песента „Сърца от дъб“. Мелодията последва Уил през вратата и дори през цялата база, тъй като я подеха и мъжете отвън.

До изгрев-слънце мястото опустя. Почти никой не спеше. Преобладаващото настроение, разбира се, бе радостно и почти граничеше с истерия — нерви, опънати почти до скъсване, сега се отпуснаха изведнъж. Лентън не се опита да строи хората си и не обърна внимание, когато се изсипаха в града, за да разнесат новините на тези, които още не бяха ги чули, и да смесят гласовете си с всеобщото празнуване.

— Какъвто и план за нашествие да е имал Бонапарт, това му е сложило край — ликуваше Ченъри по-късно същата вечер, докато стояха на балкона и гледаха как завръщащите се тълпи се мотаят на плаца, всички напълно пияни, но твърде щастливи за кавги. От време на време сред тях избухваха припеви. — Тъй ми се ще да му видя мутрата!

— Мисля, че прекалено го надценявахме — обади се Лентън. Бузите му червенееха от бренди и задоволство. Решението му да изпрати Екзидий се оказа разумно и бе допринесло решително за победата. — Наполеон може и да разбира от сухопътни битки, но от морски — не. И най-големият профан ще разбере, че тридесет и три бойни кораба нямат извинение за такова съкрушаващо поражение от двадесет и седем.

— Но защо са се забавили въздушните им формации? — включи се Харкорт. — Само десет дракона, и по думите на Джеймс повече от половината — испански. Това не е и една десета от силата, с която е разполагал в Австрия. Може би въобще не е мръднал от Рейн?

— Чувал съм, че преходите през Пиренеите са голяма проклетия, макар и да не съм бил там — подхвърли Ченъри. — Но бих казал, че не ги е пратил, понеже си е мислел, че Вилньов разполага със силите, от които има нужда, та животинките са си висели из базата и са тлъстеели. Без съмнение е вярвал, че Вилньов ще мине право през Нелсън и ще загуби не повече от кораб-два. Чакал ги е ежедневно и се е чудел къде са, а ние тук сме си гризали ноктите без причина.

— И сега армията му не може да прекоси — каза Харкорт.

— Както казва лорд Сейнт Винсът, „Не казвам, че не могат да дойдат, а че не могат да минат по вода“ — ухили се Ченъри. — Ако Бонапарт смята да атакува Британия с четиридесет дракона и екипажите им, е добре дошъл — тъкмо ще му дадем да опита

оръдията, дето юнаците от запаса толкова усилено ги строят. Да не отива цялата им работа нахалост.

— Признавам, че не бих имал нищо против да дам на кучия му син още малко лекарство — засмя се Лентън. — Но няма да сглуми чак дотам. Да се задоволим с това, че сме изпълнили дълга си, и да оставим австрийците да го довършат. С надеждите му за нашествие е свършено. — Адмиралът пресуши и последната глътка бренди и внезапно каза: — Боя се, че не можем да отлагаме повече. Вече нямаме нужда от Шоасъл.

Харкорт си пое рязко въздух във внезапно падналата тишина и звукът бе почти като от проплакване. Тя обаче не възрази и гласът ѝ остана възхитително спокоен, когато попита:

— Решихте ли какво ще правите с Прекурзорис?

— Ще го изпратим в Нюфаундленд, ако желае. Там имат нужда от още един мъжки, за да попълнят бройката си. Той самият не е зъл — отбеляза Лентън. — Проблемът е у Шоасъл, не у него. — Адмиралът поклати глава. — Много е жалко, разбира се, да не говорим и че останалите зверове с дни ще обикалят умърлушени, но не може да се направи нищо. Най-добре да приключим бързо. Утре сутринта.

Оставиха Шоасъл с Прекурзорис за няколко минути. Огромният дракон бе почти затрупан от веригите, а Темерер и Максимус го наблюдаваха от двете страни. Лорънс усещаше тръпките, преминаващи през тялото на Империяла, докато стояха на стража, заставени да гледат как Прекурзорис мята глава наляво-надясно, отказвайки да възприеме реалността, а Шоасъл се опитва отчаяно да го убеди да приеме подслона, който му предлага Лентън. Накрая френският дракон даде, едва доловимо, съгласието си и ездачът му пристъпи по-близо и допря лице до носа му.

Пазачите също пристъпиха напред. Прекурзорис се опита да ги нападне, но веригите го дръпнаха назад, и докато отвеждаха Шоасъл, драконът изпищя. Звукът бе ужасяващ. Темерер се сви, разгъна криле и тихо изстена. Лорънс се наведе напред и се притисна до шията му, галейки го нежно.

— Не гледай, драги мой. — Думите едва преминаваха през буцата в гърлото му. — След миг всичко ще свърши.

Прекурзорис изпищя още веднъж, в самия край. После се строполи тежко на земята, сякаш цялата жизнена сила бе изсмукана от

него. Лентън им показа с жест, че може да си ходят, и Уил потупа Империала.

— Да вървим.

Темерер веднага се изстреля далеч от ешафода и размаха криле над чистото, празно море.

— Лорънс, може ли да доведе тук Максимус и Лили? — попита го Бъркли по обичайния си рязък начин, след като дойде при него без предупреждение. — Поляната ти май е достатъчно голяма.

Уил вдигна глава и го изгледа с празен поглед. Темерер още стоеше сгушен и нещастен, скрил муцуна под крилето си. Бяха летели с часове — само двамата и океанът под тях, — докато накрая Лорънс не го замоли да се върне, опасявайки се, че Империалът ще се преумори. Самият той се чувстваше наранен и болен, сякаш беше трескав. И преди бе ставал свидетел на обесвания — мрачна реалност от морския живот, — а и Шоасьол заслужаваше съдбата си повече, отколкото мнозина други, които Уил бе виждал да увисват. Въпреки това не можеше да си обясни емоциите, обзели го в момента.

— Ако искаш — отвърна без ентузиазъм и отново оброни глава. Не вдигна поглед към сянката на Максимус, която закри слънцето над него, докато грамадното му тяло не се приземи тежко до Темерер. Лили го следваше. Тримата се сгушиха веднага един в друг. След малко Империалът се поизтегна и се притисна още по-силно към тях, а Лили разпери огромните си криле над тримата.

Бъркли доведе Харкорт при Лорънс, който седеше облегал на Темерер, и я накара да седне до него. Отпусна се срещу тях и им подаде някаква тъмна бутилка. Уил я взе и отпи разсеяно. Оказа се силен, неразреден ром, а не бе ял нищо цял ден. Замая го много бързо и приглуши приятно сетивата му.

Не след дълго Катрин се заплака, а Лорънс с ужас осъзна, че и собственото му лице е влажно, когато я хвана за рамото.

— Той беше предател, един долен лъжлив предател. — Харкорт бършеше сълзите с опакото на дланта си. — Никак не съжалявам. Никак. — Беше й трудно да говори, сякаш се мъчеше сама да се убеди.

Бъркли пак й подаде бутилката.

— Проклетата гадина си го заслужаваше. Съжаляваш за дракона, те също. Тях не ги интересуват Краля и родината, нали знаеш. Прекурзорис не е знаел нищичко, освен това, което му е казал Шоасьол.

— Кажи ми — обади се изведнъж Лорънс, — Бонапарт наистина ли би екзекутирал дракон за измяна?

— Като едното нищо. Тия на континента го правят, макар и по веднъж на дълго време. По-скоро за да усмирят ездачите, отколкото заради зверовете.

Уил съжали, че попита. Поне за това Шоасьол бе казал истината.

— Корпусът със сигурност щеше да му намери подслон в колониите, ако бе помолил — разгневи се той. — Няма извинение. Искаше обратно мястото си във Франция. Готов бе да рискува живота на Прекурзорис, за да си го върне — ами ако бяхме решили да умъртвим дракона му, вместо него?

Бъркли поклати глава.

— Твърде сме закъсали в развѣдниците, че да го правим. Не че го извинявам. Сигурно си прав. Помислил е, че Бонапарт ще ни намете, а и не е искал да живее в колониите. — Бъркли сви рамене. — И все пак жалко за дракона — нищо лошо не е сторил.

— Напротив — намеси се неочаквано Темерер и те го погледнаха. Максимус и Лили също надигнаха глави, за да слушат. — Шоасьол не би могъл да го насили да излети от Франция, нито пък да дойде тук, за да ни нарани. Не ми се струва, че е по-малко виновен.

— Сигурно не е разбирал какво се иска от него — плахо възрази Харкорт.

— Тогава е трябвало да откаже да се подчини, докато разбере. Не е глупав като Воли. Тогава би могъл да спаси живота на ездача си и честта си. Бих се срамувал да допусна да екзекутират ездача ми, а да оставят мен жив, ако бях постъпил като Прекурзорис. — След което добави злобно, размахвайки опашка: — А и не бих позволил никому да екзекутира Лорънс. Ще ми се да ги видя как ще го направят.

Максимус и Лили изсумтяха в съгласие.

— Никога няма да позволя на Бъркли да стане предател — заяви Максимус, — но ако стане, ще смачкам всекиго, който се опита да го обеси.

— Аз просто бих отвела Катрин далеч — рече Лили. — Но може би Прекурзорис е искал да стори същото. Сигурно не е могъл да счупи всички тези вериги, по-дребен е и от двама ви и не може да плюе киселина. А и беше сам, под стража. Не знам какво бих сторила, ако нямах възможност да избягам.

С всяка дума гласът ѝ затихваше и те се отпуснаха и пак се сгушиха един в друг. Унинието отново ги беше обзело. Изведнъж обаче Темерер заяви с внезапна решителност:

— Ще ви кажа какво ще направим. Ако някога има нужда да избавяш Катрин, или пък ти, Максимус, да спасяваш Бъркли, аз ще ви помогна, а вие ще направите същото за мен. Тогава няма да се тревожим. Не вярвам някой да може да спре трима ни — най-малкото, не и преди да избягаме.

И тримата изглеждаха безкрайно обнадеждени от прекрасния план. Сега Лорънс съжали за изпития ром, защото не можеше да възрази като хората, а имаше нужда, при това веднага.

— Я стига, проклети заговорници. Ще вземат да ни обесят заради вас, много преди да си го заслужим сами — избоботи за негова радост Бъркли. — Ще ядете ли нещо? Няма да ядем преди вас и ако сте толкова заети да ни пазите, можете първо да ни опазите от гладна смърт.

— Не мисля, че има опасност да умреш от глад — каза Максимус. — Само преди две седмици лекарят каза, че си твърде дебел.

— Гадина! — възмути се Бъркли и се заизправя, а Регалът изсумтя, развеселен, че е успял да го провокира. Скоро след това обаче трите дракона получиха храна и Максимус и Лили се върнаха на полянките си.

— Все пак съжалявам за Прекурзорис въпреки грешките му — сподели Темерер, привършвайки с храненето си. — Не виждам защо не позволиха на Шоасьол да отиде с него в колониите.

— За такива прегрешения се заплаща, иначе хората щяха да ги вършат по-често, а и той напълно си заслужаваше наказанието — отвърна Лорънс, който междувременно се бе освежил с малко храна и силно кафе. — Шоасьол възнамеряваше Лили да страда така, както сега страда Прекурзорис. Представи си само ако французите ме бяха

затворили и искаха да летиш срещу приятелите си и някогашните си другари, за да спасиш живота ми...

— Да, разбирам. — В тона на Империяла обаче се усещаше недоволство. — И все пак ми се струва, че можеха да го накажат другояче. Не би ли било по-добре да го държим като затворник и да накараме Прекурзорис да лети за нас?

— Виждам, че имаш добър усет за уместното. Но не знам дали мога да си представя по-слабо наказание за нещо като измяна. Твърде долно престъпление е, за да се накаже само със затвор.

— А Прекурзорис не е наказан така, само защото е практично и е нужен за разплод?

Уил обмисли въпроса, но не можа да намери отговор.

— Ако трябва да съм честен, след като сме летци, няма как да харесаме идеята да умъртвим някой дракон, ето защо сме си намерили извинение да го оставим жив. И тъй като законите ни важат за хора, не е съвсем честно да ги налагаме и на него.

— О, с това определено съм съгласен. Някои от законите, които съм научил, са почти безсмислени и не знам дали бих им се подчинил, ако не е заради теб. Струва ми се, че ако ще ни налагате закони, най-правилно е да се посъветвате с нас, а от това, което си ми чел за Парламента, май драконите не са канени там.

— Още малко и ще почнеш да скандираш против данъците без право на представителство в управлението и ще метнеш кошница чай в пристанището — засмя се Лорънс. — Същински якобинец си по дух и мисля, че трябва да прекратя опитите да те превъзпитавам. Мога само да си измия ръцете и да се отрека от всякаква отговорност.

[1] Флагманският кораб на адмирал Нелсън — Бел.ред. ↑

[2] Огнена стрела — Бел.прев. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Прекурзорис вече бе заминал, изпратен с драконов транспорт от Портсмут за Нова Скотия, откъдето щяха да го заведат в Нюфаундленд и да го затворят в развъдниците, които се строяха там. Лорънс гледаше да избегне всякакви срещи със съкрушения дракон и нарочно сложи Темерер да си легне по-късно предната вечер, за да може да проспие момента на заминаването.

Лентън избра момента колкото се може по-предпазливо. Всеобщата радост от победата продължаваше и служеше да предотврати донякъде личното нещастие. Същия ден се получиха листовки, обявяващи, че над Темза ще има фойерверки. Лили, Темерер и Максимус, като най-млади и най-засегнати от случката, бяха изпратени по заповед на адмирала.

Уил изпитваше дълбоко облекчение, докато многоцветните светлини огряваха небето и музиката от шлеповете долиташе през водата. Очите на Темерер бяха широко отворени от вълнение, ярките избухвания се отразяваха в зениците и люспите му и той току накланяше глава в опит да чуе по-добре. През целия обратен път не говореше за нищо друго, освен за музиката, експлозиите и светлинната феерия.

— Такива ли са концертите, които изнасят в Дувър? Лорънс, не може ли пак да отидем, този път малко по-близо? Ще седя много тихо и няма да смущавам никого.

— Страхувам се, че подобни фойерверки са за специални случаи, драги мой. Концертите са само музика. — Уил избягваше прекия отговор. Можеше да си представи реакцията на гражданите при вида на дракон, посещаващ концерт.

— Аха. — Все пак не изглеждаше особено обезкуражен. — Пак би ми харесало. Днес не чувах много добре.

— Не знам дали в града може да се уреди нещо удобно — изтъкна Уил, но за щастие го осени внезапно вдъхновение и той добави: — Може да наемем няколко музиканти да дойдат и да ти посвирят. Така ще е най-удобно.

— Това би било чудесно — зарадва се Империалът. Той сподели идеята с Максимус и Лили, още щом се приземиха, и двамата проявиха не по-слаб интерес.

— Проклет да си, Лорънс, научи се да отказваш — изсумтя Бъркли. — Все ни набутваш в някакви абсурдни ситуации. Само гледай да видиш какви музиканти ще дойдат тук — било то за пари или от любов към музиката...

— От любов едва ли. Но съм сигурен, че за едноседмична заплата и обилен обяд повечето музиканти ще се съгласят да свирят и в лудница.

— Идеята е чудесна — отбеляза Харкорт. — И на мен би ми харесало. Не съм била на концерт от шестнадесетгодишна. Трябваше да си сложа рокля и само след половин час някакъв мръхльо седна до мен и взе да ми шушне неприлични подмятания, докато не излях чаша кафе в скута му. Съсипа ми удоволствието — нищо, че си тръгна веднага.

— Исусе Христе, Харкорт, ако някога ми се прииска да те обидя, ще гледам наблизко да няма нищо горещо — отбеляза Бъркли, а Лорънс се колебаеше между шока от това как е станала жертва на подобна обида и как се е справила със ситуацията.

— Е, щях да го халосам, но трябваше да се изправя. Нямате представа колко трудно се натъкмяват тия рокли, като сядаш. Първия път ми отне пет минути — добави Катрин. — Та не исках да ми се налага да го правя пак. Точно тогава дойде сервитьорът и ми се стори, че така ще е по-лесно, пък и е нещо, което по приляга на момиче.

След малко Лорънс им пожела лека нощ и заведе Темерер да си почине. Отново спа в малката палатка до него, макар да смяташе, че Империалът напълно е преодолял скръбта си, и на сутринта бе възнаграден с ранно събуждане. Драконът се пулеше в палатката с едно огромно око и питаше дали не би било възможно Уил да отиде в Дувър още сега и да организира концерта.

— Щеше ми се да поспя до малко по-нормален час, но тъй като очевидно е невъзможно, може да поискам позволение от Лентън — говореше Лорънс, докато изпълняваше от палатката и се прозяваше. — Може ли първо да закуся?

— О, разбира се — великодушно му позволи Темерер.

Промърморвайки, Уил си сложи палтото и се упъти към главния щаб. На половината път почти се сблъска с Морган, който тъкмо го търсеше.

— Сър, адмирал Лентън иска да ви види — изстреля момчето, задъхано от възнение. — И казва Темерер да се екипира за бой.

— Добре — кимна Лорънс, едва прикривайки изненадата си. — Отиди да уведомиш лейтенант Гранби и господин Холин, а после прави, каквото ти каже лейтенантът. И не говори с никого другиго.

— Да, сър. — Момчето се втурна към казармата, а Уил ускори крачка.

— Влизай, Лорънс! — извика Лентън при почукването му. Изглеждаше, сякаш всички капитани се бяха наблъскали в кабинета. За изненада на Уил, Ранкин бе най-отпред и седеше до бюрото на адмирала. Негласно се бяха споразумели да не си говорят, откакто Ранкин бе преместен от Лох Лаган, и Лорънс не знаеше нищо ново за него и Левитас. Явно бяха минали през по-големи опасности, отколкото можеше да си представи. Около бедрото на Ранкин имаше превръзка, изцапана с кръв, такива бяха и дрехите му. Слабото му лице бе бледо и измъчено.

Лентън изчака, докато и последните пристигнали затворят вратата зад себе си, и започна:

— Навярно вече сте разбрали, господа — радостта ни бе преждевременна. Капитан Ранкин тъкмо се връща от полет над брега. Успял е да се промъкне отвъд границите им и зърнал над какво работи проклетият корсиканец. Вижте сами.

Той бутна към тях парче хартия, оплескано от мръсотия и кръв, които обаче не пречеха да се види елегантно начертаната схема с точния почерк на Ранкин. Лорънс се намръщи в опит да разгадае нарисуваното — изглеждаше като боен кораб, само че без никакви перила около горната палуба и без мачти. От предната и задната част на кораба стърчаха странни дебели прътове, а амбразури за оръдията нямаше.

— Какво е това? — Ченъри обърна рисунката. — Мислех, че вече имат кораби...

— Може би ще стане по-ясно, ако кажа, че ги носеха дракони — каза Ранкин.

Лорънс веднага се досети. Прътовете представляваха места за захващане. Наполеон възнамеряваше да прекара войниците си над оръдията на Флота, докато по-голямата част от британските въздушни сили се намираше в Средиземноморието.

— Не сме сигурни колко души може да побере във всеки... — започна Лентън.

— Сър, извинете ме. Може ли да попитам колко са дълги тези съдове? — прекъсна го Лорънс. — Мащабът на рисунката верен ли е?

— Така ми се стори — кимна Ранкин. — Онзи, който видях във въздуха, имаше по два Рийпъра от всяка страна и оставаше още място. Дълги са около шейсетина метра от единия до другия край.

— Значи вътре ще са трипалубни — заключи мрачно Уил. — Ако опънат хамаци, може да побере около две хиляди души във всеки един, ако не слагат провизии.

Из стаята се разнесе тревожен шепот.

— Имат по-малко от два часа път, дори да тръгнат от Шербург, а Бонапарт разполага с над шестдесет дракона.

— Боже милостиви! Значи може да транспортира петдесет хиляди души до късния предиобед — обади се един от пристигналите наскоро капитани, които Лорънс не познаваше. Същите изчисления се въртяха в главите на всички. Невъзможно бе човек да не се огледа из стаята и да не преброи останалите — по-малко от двадесетина, една четвърт от тях разузнавачи и куриери, от чиито дракони нямаше реална полза в сражение.

— Но тези неща навярно са безнадеждно трудни за управление — отбеляза Сътън, разглеждайки схемата. — Могат ли драконите да летят с такава тежест?

— Сигурно ги е построил от леко дърво. Нужни са му само за ден, все пак, а и не е наложително да са водоустойчиви — изтъкна Лорънс. — Трябва му само добър попътен вятър. Конструкцията им е тясна и ще имат съвсем малко съпротивление. Обаче са уязвими във въздуха и без съмнение Екзидий и Мортифер вече се връщат, нали?

— В най-добрия случай са най-малко на четири дни оттук и Бонапарт добре го знае — въздъхна Лентън. — Пожертва почти цялата си флотилия, че и испанската също, за да се освободи от присъствието им. Няма да пропилее шанса си. — Всички почувстваха очевидната истина на тези думи и мрачна, напрегната тишина изпълни стаята.

Адмиралът погледна към бюрото си и се изправи с непривично бавни движения. Уил за първи път забеляза, че косата му е рядка и посивяла.

— Господа, днес духа северняк, тъй че може да имаме малко време, ако Бонапарт предпочете да изчака по-добър вятър. Всичките ни разузнавачи ще летят на смени малко пред Шербург, следователно ще разполагаме поне с едночасово предупреждение. Няма нужда да ви казвам, че противникът ни има отчайващо числено превъзходство. Можем само да направим всичко по силите си и да отложим непредотвратимото. — Никой не продума и след миг адмиралът добави: — Ще се нуждаем от всеки боец средна и тежка категория. Те ще летят независимо от останалите. Целта ви е да унищожите транспортите. Ченъри и Уорън, вие ще заемете средни флангови позиции във формацията на Лили, а двама от разузнавачите ни ще са по върховете на двата фланга. Капитан Харкорт, Бонапарт без съмнение ще запази някои дракони за конвой на транспортите — задачата ви е да държите тези защитници заети възможно най-дълго.

— Тъй вярно, сър — рече тя. Останалите кимнаха.

Лентън си пое дълбоко дъх и потърка челото си.

— Нямам друго за казване, господа. Отивайте да се пригответе.

Нямаше смисъл да го крие от екипажа. Французите замалко да спипат Ранкин по обратния път и вече знаеха, че тайната им е разкрита. Лорънс тихо съобщи новостите на лейтенантите си и ги изпрати по задачи. Виждаше как вестта се разпространява — всеки се навеждаше да чуе какво говори другият, лицата на всички се изопваха и обичайните сутрешни празни приказки заглъхваха. Беше горд от най-младите си офицери, които приеха храбро новината и веднага се заеха за работа.

За първи път Темерер щеше да използва пълната екипировка за тежък бой извън тренировка. За патрулите се използваше много по-лек комплект, а предишната им битка ги бе заварила с юздата за пътувания. Империялът стоеше изправен и неподвижен, обърнал само главата си назад, за да наблюдава как екипажът му слага най-тежката, тройно занитена кожена юзда, и прикрепя огромните парчета сплетени метални брънки, които щяха да са бронята му.

Лорънс се зае да провери собствената си екипировка и със закъснение осъзна, че Холин не се вижда никъде. Три пъти огледа поляната, преди да се увери напълно, че той отсъства, и побърза да извика отговорника по бронята Прат, който остави работата си по големите защитни плочи за гърдите и раменете на Темерер.

— Къде е господин Холин? — попита Уил.

— Хм, не мисля, че не съм го виждал тази сутрин, сър — отвърна Прат, като се чешеше по главата. — Снощи си беше тук.

— Много добре. — Лорънс го освободи. — Роланд, Дайър, Морган! — извика той и когато тримата куриери пристигнаха, им нареди: — Отидете да намерите господин Холин и му кажете, че го очаквам тук на секундата.

— Да, сър — почти едновременно отвърнаха те и след кратко съвещание хукнаха в различни посоки.

Дълбоко намръщен, той се обърна да наблюдава работата на екипажа. Беше изумен как изобщо бе възможно някой да не изпълнява дълга си, особено в такава сериозна ситуация. Чудеше се дали Холин не се е разболял и отишъл на лекар. Това бе единственото извинение, ала в такъв случай трябваше да каже на някой от другарите си.

Измина повече от час и Темерер вече беше в пълно снаряжение, а екипажът тренираше маневри за абордаж под строгия поглед на лейтенант Гранби, когато Роланд се върна.

— Сър — каза тя с унил тон. — Сър, господин Холин е с Левитас. Моля ви, не се сърдете. — Всичко излезе от устата ѝ на един дъх.

— Ооо. — Лорънс се смути. Не можеше да признае на момичето, че самият той се бе правил на ударен по отношение на посещенията на Холин, и виждаше как тя се срамува, задето издаваше свой другар летец. — Ще му се наложи да отговаря, но това може да почака. Отиди да му кажеш, че ми трябва веднага.

— Сър, казах му, но той ми рече, че не може да остави Левитас. Нареди ми веднага да се върна и да ви кажа, че ви моли да отидете при него, ако можете — изстреля тя и го изгледа неспокойно, за да види как би приел подобно неподчинение.

Уил я изгледа недоумяващо. Не му идваше никакво обяснение за необичайния ѝ отговор, ала след миг преценката му за характера на Холин определи решението му.

— Господин Гранби, трябва да ви оставя за момент. Поемете нещата в свои ръце. Роланд, остани тук и ела да ме известиш, ако има нещо.

Той закрачи с бързи стъпки, разкъсван между гнева, тревогата и неохотата да се сблъска още веднъж с оплакване от страна на Ранкин. Не можеше да се отрече, че съвсем наскоро офицерът бе изпълнил смело дълга си, ето защо би било невероятно грубо да бъде засегнат по този начин. В същото време не можеше да спре да се гневи — полянката на Левитас бе малка и се намираще в близост до главния щаб, без съмнение за удобство на Ранкин. Мястото не изглеждаше добре поддържано и когато дребният дракон се появи пред погледа му, Уил видя, че лежи в кръг оголена песъчлива пръст, а главата му почива в скута на Холин.

— Е, господин Холин, какво е това? — Раздразнението изостри тона му. Тогава той направи още няколко крачки и видя множеството превръзки, застлали корема на Левитас, вече пропити с почти черна кръв. — Боже мой! — възкликна неволно.

Очите на Левитас се отвориха и се обърнаха към него, изпълнени с надежда. Бяха прибулени и лъщяха от болка, но след миг го разпознаха и малкият дракон въздъхна и отново ги затвори, без да продума.

— Сър — започна Холин, — съжалявам, знам, че имам работа да върша, но не можах да го оставя. Лекаря го няма. Казва, че нищо не може да се направи за него и че не му остава много. Тук няма абсолютно никой, не мога даже да поискам вода. — Той замлъкна и повтори: — Не можах да го оставя.

Лорънс коленичи до него и сложи ръка върху главата на Левитас — много внимателно, опасявайки се да не му причини още болка.

— Естествено. Напълно те разбирам.

Вече се радваше, че е толкова близо до щаба. До вратата безделничеха някакви слуги и си разменяха клюки, тъй че побърза да ги изпрати на помощ на Холин, а Ранкин лесно можеше да бъде открит в клуба на офицерите. Пиеше вино, страните му бяха поруменели и вече бе сменил превръзката си с нова. Лентън и неколцина от разузнавачите седяха с него и обсъждаха позициите, които трябва да държат по бреговата линия.

Уил се приближи до него и много тихо му каза:

— Ако можеш да вървиш, ставай. Иначе ще те нося.

Ранкин остави чашата си и го изгледа студено.

— Моля? Да не би това да е още някой от наглите ти...

Без да го слуша, Лорънс сграбчи облегалката на стола и го издърпа рязко. Ранкин падна напред и заразмахва ръце, за да се подпре на пода. Уил го хвана за ревера и го вдигна на крака, без да обръща внимание на болезнения му стон.

— Лорънс, какво за Бога... — изумен, Лентън започна да се надига от стола си.

— Левитас умира. Капитан Ранкин желае да се сбогува. — Уил гледаше Лентън право в очите и държеше офицера за яката и едната ръка. — Моли да го извините.

Другите капитани ги наблюдаваха безмълвни, застинали в полуизправено положение. Лентън се взря в Ранкин и отново седна.

— Добре. — Посегна към бутилката. Другите капитани също се върнаха на столовете си.

Ранкин се препъваше в ръцете му и дори не се опитваше да се освободи — само гледаше да е по-далеч от Лорънс, докато вървяха. Току пред полянката Уил спря и се обърна към него.

— Ще си добър към него, ясно ли ти е? Ще му дадеш всяка похвала, до последната думичка, която е заслужил и никога не е получил от теб. Ще му кажеш, че е смел, верен и че е по-добър партньор, отколкото ти заслужаваш.

Ранкин не отвърна, само зяпаше, сякаш Лорънс бе опасен луд. Той го разтърси отново.

— Кълна се в Бога, ще сториш всичко това, че и повече, и ще се надяваш да е достатъчно, за да остана доволен — свирепо изръмжа Уил и отново го завлачи.

Холин още седеше с главата на Левитас в скута си. До тях имаше кофа, в която потапяше чисто парче плат и го изстискваше в устата на дракона. Той изгледа Ранкин с неприкрито презрение, а после се наведе и рече:

— Левитас, Левитас. Виж кой е дошъл.

Очите на Уинчестъра се отвориха, но бяха млечнобели и слепи.

— Моят капитан? — несигурно промълви той.

Лорънс бутна Ранкин да застане на колене. Ездачът на Левитас прехапа устни и прегъна бедрото си, но каза:

— Да, тук съм. — Сетне погледна към Уил, преглътна и изтърси: — Беше много смел.

Нямаше нищо естествено или искрено в тона му — той дори звучеше неприятно. Драконът само прошепна:

— Ти дойде — и облиза няколко капки вода от ъгълчето на устата си. Кръвта още струеше бавно изпод превръзките — черна, лъщяща и достатъчно плътна, за да ги раздели една от друга. Ранкин се размърда некомфортно. Панталоните и чорапите му бяха прогизнали, но той вдигна поглед към Лорънс и не опита да се отдръпне.

Левитас въздъхна и повърхностното му дишане секна. Холин притвори очите му с огрубялата си длан.

Ръката на Уил още лежеше тежко върху врата на Ранкин. Сега той я вдигна с отвращение.

— Върви. Ние, които го ценяхме, ще се погрижим за него, а не ти. — Дори не погледна към офицера, докато той напускаше поляната. — Не мога да остана — рече на Холин. — Ще се справиш ли?

— Да. — Мъжът погали малката главица. — Нищо по-специално няма да има, с тази битка и прочее, но ще се погрижа да го вземат и да го погребат както трябва. Благодаря ви, сър. Загрижеността ви означаваше много за него.

— Повече, отколкото би трябвало. — Уил постоя още известно време, загледан в мъртвия Уинчестър. Сетне се върна в щаба и намери адмирал Лентън.

— Е? — Лентън се мръщеше, докато въвеждаха Лорънс в кабинета му.

— Сър, извинявам се за поведението си. С радост ще понеса каквото наказание сметете за подходящо.

— Не, не, какви ги приказваш? Кажу какво стана с Левитас — нетърпеливо рече адмиралът.

— Мъртъв е — въздъхна Уил. — Много се мъчи, но си отиде щастлив.

Лентън поклати глава.

— Жалко, мътните го взели. — Наля по чаша бренди за себе си и Лорънс. Пресуши своята на две дълги глътки и тежко въздъхна. — Ужасно неподходящо е за Ранкин да остане без дракон. В Четъм ще имаме неочаквано излюпване на Уинчестър. Съдейки по втвърдяването на черупката, ще е всеки момент. Трескаво съм се разтърсил за някой,

достоеен за позицията и с желание да го сложим на Уинчестър. Сега онзи е свободен и даже е герой, задето ни донесе новините. Ако не го изпратят и звярът остане без ездач, цялото му семейство ще ми писка и като нищо може да повдигнат въпроса в Парламента.

— Бих предпочел да видя дракона мъртъв, отколкото в неговите ръце — заяви Уил и остави рязко чашата на масата. — Сър, ако искате някой, който ще е гордост за службата, изпратете господин Холин. Бих се заклел в живота си за него.

— Отговорникът на наземната ти бригада? — Адмиралът се замисли. — Това е добра идея, ако го смяташ за подходящ за задачата. Едва ли ще е недоволен от тази стъпка в кариерата си. Не е благородник, предполагам.

— Не, сър, не е благородник, но е доблестен мъж.

Лентън изсумтя.

— Добре, не сме толкова тесногръди, че да обръщаме особено внимание на това. Добро решение, наистина. Стига да не сме мъртви или пленени, докато се излюпи яйцето, че както е тръгнало...

Когато Лорънс го освободи от служба, Холин остана със зяпнала уста и промълви объркано:

— Мой си дракон? — Трябваше да се обърне, за да скрие вълнението си, и Уил се направи, че не вижда. — Сър, не зная как да ви благодаря — изрече шепнешком, за да не го предаде гласът му.

— Гарантирал съм, че ще си достоен за ездач. Не ме изкарвай лъжец и ще съм доволен — каза Лорънс и стисна ръката му. — Заминаваш веднага. Излюпването може да стане всеки миг, файтонът за Четъм те чака.

Втрещен, Холин си взе торбата с нещата, които другарите му от наземната бригада бяха опаковали набързо, и позволи на младия Дайър да го отведе до файтона. Колегите му сияеха. Той започна да се ръкува с всички подред и по едно време Лорънс се притесни, че това никога няма да свърши, ето защо реши да ги върне обратно на работа с думите:

— Господа, вятърът още духа от север. Да свалим част от бронята на Темерер за през нощта.

Империялът гледаше малко тъжно на заминаването.

— Много се радвам, че новият дракон ще си има него, а не Ранкин, но ми се ще да го бяха дали на Левитас — въздъхна той. — Може би Холин не би позволил той да умре.

— Няма как да узнаем какво би се случило, ала не съм убеден, че Левитас би бил радостен от подобна подмяна. Дори в предсмъртния си миг искаше само обичта на Ранкин, колкото и странно да ни се струва.

Лорънс прекара и тази вечер при Темерер, защитен в обятията му и завит с няколко вълнени одеяла заради ранната слана. Събуди се точно преди първи зори и видя как оголелите върхари се извиват пред изгрева — вятърът бе задухал от изток, от Франция.

— Темерер — прошепна той и огромната глава се надигна, за да подуши въздуха.

— Вятърът се е обърнал — измърмори Импералялът и потърка муцуна в него.

Уил си позволи да се поглези пет минути, докато лежеше на топло и галеше нежните люспи на носа на дракона си.

— Надявам се никога да не съм ти причинил мъка, драги мой.

— Никога, Лорънс — тихо му отвърна Темерер.

Наземната бригада се появи на бегом от казармата в мига, когато Уил докосна звънеца. Металните брънки бяха оставени под парче плат на поляната, а този път Импералялът бе спал с тежката си юзда. Бързо го екипираха, докато в другия му край Гранби инспектираше коланите и закопчалките на всеки от мъжете. Лорънс също се подложи на проверката и отдели малко време да изчисти и презареди пистолетите си и да запаше сабята си.

Студеното небе се белееше и само няколко по-тъмносиви облаци се влачеха по него като сенки. Още нямаше заповеди. По молба на Лорънс Темерер го вдигна на рамо, изправяйки се на задните си крака. Зад дърветата се виждаше тъмната ивица на океана, а в пристанището се поклащаха кораби. Вятърът го удари силно в лицето — хладен и солен.

— Благодаря, Темерер. — Драконът го остави на земята. — Господин Гранби, нека екипажът се качва.

Наземната бригада вдигна голяма врява — по-скоро рев, отколкото ура, — докато Импералялът излиташе. Уил чуваше подобни възгласи из цялата база, докато другите зверове размахваха криле нагоре към небето. Максимус сияеше в алено и златисто и изглеждаше

огромен в сравнение с всички останали. Викториатос и Лили също изпъкваха сред множеството по-малки Рийпъри.

Флагът на Лентън се вееше от дракона му Обсервария — превъзходен златен Енгълуинг. Тя бе малко по-едра от Рийпърите, ала премина през тълпата с лекота и грация, а крилете ѝ се движеха почти като тези на Темерер. Тъй като по-големите дракони бяха оставени да летят сами, нямаше нужда Империята да се съобразява със скоростта на формацията и той бързо си проправи път към позиция на върха на ятото.

Вятърът ги шибаше в лицата, студен и влажен, а ниският, тънък писък на въздуха, през който летяха, отнасяше всички звуци и оставяше само плющенето на опънатите като платна криле на Темерер и скърцането на юздата. Нищо друго не прекъсваше неестествената, тежка тишина сред екипажа. Вече имаха видимост, от това разстояние френските дракони приличаха на ято чайки и врабчета — толкова много бяха, и поразително единни в движенията си.

Французите поддържаха сериозна височина — около триста метра над водата, далеч извън обхвата и на най-далекобойните оръдия. Под тях, прекрасни и безполезни, бяха опънали бели платна корабите от флотилията при Канала. Много от тях се обвиха в дим, опитвайки безнадеждни изстрели нагоре. Повечето плавателни съдове бяха заели позиция по-близо до сушата, въпреки опасността от толкова близко разположение към подветрен бряг. Ако французите се принудеха да се приземят около ръба на скалите, можеха да попаднат за кратко в обхвата на далекобойните оръдия.

Формациите на Екзидий и Мортифер летяха с бясно темпо от Трафалгар, но нямаша шанс да пристигнат преди края на седмицата. Нито един сред британците не се съмняваше в бойната сила, която французите бяха способни да съберат. Рационално погледнато, нямаше никакви основания за надежда.

Дори при това положение обаче бе съвсем различно човек да види всички тези дракони от плът и криле — дванадесет дървени транспорта като тези, които Ранкин бе видял, всеки носен от четири дракона и защитен от още толкова. Лорънс никога не бе чувал за подобни цифри в модерната военна история. Такива неща бе имало само при Кръстоносните походи, когато драконите са били по-малки, а околността — по-некултивирана, за да ги изхранва по-лесно.

С тази мисъл Уил се обърна към Гранби и каза спокойно, ала достатъчно силно, за да го чуят и хората му:

— Средствата за изхранване на толкова дракони биха били непрактични за един по-дълъг период. Скоро няма да успее да направи нещо подобно.

Гранби се усети само след миг и отвърна:

— Точно така. Прав сте. Да поупражним ли момчетата? Мисля, че имаме поне половин час, преди да ги срещнем.

— Много добре. — Лорънс се надигна. Вягърът бе много силен, но ремъците го държаха здраво и той успя да се обърне. Останалите не можеха да го погледнат право в очите, но имаше ефект — гърбовете им се изправиха и спряха с шушуканията. Никой не желаше да покаже страх или нежелание пред него.

— Господин Джонс, смяна на позиции, ако обичате! — извика Гранби през рупора. Не след дълго топмените и белмените бяха привършили с размяната под надзора на лейтенантите си и мъжете се посгряха. Лицата им не изглеждаха толкова измъчени. Не можеха да започнат стрелкова практика, понеже другите дракони бяха твърде близо, но във възхитителна проява на енергия лейтенант Ригс накара хората си да стрелят с халосни, за да раздвижат пръсти. Дън имаше дълги, слаби ръце, които вече бяха замръзнали от студа. Докато се мъчеше да презареди, рогът му за барут се изплъзна от захвата му и почти падна. Колинс успя да го спаси на косъм, като се наведе във въздуха и успя да хване връвта.

Темерер погледна назад веднъж, когато прозвучаха първите изстрели, но след това изпъна шия напред, без да му се напомня. Летеше с лекота, със скорост, която можеше да поддържа през по-голямата част от деня. Дишането му не бе задъхано, не беше дори ускорено. Единственият му недостатък бе излишъкът на ентузиазъм. Когато френските дракони се доближиха още повече, той се поддаде на вълнението и рязко ускори, ала лекичкото докосване на Лорънс бе достатъчно да го върне в строя.

Отбранителите на французите бяха оформили нестройна бойна линия — по-големите дракони летяха отгоре, по-малките — отдолу, като се стрелкаха непредвидимо насам-натам и играеха ролята на щит за транспортите и носачите им. Уил си даде сметка, че ако успеят да разкъсат тази линия, биха имали някаква надежда. Носачите, повечето

от средно тежката категория Пешьор Рай, летяха трудно — нетипичният товар даваше своето отражение и Лорънс бе сигурен, че ще са уязвими за атака.

Само дето британците разполагаха с двадесет и три дракона срещу повече от четиридесет защитници и почти четвърт от британската войска бяха Грейлинги и Уинчестъри, които не бяха равностойни на бойните дракони на врага. Щеше да е почти невъзможно да пробият, а веднъж преминал линията, всеки британски дракон би станал на свой ред лесна мишена.

На Обсервария Лентън даде сигнал за атака: „Доближете врага“. Лорънс усети ускорения си пулс и леката треска на вълнението, която щеше да премине едва в първите мигове на сражението. Вдигна рупора и извика:

— Избери целта си, Темерер. Ако успееш да ни вкараш в близост до транспорт, си се справил. — Сред хаоса на летящите дракони Уил вярваше в инстинкта на Империята повече, отколкото вярваше на своя. Ако във френския строй имаше пролука, крилатият му приятел със сигурност щеше да я види.

Като че ли в отговор на думите му, Темерер веднага се спусна към един от външните транспорти, сякаш имаше намерение да се забие право в него. Изведнъж сви криле и се изстреля надолу, а трите френски дракона, които бяха застанали един до друг срещу него, се спуснаха в гонитба. Завъртайки криле, Империят застина във въздуха, докато тримата го подминаха с мълниеносна скорост. С няколко мощни маха той се устреми право към незащитения корем на първия от носачите отляво и сега ясно се виждаше, че той, дребен женски Пешьор Рай, видимо бе уморен. Крилете ѝ се движеха трудно, макар все още да пазеше равномерно темпо.

— Пригответе бомбите! — извика Лорънс. Темерер мина покрай Пешьора и замахна към него, а в същото време екипажът метна бомбите на палубата на транспорта. От гърба на вражеския дракон се чу пукот на стрелба и зад гърба на Уил се разнесе вик — Колинс вдигна ръце и се отпусна на ремъците, а пушката му полетя към земята. Секунда по-късно тялото му я последва — беше мъртъв и някой от останалите бе срязал ремъците му.

На самия транспорт нямаше оръжия, ала палубата бе построена под наклон, като покрив. Три от бомбите се изтърколиха от нея,

димейки безполезно, преди да се взривят. Две обаче експлодираха навреме — цялата структура се наклони, когато шокът наруши за кратко ритъма на женския дракон, а в дъските зейнаха дупки. Лорънс успя да мерне за миг едно бледо, ококорено лице вътре, почернено и с нечовешки израз на ужас, след което Темерер се отдръпна.

Някъде отдолу капеше кръв на тънка черна струйка. Уил се наведе да провери, но не видя рана — Империялът летеше стабилно.

— Гранби! — Той посочи надолу.

— От лапите му... другия звяр! — проехтя отговорът и Лорънс кимна.

Нямаше възможност за втори набег — още два френски дракона налитаха право към тях. Темерер бързо се издигна, последван от тях. Бяха видели как маневрира и сега се приближаваха по-бавно, за да не го подминат.

— Обърни се, а после право надолу, към тях — викна Уил на Темерер.

— Пригответе пушките! — изрева Ригс зад него, а Империялът си пое дълбоко дъх и зави елегантно на сто и осемдесет градуса. Остави се на гравитацията и пикира към френските дракони с яростен рев. Невероятната сила на звука разтресе костите на Лорънс. Първият от двата звяра отхвъркна назад с писъци и заплете главата на другия в крилете си.

Темерер профуча право между тях, през горчивия дим на неприятелския огън, докато британските стрелци отвърщаха на стрелбата. Няколко мъртви французи вече падаха, отделени от ремъците си. Тогава Империялът раздра втория дракон отстрани, докато минаваха покрай него. Плисналата кръв оплеска панталоните на Лорънс и опари кожата му.

Отдалечиха се, а двамата нападатели още се мъчеха да оправят летенето си. Първият се справяше много зле и издаваше тънки писъци на болка. Уил хвърли поглед назад и видя как обръщат дракона към Франция — при численото си превъзходство капитаните на Бонапарт нямаха нужда да вкарват ранените дракони в сражение.

— Много храбро! — извика Лорънс, неспособен да удържи ликуването и гордостта в гласа си, колкото и да бе абсурдно подобно настроение в разгара на подобна отчаяна битка. Зад него екипажът му диво се радваше, когато вторият дракон избяга, търсейки друг

противник, понеже не смееше да атакува Темерер сам. Империялът веднага зави към първата им цел, гордо вдигнал глава — още не беше ранен.

Другарката им по формация Месория също беше там. Тридесетте години боен опит бяха направили нея и Сътън достатъчно коварни, за да се промъкнат през бойната линия и да продължат атаката по вече отслабения от нападението на Темерер Пешьор. Двойка по-малки Пудьо Сиел^[1] я защитаваха. Заедно тежаха повече от Месория, но тя използваше всеки свой трик, като ги примамваше майсторски и се опитваше да си спечели пролука за набег срещу ранения носач. От палубата на транспорта се вдигна още дим — хората на Сътън явно бяха успели да взривят още няколко бомби върху нея.

Мини вляво, сигнализира Сътън от гърба на дракона си, когато Темерер приближи. Месория се хвърли срещу двамата защитници, за да задържи вниманието им върху себе си, докато Империялът се спусна напред и отново удари Пешьора от страни. Ноктите му разкъсаха металните брънки на бронята му с отвратителен звук и оттам бликна тъмна кръв. Ревейки, френският звяр инстинктивно се опита да отвърне и едната му лапа пусна пръта. Той бе завързан за нея с няколко тежки вериги, но дори така транспортът видимо се наклони и Уил чу как мъжете вътре крещат.

Темерер подскочи не съвсем елегантно, но ефективно, размахвайки криле, и избегна удара, като запази късата дистанция. Откъсна още едно парче от металната броня и отново стовари ноктите си върху противника.

— Подгответе залп! — изрева Ригс и стрелците нанесоха още тежки поражения по гърба на вражеския дракон. Лорънс видя как един от френските офицери се прицелва в главата на Темерер и светкавично стреля с pistolетите си. Вторият изстрел събори французина, който стисна крака си.

— Сър, позволете абордаж — обади се Гранби. Противниковите стрелци и топмени бяха претърпели тежки загуби. Гърбът на Пешьора бе почти пуст и възможността бе идеална. Лейтенантът стоеше готов с още дузина мъже, всички с извадени мечове и готови да се откопчат.

Уил най-много се страхуваше от подобна ситуация. С дълбоко нежелание той предаде на Темерер да се изравни с френския дракон.

— На абордаж! — Той махна с ръка към Гранби в знак на одобрение, макар че стомахът му се свиваше. Нищо не беше тъй неприятно като това да стои на собствената си позиция и да гледа как хората му скачат необезопасени към очакващите ги противници.

Недалеч от тях ужасяващ писък разкъса въздуха — Лили току-що бе уцелила един дракон право в муцуната и сега той истерично дереше с лапи очите си и се мятеше насам-натам, обезумял от болка. Темерер присви съчувствено рамене, както и Пешьорът. Дори Лорънс потрепери от непоносимия звук. Внезапно пищенето секна и Уил видя, че капитанът бе пропълзъл по шията и бе застрелял собствения си дракон в главата, вместо да гледа как създаването умира бавно, докато киселината разяжда черепа и мозъка му. Мнозина от екипажа се бяха прехвърлили на други дракони — някои дори на гърба на Лили, — ала той отхвърли тази възможност. Лорънс го видя да пада заедно с премятащия се дракон и двамата заедно се гмурнаха в океана.

Откъсна се от кошмарната гледка и се озърна. Кървавият абордаж вървеше добре за тях и неколцина от младшите офицери вече се занимаваха с веригите, с които транспортът бе закрепен за дракона. Бедата на носача обаче не бе останала незабелязана — още един френски дракон се приближаваше, а от дупките в повредения транспорт изскачаха изумителни смелчаци, които се опитваха да се покатерят по веригите на гърба на дракона в беда, за да помогнат. Пред очите на Лорънс няколко от тях се подхлъзнаха на наклонената палуба и полетяха към океана. Над дузина обаче правеха подобни опити и ако стигнеха навреме, със сигурност щяха да обърнат битката срещу Гранби и хората му.

Тогава Месория нададе протяжен писък.

— Оттегляй се! — викаше Сътън. От дълбокото нараняване в гърдите на дракона му шуртеше тъмна кръв, а другата рана, на крака ѝ, вече биваше превързвана. Тя слезе ниско и сви встрани, оставяйки двата Сиела, които допреди малко я атакуваха безнаказано. Макар и да бяха по-дребни от Темерер, той не можеше да продължи набезите си, докато го атакуваха от две страни — Уил трябваше да привика обратно абордажниците или да ги изостави с надеждата, че ще успеят да накарат дракона да се предаде, като заловят капитана му жив.

— Гранби! — извика Лорънс. Лейтенантът се огледа, бършейки кръвта от лицето си, и кимна веднага щом видя позицията им, след

което направи знак да се отдалечат. Уил докосна Темерер и му предаде. Империялът замахна за последно, като одра хълбока на неприятеля до кокал, а сетне се изви настрани, спечели им малко пространство и се зарея във въздуха, за да им позволи да огледат. Двата по-малки френски дракона не ги последваха, а останаха близо до атакувания. Не посмяха да се приближат достатъчно, за да изпратят хора на него, тъй като Темерер лесно можеше да ги надвие, ако се оставеха толкова открити.

Империялът обаче също бе в опасност. Стрелците и половината белмени бяха сформирали абордажната група. Рискът си струваше, защото ако успееш, транспортът не можеше да продължи. Ако не паднеше в океана, трите останали дракони вероятно щяха да се принудят да се върнат във Франция. Но това означаваше, че сега на Темерер не му достига екипаж и лесно може да бъде взет на абордаж. Ето защо не можеха да си позволят още един близък бой.

Бойците начело с Гранби сега напредваха срещу последните бранители и със сигурност се движеха по-бързо от бойците от транспорта. Един от малките дракони се стрелна и опита да се изравни с Пешьора.

— Към тях! — нареди Лорънс и налитащият Темерер бързо прогони дребния звяр. Това бе достатъчно. Французите изгубиха шанса си, а женският дракон запищя от страх, въртейки глава като обезумял. Гранби стоеше на шията му с пистолет, опрян в черепа на един от войниците — бяха пленили капитана.

По заповед на лейтенанта свалиха веригите от Пешьора и обърнаха муцуната на пленената драконка към Дувър. Тя летеше бавно и с неохота, като непрекъснато въртеше очи, уплашена за капитана си. В крайна сметка обаче излетя и транспортът увисна на една страна, а трите останали дракона изнемогнаха под тежестта му.

Уил нямаше възможност да се наслади на победата, защото тутакси ги връхлетяха два нови дракона — един Пети Шевалиер^[2], който бе значително по-едър от Темерер, въпреки името си, и средно голям Пешьор Курон, който подхвана празния прът. Мъжете, все още вкопчени в покрива, хвърлиха веригите на новия екипаж и след няколко мига транспортът отново бе стабилизирал и продължи по пътя си.

Двата Сиела сега ги атакуваха от противоположни страни, а Шевалиерът ги заобикаляше отзад. Бяха открити и позицията им ставаше все по-безнадеждна.

— Темерер, отстъпваме. — Нямаше друг изход, макар че думите горчаха. Империялът веднага се обърна, но преследвачите се приближиха. Бе се сражавал вече близо половин час и започваше да се уморява.

Двата Сиела работеха заедно, опитвайки се да принудят Темерер да се приближи към големия дракон, и се стрелкаха пред него, за да го забавят. Внезапно Шевалиерът ускори и се приближи току до Империяла. Неколцина мъже от вражеския дракон прескочиха на гърба му.

— Внимание, абордажници! — чу се дрезгавият баритон на лейтенант Джонс и Империялът се огледа неспокойно. Страхът го зареди с нова енергия. Шевалиерът изостана, а след като Темерер уцели с лапа един от Снелите, те също се отказаха от преследването.

Само че осмина вече бяха успели да преминат и да се закопчат. Лорънс презареди пистолетите си и ги препаса на колана си, след което удължи кожените ремъци и се изправи. Петимата топмени под командването на лейтенант Джонс се защитаваха в средата на гърба. Уил тръгна натам толкова бързо, колкото смееше. С първия изстрел пропусна, но вторият уцели един от французите право в гърдите. Мъжът падна, кашляйки кръв, и увисна от коланите си.

Дойде ред на бясна, трескава фехтовка, а небето се носеше твърде бързо покрай него, за да види каквото и да било, освен мъжете пред себе си. Изведнъж един френски лейтенант се появи отпред. Той видя златните му плочки и насочи пистолета си, ала Лорънс нито чу репликите му, нито им обърна внимание. Англичанинът изби оръжието му и халоса французина в слепоочието с дръжката на своето. Лейтенантът падна. Този отзад се хвърли към него, но въздушното течение биеше насреща му и пронизващият му удар само одраска коженото палто на Уил.

Лорънс преряза ремъците му и го събори с ритник в кръста. Огледа се за други противници, но за щастие всички останали бяха или мъртви, или обезоръжени. От тяхна страна жертви бяха станали само Шалонър и Райт, както и лейтенант Джонс, който висеше на закопчалките си, а от огнестрелната рана в гърдите му обилно бликаше

кръв. Преди да успеят да се погрижат за него, той си пое за последно дъх и замря.

Уил се наведе и притвори изцъклените му очи, а сетне закачи сабята на колана си.

— Господин Мартин, поемете командването на гърба, отсега сте лейтенант. Отървете се от телата.

— Да, сър — отвърна задъхано Мартин. През бузата му бе минало острие, а в русата му коса се червенееха кървави петна.

— Ръката ви добре ли е, капитане?

Лорънс погледна — през един процеп в палтото му течеше малко кръв, но можеше лесно да движи ръката си и не чувстваше слабост.

— Само драскотина. Сега ще я превържа.

Прекрачи един труп и се върна на шията, където се закопча здраво и развърза шала си, за да го стегне около раната.

— Абордажът отблъснат! — извика той и нервното напрежение изчезна от плещите на Темерер. Той се бе отдръпнал от бойното поле, както се правеше при абордаж. Сега се обърна и щом Лорънс вдигна очи, видя пред себе си цялата панорама на битката, забулвана тук-там от дим и драконови криле.

Всички транспорти, освен три, бяха подложени на атака — британските дракони се биеха свирепо с френските защитници. Лили летеше сама — с нея бе единствено Нитидос, а другите от формацията ѝ не се виждаха. Уил се огледа за Максимус и го видя вкопчен в стария им враг Триумфалис. Изминалите два месеца го бяха изравнили като размери с френския дракон и сега двата гиганта се хапеха и деряха с ужасяваща свирепост.

От това разстояние звуците от битката долитаха приглушени. Един обаче, по-фатален, се чуваше съвсем ясно — сблъсъкът на вълните с белите скали. Британците бяха изблъскани почти до брега и Лорънс виждаше червено-белите униформи на войниците, подредени на земята. Още нямаше пладне.

Внезапно фаланга от шест тежки дракона се откъсна от френския строй и се спусна към сушата, а всички зареваха с пълно гърло, докато екипажите им хвърляха бомби. Тънките редици червено-бели палта се разлюляха като тръстики на вятъра и запасниците в центъра почти се разпръснаха. Мъжете се свличаха на колене и покриваха главите си, макар че реални щети почти нямаше. Дузина пушки изтрещяха

напосоки. Пропилени изстрели, помисли си отчаяно Уил. Водещият транспорт можеше да се спусне почти необезпокояван.

Четиримата носачи се сгъстиха и взеха да летят близо един до друг точно над транспорта, оставяйки съда да спре сам, като си изрови корито с кил. Британските войници в предните редици вдигнаха ръце пред лицата си, когато ги връхлетя огромен облак прах, а после почти за миг половината паднаха мъртви. Цялата предна стена на транспорта се бе отворила и отвътре изригна пушечен залп, който покоси войниците най-отпред.

Вик „*Vive l'Empereur!*“^[3] се издигна във въздуха, когато френските войници се хвърлиха напред през дима. Бяха над хиляда мъже, повлекли със себе си чифт оръдия с десеткилограмови снаряди. Мъжете се подредиха, за да защитят топовете, докато артилеристите ги заредят и стрелят. Червените униформи дадоха ответен залп, а миг по-късно и запасняците ги последваха, ала французите бяха обръгнали ветерани. Макар дузини от тях да паднаха мъртви, редиците им се затвориха, запълвайки местата им, и войниците продължиха настъплението си.

Четирите дракона-носачи отхвърляха веригите си. Освободени от товара си, те се надигнаха да се включат в сражението и да направят численото превъзходство на французите още по-съкрушително. След малко още един транспорт щеше да се приземи под вече изградената защита и неговите носачи щяха допълнително да влошат положението.

Максимус изрева диво, освободи се от Шевалиера и налетя отчаяно върху следващия спускащ се транспорт. Без да демонстрира ловкост или маневри, Регалът просто се метна надолу. Два по-малки дракона се опитаха да преградят пътя му, но той бе вложил цялата си маса в движението. Макар да понесе сериозни одрасквания от ноктите и зъбите им, ги разблъска с чистата си мощ. Единият само се завъртя във въздуха, а другият — ивичест червено-син Онъор д'Ор^[4] — се блъсна в скалите със строшено крило. Задраска по нащърбените камъни, хвърляйки облаци тебеширен прах, като се опитваше да се захване някъде и да се изкатери на върха на скалата.

Една лека фрегата с около двадесет и четири оръдия и плитко газене се бе осмелила да остане близо до брега. Сега се възползва от случая — преди драконът да успее да се измъкне, двойният ѝ ред оръдия проочаха като гръмотевици, френският дракон изпищя веднъж

и падна покосен. Безпощадният прилив премаза в скалите трупа му и остатъците от екипажа.

Междувременно Максимус бе кацнал върху втория транспорт и удряше с масивните си нокти по веригите. Теглото му бе твърде голямо за носачите, но те полагаха всички усилия и с мощен напън успяха да прехвърлят съда над върха на скалата, преди прътовете да се пречупят. Дървената черупка падна от шест-седем метра и се разчупи като яйце, разпилявайки хора и оръдия навсякъде, но височината се оказа недостатъчна за по-сериозни поражения. Оцелелите почти веднага се вдигнаха на крака и се скриха в безопасност зад собствената си бойна линия.

Регалът се спусна тежко на земята зад британските войници. От бедрата му в студения въздух се вдигаше дим, кръвта му бликаше от над дузина рани, а крилете му се бяха отпуснали на земята. Той се опита да ги размаха отново и да се издигне, ала не можа и падна на задницата си с треперещи крайници.

От френска страна три-четири хиляди войници вече бяха стъпили на земята, подкрепени от пет оръдия. Британците бяха не повече от двадесет хиляди, повечето запасняци, които явно нямаха желание да атакуват под заплахата от драконите в небето. Мнозина вече се опитваха да бягат. Ако френският командващ имаше и капка разум, нямаше да чака следващите три или четири транспорта, за да започне собствения си щурм, а ако мъжете му превземеха оръдейните гнезда, щяха да обърнат артилерията против британските дракони и да разчистят пътя за останалите.

— Лорънс! — Темерер обърна глава. — Още два съда ще се приземят всеки момент.

— Да. Трябва да се опитаме да ги спрем. Успеят ли, битката на земята е загубена.

Империялът помълча известно време, насочвайки полета си под такъв ъгъл, че да ги изведе пред водещия транспорт. Тогава рече:

— Лорънс, не можем да победим, нали?

Двамата предни съгледвачи — и двамата младши офицери — също слушаха, тъй че Уил трябваше да отговори колкото на Темерер, толкова и на тях.

— Навярно не, но можем да сторим всичко по силите си, за да защитим Англия. Ако ги принудим да се приземяват един по един или

в неудобни за тях позиции, запасните войници ще успеят да ги удържат по-дълго време.

Империялът кимна и Уил разбра, че е проумял негласната истина — битката е изгубена и дори това е само символичен опит.

— И все пак трябва да опитаме, защото иначе оставяме приятелите си да се сражават без нас — изтъкна Темерер. — Мисля, че това имаше предвид под дълг през цялото време. Разбирам го... или поне го разбрах сега.

— Да. — Гърлото на Лорънс го болеше. Изпреварили транспортите, сега се намираха над земята, а запасната войска под тях представляваше размито червено море. Темерер вече се обръщаше срещу първия от транспортите. Имаше време само да положи длан върху шията му в безмълвен жест.

Гледката на земята окуражаваше френските дракони и те увеличиха скоростта си. Пред транспорта летяха два Пешьора, приблизително еднакви по размери, и двамата невредими. Уил остави на Темерер да реши кой ще е целта и презареди пистолетите си.

Империялът застина във въздуха пред приближаващите дракони и разпери криле, сякаш за да им препречи пътя — с настръхнала инстинктивно якичка, прозрачносива на слънчевата светлина. Бавна, дълбока тръпка премина по цялата му дължина, докато си поемаше дъх, и тялото му се изду още повече под огромния гръден кош, тъй че костите и мускулите му се очертаха ясно. Кожата му изглеждаше странно изпъната и Лорънс започна да се тревожи. Чуваше как въздухът свисти, ехти и резонира в камерите на белите дробове на Темерер.

Нисък грохот започваше да набира сила през плътта на Империяла — нещо като далечен тътен на барабани.

— Темерер! — извика Уил или поне се опита. Не можеше да чуе гласа си. Усети как по тялото на Империяла преминава мощен трепет и увлича целия поет въздух. Драконът му разтвори челюсти и оттам изригна рев, който бе не толкова звук, колкото сила — ужасяваща вълна от шум, толкова тежка, че сякаш изкривяваше въздуха пред дракона.

За момент Лорънс не можа да види нищо през краткотрайната мараня. Когато зрението му се проясни, замига недоумяващо. Транспортът пред тях се разпадаше, като че ли бе попаднал под пълн

корабен залп, лекото дърво пукаше като пушечни изстрели, а хора и оръдия се изсипваха в неравния прибой до скалите. Челюстта и ушите го боляха, сякаш бе ударен в главата, а тялото на Темерер още трепереше под него.

— Лорънс, май аз направих това. — Империялът звучеше по-скоро шокиран, отколкото доволен. Уил напълно го разбираше — още не си бе възвърнал дар словото.

Прътовете на попиления транспорт още се крепяха от четирите носача, ала предният дракон отляво кървеше от ноздрите, давеше се и ревеше от болка. Бързаци да спасят звяра си, офицерите на борда захвърлиха веригите и той успя да прекоси четиристотинте метра до френските редици. Капитанът и екипажът веднага скочиха, раненият дракон стенеше и се удряше с лапи по главата.

Зад тях британските войници изреваха едно неконтролируемо „Ура!“, а френските им отвърнаха с пушечен огън. Бойците на земята стреляха по Темерер.

— Сър, в обсега на онези оръдия сме, ако ги заредят — побърза да го предупреди Мартин.

Империялът го чу и се стрелна над водата. Щом се отдалечи на безопасно разстояние, спря и закръжа на място. Засега френското въздушно настъпление бе спряло и защитниците сновяха насам-натам, като внимаваха да не се приближават, по-стъписани и от Лорънс и Темерер. Всеки момент обаче френските капитани щяха да се вземат в ръце. Щяха да атакуват Империяла едновременно и да го свалят. На Уил и дракона му им оставаше малко време да се възползват от ефекта на изненадата.

— Темерер! — извика Лорънс, — сниши се и опитай, ако можеш, да удариш тези транспорти отдолу, от височината на скалата. Господин Търнър — обърна се той към сигналчика, — стреляйте, за да привлечете вниманието и им дайте сигнал „Доближете се още до врага.“ Мисля, че ще схванат значението му.

— Ще опитам — несигурно се обади Империялът и се сниши, като застана на място и започна да си поема дъх. Извивайки се нагоре, той отново изрева — този път срещу долната част на един от транспортите над водата. Разстоянието бе по-голямо и съдът не се натроши съвсем, но в дъските на корпуса се отвориха големи

цепнатини. Четирите дракона отчаяно се опитваха да му попречат да се счупи докрай.

В този миг клиновидна формация френски дракони се стрелна право към тях — шест тежки дракона с Гранд Шевалиера начело. Темерер се плъзна встрани и когато Лорънс го докосна, мина ниско над водата, където чакаха половин дузина фрегати и три линейни кораба. Докато минаваха покрай тях, далекобойните оръдия изреваха едно след друго и разпръснаха френските дракони сред писъци и хаос, докато те се опитваха да избегнат картеча и гюлетата.

— Сега следващия, бързо — изстреля Уил, ала заповедта не беше необходима, понеже Империята вече завиваше. Мина право под дъното на другия транспорт в колоната — най-големия, носен от четири тежки дракона, с големи знамена със златни орли, развяващи се на палубата.

— Това е неговият знак, нали? — повиши глас Темерер. — Бонапарт там ли е?

— По-скоро някой от маршалите му — опита се Лорънс да надвика вятъра. Напук на думите си, изпитваше неистово вълнение. Защитниците се престорояваха на по-голяма височина, готови да ги погнат отново. Империята обаче яростно ускори маховете си и ги изпревари. Този по-голям транспорт бе направен от по-тежко дърво, ето защо не се строши толкова лесно. Въпреки това дървото изтреця като изстрел от пистолет и навсякъде се разлетяха трески.

Темерер направи обход и предприе втори набег. Лили се озова до тях, от другата им страна застана Обсервария, а Лентън ревеше през рупора:

— Атакувайте ги, просто ги атакувайте! Ще се оправим с проклетите педер... — и двата дракона се завъртяха, за да посрещнат групата след Империята.

Ала в същия миг, докато Темерер набираше височина, от повредения транспорт се вдигнаха нови сигнали. Четирите дракона носачи завиха в обратна посока и се заотдалечаваха. Всички транспорти, които все още бяха във въздуха, отстъпиха и се обърнаха за дългото изнурително пътешествие обратно към Франция.

[1] Небесна въшка — Бел.прев. ↑

[2] Малък рицар — Бел.прев. ↑

[3] Да живее Императорът! — Бел.прев. ↑

[4] Златна чест — Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ

— Лорънс, бъди така добър и ми донеси чаша вино — каза Джейн Роланд, като се стовари на стола до него, без да я е грижа за това, че си съсипва роклята. — Два танца са ми достатъчни. Не ставам от тая маса, докато си тръгнем.

— Би ли предпочела да тръгнем веднага? — Той се надигна. — С радост ще те отведа.

— Ако имаш предвид, че съм абсолютна трътла в тая рокля и ме смяташ за неспособна да измина и триста метра, без да падна, можеш да си го кажеш, а после аз ще те халосам по главата с тази очарователна дамска чантичка. — Жената се засмя. — Не съм се издокарала така само за да избягам толкова скоро. Екзидий и аз се връщаме в Дувър след седмица и Бог знае кога пак ще имам шанс да видя бал, още по-малко пък такъв в наша чест...

— Дай да ти помогна, Лорънс. Ако няма да ни сервират друго, освен тия френски хапчици, ще си взема повече — каза Ченъри, докато се изправяше.

— Точно така — избоботи Бъркли. — Я направо донесете подноса.

При масите ги раздели натискът на тълпата, която ставаше все по-многобройна с напредването на вечерта. Лондонското общество все още бе опиянено от двойния успех при Трафалгар и Дувър и в момента възхваляваше летците тъй пламенно, както иначе ги презираше. Палтото и нашивките му спечелиха достатъчно усмивки и отстъпени места, за да може да се сдобие с чаша вино без особена трудност. Неохотно се отказа да си вземе пура. Би било крайно грубо да ѝ се наслаждава, когато Джейн и Харкорт не можеха. Вместо това взе още една чаша. Навярно би дошла добре на някой от компанията.

За негова радост, с две заети ръце не бе задължен да прави друго, освен да се кланя леко, когато се обръщаха към него по пътя към масата.

— Капитан Лорънс! — Госпожица Монтегю му се усмихваше много по-приятелски, отколкото в къщата на родителите му. Изглеждаше разочарована, че не може да му предложи ръката си за поздрав. — Колко прекрасно е да ви срещна отново! Сякаш преди векове бяхме заедно в Уолатън Хол. Как е скъпият Темерер? Сърцето ми се качи в гърлото, щом научих новините. Сигурна бях, че ще сте в самия център на битката и, разбира се, така се оказа.

— Много е добре, благодаря ви — отвърна Уил, с цялата учтивост, на която бе способен в момента. „Скъпият Темерер“ страшно го подразни, ала нямаше намерение да е открито груб с жена, с която се бе запознал в дома на родителите си, въпреки че по това време баща му още не бе умилостивен от новоизлюпеното обществено одобрение към летците. Нямаше смисъл да утежнява нито своето положение, нито това на майка си.

— Може ли да ви представя на лорд Уинсдейл? — Тя се обърна към придружителя си. — Това е капитан Лорънс. Синът на лорд Алъндейл, нали знаете — добави тя толкова тихо, че Уил едва я чу.

— Разбира се, разбира се. — Уинсдейл го възнагради с леко кимване, което според него явно бе проява на върховно благоразположение. — Героят на деня, нали, Лорънс? Ще ти бъде оказана висока чест. Всички трябва да се чувстваме големи късметлии, че успя да спечелиш животното за Англия.

— Много си мил, Уинсдейл — отвърна му също тъй фамилиарно Уил. — Извини ме. Това вино скоро ще се стопли.

Госпожица Монтепо едва ли бе пропуснала отсечения му тон. Тя доби гневен вид за секунда, а после изчурулика с престорена любезност:

— Но разбира се! Навярно сте се упътили към госпожица Галман... Може ли да ѝ предадете поздравите ми? О, колко съм глупава — исках да кажа госпожа Улви, а и тя май вече не е в града, нали така?

Лорънс я изгледа с неприязън и се зачуди на съчетанието между наблюдателност и злоба, което ѝ бе позволило да изрови старите му взаимоотношения с Едит.

— Не, струва ми се, че в момента тя и съпругът ѝ са на обиколка на езерата и околностите. — С последен поклон той се отърва от тях,

дълбоко благодарен, че Монтегю не бе успяла да го изненада с новината за бившата му годеница.

Майка му го бе известила за годежа малко след края на битката. Писмото бе стигнало до него още в Дувър. След новината жената бе написала следното:

„Надявам се написаното от мен да не те нарани твърде силно. Знам, че отдавна ѝ се възхищаваш и аз винаги съм я считала за очарователна, макар че в случая просто няма как да имам високо мнение за преценката ѝ.“

Истинският удар обаче бе нанесен много преди пристигането на писмото. Известията за брак на Едит с друг бяха нещо очаквано и той успя съвсем искрено да разсее притесненията на майка си. Не можеше да търси недостатъци в преценката на някогашната си възлюбена. Гледайки назад, той виждаше каква катастрофа би бил съюзът му с Едит и за двама им. През последните девет месеца нямаше възможност дори да се сети за нея. Нямаше причина Улви да не се справи като неин съпруг. Самият Лорънс със сигурност не би могъл, ето защо си мислеше, че наистина би могъл искрено да ѝ пожелае щастие, ако я види отново.

Все пак още бе раздразнен от подмятанията на госпожица Монтегю и това вероятно се четеше по лицето му, защото щом се върна на масата, Джейн взе чашите от него и каза:

— Позабави се. Някой да не те тормозеше? Да не ти пука. Излез за малко и виж как си прекарва Темерер. Това ще те пооправи.

Идеята страшно му допадна.

— Така и ще направя, извинете ме. — Той се поклони на компанията си.

— Я виж и Максимус, дали не му се хапва още нещо — извика след него Бъркли.

— И Лили! — добави Харкорт, после се огледа виновно да види дали някой от гостите на близките маси не е чул. Разбира се, цивилните не знаеха, че жените с летците също са капитани, и предполагаха, че са по-скоро съпруги... макар белязаното лице на Джейн да бе предизвикало немалко стреснати погледи, които тя пренебрегваше с абсолютно спокойствие.

Лорънс ги остави да разговарят шумно и си проправи път навън. Древната летателна база до Лондон отдавна бе погълната от града и

Корпусът се бе отказал от нея, освен като спирка за куриери, но специално за случая я използваша отново и бяха вдигнали огромен павилион в северната му част, на някогашното местоположение на главния щаб.

По молба на летците, музикантите се разположиха на самия му край, за да могат драконите да се съберат отвън и да слушат. Това малко ги паникьоса в началото и те често отдръпваха столовете си, но с напредването на вечерта драконите се оказаха по-благоприятно разположена публика от шумната тълпа на лондонското виеше общество и страхът на музикантите бе надвит от суетата им. Лорънс видя, че първия цигулар бе напълно отделен от оркестъра и изпълняваше откъси от различни мелодии, като демонстрираше на драконите стила на различните композитори.

Максимус и Лили бяха сред интересуващите се — слушаха прехласнати и непрекъснато задаваха въпроси. Малко след това Лорънс с изненада установи, че Темерер се е свил на кълбо на една полянка зад тях и разговаря с някакъв господин, чието лице не се виждаше.

Уил заобиколи групичката и се приближи, викайки тихо Империяла по име. Мъжът го чу и се обърна. Приятно изненадан, капитанът разпозна сър Едуард Хауи и ускори крачка, за да се ръкуват.

— Наистина се радвам да ви видя, сър — каза Лорънс. — Не знаех, че сте се върнали в Лондон, въпреки че попитах за вас, когато пристигнахме.

— Бях в Ирландия, когато известията пристигнаха. Току-що се връщам. — Едва тогава Уил забеляза пътническите му дрехи и прашните ботуши. — Дано ме извините. Използвах познанството ни, за да вляза въпреки липсата на официална покана. Надявах се веднага да поговорим. Когато видях тълпата вътре, реших да остана при Темерер, докато се появите, вместо да ви търся.

— Задължен съм ви, че сте си направили труда. Признавам, че съм нетърпелив да говоря с вас още откакто открихме способността на Темерер, което най-вероятно е и причината да сте тук. На мен ми каза, че усещането е като при рев. Нямаме представа как звукът може да породя такъв изключителен ефект — никой от нас не е чувал за подобно нещо.

— Естествено, че няма как да знаете — отвърна сър Едуард. — Лорънс... — Той млъкна и хвърли поглед към скупчилите се дракони между тях и павилиона, които ръмжаха одобрително в края на първото изпълнение. — Може ли да поговорим някъде на спокойствие?

— Винаги може да отидем на моята поляна, ако предпочитате тихо място — рече Империалът. — Ще се радвам да ви отнеса, няма да ми отнеме и минутка.

— Да, така би било най-добре, ако нямате нищо против — обади се сър Едуард и Темерер ги взе в лапи и прелетя няколко десетки метра, след което ги остави на пустата полянка и се настани удобно до тях.

— Длъжен съм да ви се извиня за неудобството, както и за дето ви прекъснах вечерта... — започна сър Едуард.

— Сър, уверявам ви, че се радвам да я прекъсна по такъв повод. Не се тревожете за мен. — Уил нямаше търпение да научи какво знае бележитият учен. Още го глождеха притесненията за евентуални агенти на Наполеон, който би трябвало да се чувства още по-настървен от победата на британците.

— Няма да ви държа повече в напрежение — рече сър Едуард. — Нямам никакви претенции, че разбирам механичните принципи, според които работи способността на Темерер, но ефектите са описани, тъй че мога да ви разкрия какво е — китайците, а и японците, го наричат „божествен вятър“. Това определение не ви казва повече от онова, което вече знаете, но истински важното е следното — става въпрос за уникално умение, принадлежащо на една-единствена порода — китайския Селестиал.

В продължение на няколко дълги мига се възцари пълна тишина. Лорънс не се сещаше какво да каже, а драконът гледаше неуверено ту единия, ту другия.

— Това много различно ли е от Империал? — попита той. — Не са ли и двете породи китайски?

— Много, много различно — отвърна ученият. — Драконите Империали са си достатъчно редки, ала Селестиалите принадлежат само на императори или на най-близките им роднини. Бих се изненадал, ако са повече от няколко десетки в целия свят.

— Само на императори — повтори Лорънс, изумен, но и постепенно разбиращ. — Няма как да знаете това, сър, но малко преди

битката заловихме в Дувър френски шпионин. Той ни разкри, че яйцето на Темерер било предназначено не просто за Франция, а за самия Бонапарт.

— Не съм изненадан — кимна сър Едуард. — Сенатът гласува короната на Бонапарт по-миналия май. Датата на вашия сблъсък с френския кораб предполага, че са му изпратили яйцето веднага щом са научили. Не мога да си представя защо биха му изпратили такъв дар. Няма други признаци да са се съюзили с Франция, но времето съвпада твърде добре, за да има друго обяснение.

— И ако са имали някаква представа кога да очакват излюпването, това обяснява средството за превоз — довърши вместо него Уил. — Седем месеца от Китай до Франция, през нос Хорн — французите не биха могли да смогнат, освен с бърза фрегата, въпреки риска.

— Лорънс — сър Едуард звучеше нещастен, — от все сърце те моля да ме извиниш, задето те подведох. Не мога дори да се оправдая с невежество — чел съм описания на Селестиали и съм виждал много рисунки. Просто така и не ми хрумна, че яката и мустачетата ще се развият чак със съзряването. По отношение на формата на тялото и крилете Селестиалите и Империялите са абсолютно идентични.

— Моля ви, сър — няма нужда от прошка, никак даже. Това едва ли щеше да промени естеството на обучението му, а и открихме способността му тъкмо навреме. — Уил се усмихна на Темерер и погали елегантния преден крак, а драконът изсумтя в щастливо съгласие. — Е, драги мой, значи си Селестиал. Не би трябвало да съм изненадан. Нищо чудно, че Бонапарт е побеснял, когато те е загубил.

— Мисля, че гневът му няма да се уталожи скоро — изтъкна сър Едуард. — По-лошо — китайците също може да ни скочат, когато разберат. Крайно докачлива пасмина са, щом работата опре до императорски дела, и несъмнено ще са доста ядосани да видят един британски офицер на тяхното съкровище.

— Не виждам какво го засяга Наполеон или пък тях — наежи се Темерер. — Вече не съм в черупката и не ми пука, че Лорънс не е император. Победихме Наполеон в битка и го обърнахме в бяг, въпреки че той е такъв; не виждам нищо кой знае какво в тая титла.

— Не се тревожи, драги мой. Няма основа, на която да възразят. Не сме те взели от китайски плавателен съд, който уж би бил

неутрален, а от френски боен кораб. Китайците са избрали да те дадат на врага ни, значи си напълно законна плячка.

— Радвам се — кимна ученият, макар и да не изглеждаше особено убеден. — Но все пак може да предпочетат да се засегнат. Твърде слабо ги вълнуват чуждите закони, а когато те се сблъскат със собствените им разбирания за правилно и неправилно, всяка толерантност изчезва. Знаете ли какви са дипломатическите им отношения с нас?

— Предполагам, че биха могли да вдигнат доста шум. Знам, че флотът им не струва и пукната пара, но всеки е чувал за драконите им. Ще съобщя на адмирал Лентън — сигурен съм, че той ще знае по-добре как да се справи с евентуални разногласия с тях.

Отгоре ги връхлетя пляскане на криле и земята се разтресе — Максимус се бе върнал на полянката си, която се намираще близо до тяхната. Уил видя червено-златистата му кожа през дърветата. Няколко по-малки дракона също прелетяха на път към местата си за отдых — балът явно приключваше и по догарящите фенери Лорънс осъзна, че е вече късно.

— Вероятно сте уморен от пътуването си — обърна се той към сър Едуард. — Още веднъж, дълбоко съм ви задължен, сър, че ми съобщихте тази информация. Може ли да ми направите още една услуга, като се присъедините към мен на вечеря утре? Не желая да ви задържам в този студ, но признавам, че имам много въпроси по темата и ще се радвам да науча всичко, което знаете за Селестиалите.

— С удоволствие. — Ученият се поклони и на двама им. — Не, благодаря ви — мога и сам да изляза — рече, когато Уил понечи да го изпрати. — Израснах в Лондон и се лутах тук като момче, мечтаейки си за дракони. Сигурно познавам мястото по-добре от вас, ако сте тук само от няколко дни. — След като уточниха срещата на другия ден, той им пожела лека нощ и се изгуби в нощта.

Лорънс бе възнамерявал да прекара нощта в един хотел наблизо, където капитан Роланд си беше взела стая, но откри, че е неспособен да напусне Темерер. Вместо това изрови няколко стари одеяла от конюшната, която наземната бригада използваше, и си сви прашно

гнезденце в ръцете на Селестиала, като нави палтото си вместо възглавница. Щеше да се извини на сутринта, Джейн би разбрала.

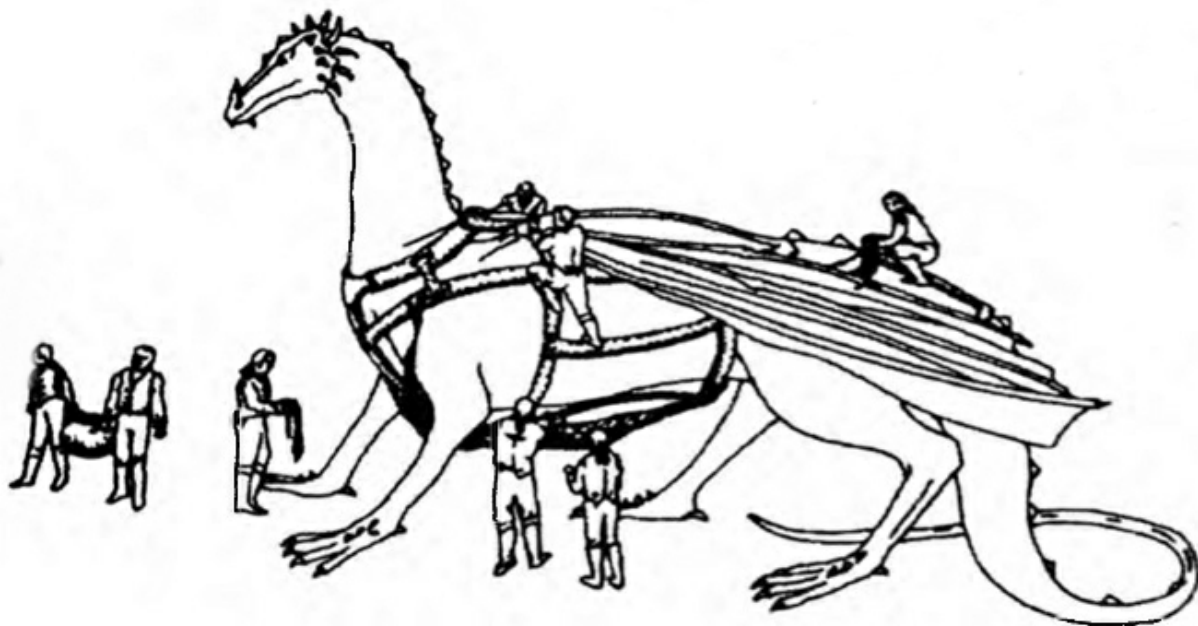
— Лорънс, какво представлява Китай? — попита Темерер, след като се бяха настанили удобно и крилете му ги заслоняваха от зимния въздух.

— Никога не съм ходил там, драги мой. Само в Индия. Но съм чувал, че е невероятно. Китайците са един от най-старите народи в света. По-стар дори от Римската империя. А драконите им без съмнение са най-добрите в света — добави той и крилатият му приятел се изду от задоволство.

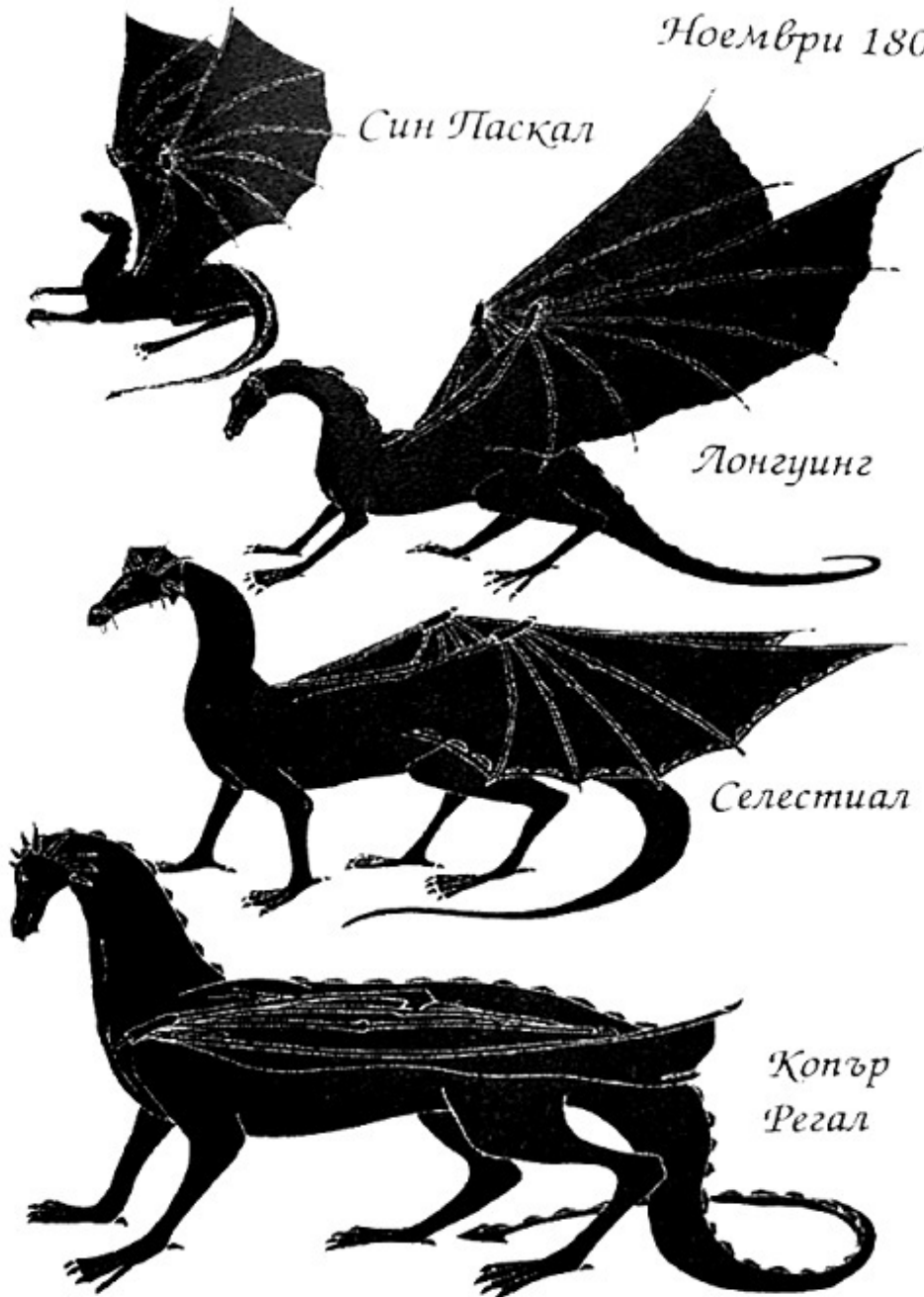
— Е, може и да го посетим някой ден, когато войната свърши и победим. Ще ми се да срещна и друг Селестиал. Колкото до това, да ме пращат на Наполеон, това е пълна безсмислица — никога няма да позволя на някой да те отнеме от мен.

— Нито пък аз, драги мой — усмихна се Уил, напук на всички усложнения, които можеха да възникнат при евентуални проблеми с Китай. В сърцето си споделяше простотата на гледната точка на Темерер за взаимоотношенията им. Заспа почти веднага сред спокойствието на бавния, дълбок ритъм на сърцето на Селестиала, наподобяващ вечния шепот на океана.

ИЗБРАНИ ОТКЪСИ ОТ КНИГАТА НА СЪР ЕДУАРД ХАУИ

Ноември 1805

ИЗБРАНИ ОТКЪСИ ОТ НАБЛЮДЕНИЯ ВЪРХУ РАЗРЕД DRACONIA В ЕВРОПА, С БЕЛЕЖКИ, ОТНАСЯЩИ СЕ ДО ОРИЕНТАЛСКИТЕ ПОРОДИ ОТ СЪР ЕДУАРД ХАУИ, Ф.К.О.

ЛОНДОН

ДЖОН МЪРИ, УЛИЦА „АЛЪЪМАРТ“

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ АВТОРА ОТНОСНО ИЗМЕРВАНЕТО НА ДРАКОНОВОТО ТЕГЛО

Скептицизъм — това би била най-вероятната реакция у повечето ми читатели пред цифрите, които споменавам по-долу, за да опиша теглото на различните драконови породи — цифри, разминаващи се напълно с досегашните данни по въпроса. Приблизително десеттонното тегло на напълно пораснал Регал е стандартна мярка според повечето и тази огромна маса е достатъчна, за да изуми всекиго. Какво тогава би си помислил читателят, когато отбележа, че това е драстично подценяване, и спомена за нещо от порядъка на тридесет тона, а при най-едрите представители на породата дори петдесет?

За да обясня, ще насоча читателя към скорошните изследвания на мосю Кювие. В последните си анатомични проверки на въздушните мехове, позволяващи на драконите да летят, мосю Кювие е използвал за основа работата на господин Кавендиш и успешната му изолация на странните газове, по-леки от обичайния състав на въздуха, които изпълват меховете. В резултат на това Кювие предлага нова система за претегляне, която взема предвид теглото, изместено от обема на меховете, и по-добра степен на сравнение между драконовата маса и тази на други едри сухоземни, които не разполагат с подобни приспособления.

Сред вас може да има и скептици — особено сред тези, които никога не са виждали дракон на живо, и по-точно не са виждали представител на най-едрите породи, при когото разликата в размерите с останалите животни е най-очевидна. Тези обаче, които са имали щастието да зърнат Копър Регал, застанал до един от най-едрите индийски слонове (самите те с тегло около шест тона), навярно ще предпочетат схема на измерване, която не предполага абсурди като този, че Регалът, способен да погълне почти цял слон наведнъж, е само два пъти по-тежък от него.

Сър Едуард Хауи

Декември 1795-та

ПЕТА ГЛАВА

МЕСТНИ ПОРОДИ ОТ БРИТАНСКИТЕ ОСТРОВИ. ЧЕСТО СРЕЩАНИ ПОРОДИ. РОДСТВЕНИ ВРЪЗКИ С КОНТИНЕНТАЛНИ ПОРОДИ. ЕФЕКТЪТ НА СЪВРЕМЕННИЯ ХРАНИТЕЛЕН РЕЖИМ ВЪРХУ РАЗМЕРИТЕ.

... също тъй добре е да си припомним, че драконите от вида Йелоу Рийпър, толкова често несправедливо гледани с презрение, породено от високата им численост, виреят навсякъде заради многото си чудесни качества — те са издръжливи и не особено придирчиви към храната си, нямат затруднения с никакъв климат, освен с непоносим студ или жегата, имат лесен характер и вследствие на това са допринесли към почти всяка кръвна линия на Острова. Тези дракони попадат точно в средната категория, макар в тази порода теглото да варира в по-големи граници, отколкото в другите — от десет до цели седемнадесет тона, измерени при един скорошен едър екземпляр. Обикновено тежат около дванадесет и петнадесет тона, на дължина са около петнадесет метра, а размахът на крилетата им е двадесет и четири метра, напълно съразмерен с останалите габарити на породата.

Малахитените Рийпъри се отличават лесно от по-често срещаните си братовчеди по оцветяването — последните са мръсножълти, понякога с бели ивици по крилетата и тялото, а Малахитените са по-бледо жълто-кафяви, с бледозелени петна. За тях се счита, че са резултат от неконтролирано смесване между Йелоу Рийпърите и скандинавските Линдорми по време на англосаксонските нашествия, Малахитените Рийпъри предпочитат по-хладен климат и обикновено се срещат в североизточна Шотландия.

От ловни експедиции и костни колекции знаем, че породата Грей Уидоумейкър някога е била почти толкова разпространена, колкото Рийпърите, въпреки че сега се среща рядко. Те са агресивни, трудно контролируеми и склонни да крадат добитък, заради което са били изловени почти до изчезване, въпреки че някои индивиди могат да се срещнат на свобода и днес в изолираните планински райони, най-вече в Шотландия, а още няколко са били привлечени за разплод, за да се запази кръвната им линия. Обикновено са малки и рядко надхвърлят осем тона, а мръсносивата им оцветка ги скрива идеално докато летят. Това вдъхновява кръстоската им с по-спокойните по нрав Уинчестъри, за да се създаде породата Грейлинг.

Най-често срещаните френски породи — Пешьор Курон и Пешьор Рай — са по-близки до Уидоумейкъра, отколкото до Йелоу

Рийпърите, ако се съди по структурата на крилете и гръдната кост, която и при двете породи е във формата на кил, съединен с ключицата. Тази анатомична особеност ги прави по-полезни за получаването на куриери и леки бойци...

На кръстоски с континентални видове се дължи и съществуването на всички тежки породи, намиращи се на британска територии, от които нито една не би могла да се счита за изцяло местна. Най-вероятната причина за това е климатът — по-тежките дракони предпочитат топлото време, понеже тогава въздушните им мехове могат по-лесно да компенсират огромното им тегло. Някои предполагат, че Британските острови не могат да поддържат достатъчно големи стада, за да изхранват най-големите породи. Пробойните в подобна логика са видими в светлината на широките вариации в количеството храна, с което драконите могат да оцелеят.

Добре известен факт е, че на свобода драконите понякога ядат само веднъж на две седмици, особено през лятото, когато предпочитат да спят, а плячката им е най-угоена. Не е изненадващо тогава, че дивите дракони не доближават размерите на питомните си сродници, които са хранени дневно по няколко пъти, особено през толкова важните за растежа първи години.

Като пример можем да посочим пустинните райони на Алмерия в югоизточна Испания — дом на редки стада кози и на свирепия Кахадор Реал, частичен предшественик на нашия Копър Регал. Опитомени, представителите на тази порода достигат тегло от около двадесет и пет тона, но на свобода рядко надхвърлят десет-дванадесет тона...

Копър Регалът е най-едрата от всички познати породи, като в зряла възраст достига тегло до петдесет тона и дължина тридесет и шест метра. Оцветката им е много ярка, с отсенки от червено до жълто, като сред индивидите съществуват много вариации. Мъжкият обикновено е малко по-дребен от женската и по време на съзряването развива рогове. И двата пола притежават дълъг костен израстък по протежение на гръбнака, което ги прави особено опасни за абордаж.

Тези огромни зверове безспорно са най-големият триумф на британските развъдници — продукт на десетина поколения усилена работа и внимателно кръстосване, както и доказателство за неочакваните ползи от на пръв поглед не особено ценните чифтосвания. Роджър Бейкър пръв предлага идеята да се чифтосат женски от по-

дребния вид Брайт Копър^[1] с могъщия мъжки Конкистадор, дошъл в Англия като част от зестрата на Елеонора Кастилска. Макар предположенията на Бейкън да са били основани на тогавашното погрешно предположение, според което цветът е показателен за определено влияние и следователно споделеният от двете породи оранжев цвят е признак на близост, кръстоската все пак се оказала плодотворна и довела до потомци, още по-големи от баща им и по-издръжливи във въздуха.

Господин Джозая Колкуън от Глазгоу твърди, че непропорционално големият размер на въздушните мехове на Брайт Копърите спрямо структурата им е главният виновник за този успех и е сигурно, че Регалите споделят тази характеристика с прадедите си по майчина линия. Анатомичните изследвания на мосю Кювие наистина потвърждават, че титаничната маса на Регала би смазала дробовете му, ако няма нещо друго, което да ги поддържа, освен изненадващо деликатната му скелетна система.

На Британските острови не се срещат пирогенни^[2] видове, при все многократните опити от страна на драконовъдите ни да породят тази тъй полезна способност, смъртоносна за корабите ни в лицето на френския Флам-дъо-Глор и испанският Флека-дел-Фуего, но местната порода Шарпспитър^[3] е известна с това, че произвежда отрова, за да обездвижи плячката си. Самият Шарпспитър е твърде малък и не е способен да лети нависоко, тъй че не е подходящ за боец, ала кръстоската му с френския Онъор д'Ор, за размер, и руския Айрънуинг^[4], друга отровна порода, създава няколко ценни хибрида — по-добри летци, със средни размери и с по-силна отрова.

Последвалите чифтосвания между тях, с често включване и на родителските породи, кулминират в успешното излюпване на първия дракон, който може да се нарече Лонгуинг, през периода на Хенри Седми. У тази порода отровата е толкова силна, че е по-правилно да се нарече киселина. Разяждащата ѝ сила е толкова мощна, че може да се използва не само срещу други зверове, но и срещу цели на земята. Единствените други киселинни породи са инкската порода Копакати и японската Ка-Риу.

За нещастие Лонгуингите са моментално разпознаваеми на бойното поле и е невъзможно да бъдат скрити от дракони примамки поради необичайните пропорции, заради които получават името си.

Макар и рядко да надминават двадесет метра на дължина, тридесет и шест метровият размах не е нещо необичайно сред тях, а оцветката на крилете им е особено ефективна — с отсенки между синьото и оранжевото и ярки черно-бели ивици по краищата. Притежават същите жълто-оранжеви очи като предшествания ги Шарпспитър, които са изключително зорки. Въпреки че първо породата се е считала за неподатлива на възпитаване и дори се е обмисляло тяхното унищожение (поради потенциалните опасности, ако се оставят на свобода), през периода на Елизабет Първа се разработват нови методи на впрягане, които осигуряват успешното им опитомяване, и впоследствие Лонгуингите допринасят за унищожението на Великата армада...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

СРАВНЕНИЕ МЕЖДУ ОРИЕНТАЛСКИТЕ И ЗАПАДНИТЕ ПОРОДИ. ОРИЕНТАЛСКИТЕ ПОРОДИ В ДРЕВНОСТТА. ШИРОКО ПОЗНАТИ ПОРОДИ, МЕСТНИ ЗА КИТАЙСКАТА И ЯПОНСКАТА ИМПЕРИИ. ОТЛИЧИТЕЛНИ БЕЛЕЗИ НА ИМПЕРИАЛА. БЕЛЕЖКА ЗА СЕЛЕСТИАЛА

... Тайните на Имперската програма за развъждане се пазят най-ревностно, също като всяко национално съкровище (а те са такива), и се предават единствено и само от уста на уста сред група довереници чрез сложно кодирани документи. Затова на Запад и дори извън околностите на имперската столица се знае много малко за тези породи.

Частичните наблюдения на пътешествениците ни дават само шепа непълни детайли. Знаем, че Империялът и Селестиалът се различават по броя нокти на лапите си (пет), докато всички останали драконови породи са с по четири. Освен това крилете им имат шест шипа, а не пет, както е обичайно сред европейските им сродници. В Ориента за тези две породи се счита, че притежават изумителен интелект и запазват невероятната си памет и езикови способности, които драконите обикновено губят доста рано през живота си.

За истинността на това твърдение имаме само едно скорошно потвърждение, макар и благонадеждно — мосю льо Ком дьо ла Перуз срещнал Империял в корейския кралски двор, където поради близките си роднински връзки с китайския трон често получавали като дар яйце на Империял. Бидейки първият французин, посетил този кралски двор

от много време насам, ла Перуз бил помолен да дава уроци по родния си език на дракона и според разказите му „ученикът“, макар и напълно пораснал, се научил без проблеми да води разговор, при това само за един месец! Постигание, достойно за възхита дори от надарен лингвист...

Че Селестиалът е близък сродник на Империяла може да се предположи от няколко илюстрации на тази порода, с които ние, на Запад, сме успели да се сдобием, но иначе за тях се знае много малко. За Божествения вятър, най-мистериозната от всички драконови способности, знаем само от слухове, според които Селестиалите са в състояние да предизвикват земетресения или бури, разрушаващи градове. Явно е, че ефектите са доста преувеличени, но сред ориенталските народи те са си спечелили сериозно уважение, ето защо не бива с лека ръка да отхвърляме тази способност като проста фантазмагория...

[1] Яркобакърен — Бел.прев. ↑

[2] Огнедишащи — Бел.прев. ↑

[3] Букв. „който плюе най-точно“ — Бел.прев. ↑

[4] Железокрил — Бел.прев. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

На първо място дължа признателност на групата предварителни читатели, през които романът премина от първата до последната глава, и които не само представляваха ентузиасизирана публика, за която да пиша, но и ми дадоха огромно количество отлични съвети — Холи Бентън, Дана Дюпонт, Дорис Игън, Даяна Фокс, Шели Мичъл, Л. Салом, Микол Съдбърг и Ребека Тъшнет. Също и Франческа Копа, която ми предложи въобще да се захвана с това. Благодаря и на Сара Розенбаум и всички останали от *Livejournal*^[1], които даваха предложения за заглавието.

Имах щастието да разполагам с помощта на прекрасния ми агент, Синтия Менсън (която е и чудесна приятелка), както и със съветите на не един, а двама невероятни редактори — Бетси Мичъл от „Дел Рей“ и Джейн Джонсън от „Харпър Колинс“. Много други приятели и читатели ме окуражаваха и съветваха по пътя ми и помогнаха с всичко — от заглавието до анахронизмите в текста. Ще ми се да изброя всички, но ще се задоволя с едно всеобщо и сърдечно благодаря. Бих искала да благодаря и на няколко души, които самоотвержено ми помогнаха със събирането на информация — Сюзън Палмър от музея „Соун“ в Лондон, Фиона Мъри и доброволните служители в Джорджиън Хаус в Единбург, както и Хелън Рош от хотел „Мериън“ в Дъблин.

Благодаря на майка си, баща си и на Соня — обичам ви! И на последно място, но първо по значение — тази книга е посветена на съпруга ми Чарлз, който ми даде толкова много неща, че не мога дори да ги изброя, но първото и най-прекрасното от които е щастието.

[1] Популярен блог-сървър — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.